

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAZZARO, DIŞARI ÇIK

ANDREA
G. PINKETTS

Asilerin,
kaybedenlerin,
hayalperestlerin,
küfürbazların,
günahkârların,
beyaz zencilerin,
aşağı tırmananların,
yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,
uçurumdan atlayanların.
dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı.

ANDREA G. PINKETTS

İtalya kara edebiyatının günümüzdeki en tanınmış yazarlarından Andrea G. Pinketts 1961 yılında Milano'da doğdu. Kahramanı Lazzaro gibi gazetecilik ve yazarlıkla uğraştı. Renkli kişiliği ile öne çıkan Pinketts, polis soruşturmaları sonucunda hakikate ulaşma temasını araştıran "Kabadayılar Okulu" adlı edebiyat akımının kurucusudur. Pek çok dile çevrilen, Scerbanenco ve Mystfest ödülleri kazanan Pinketts'in önemli kitapları arasında: *Il vizio dell'agnello* (1994), *Il senso della frase* (1995, Courmayeur Festivalinde Polisiye Kitap Ödülü), *Io, non io, neanche lui* (1996) ve *Lazzaro, vieni fuori* (1997) yer alıyor

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Lazzaro, Dışarı Çık

Andrea G. Pinketts

Ayrıntı: 591
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 55

Lazzaro, Dışarı Çık
Andrea G. Pinketts

Kitabın Özgün Adı
Lazzaro, Vieni Fuori

İtalyanca'dan Çeviren
Nilgün Onart

Yayına Hazırlayan
Berna Akkıyal

Düzeltili
Tayfun Koç

© Giangiacomo Feltrinelli
Editore Milano

Bu kitabın yayın hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Dizgi
Hediye Gümen

Baskı
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 244
Topkapı/İst. Tel.: (0212) 612 31 85

Birinci Basım 2011
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-617-0
Sertifika No. 10704

Lazzaro, Dışarı Çık*

Andrea G. Pinketts

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

DÖVÜŞ KULÜBÜ <i>Chuck Palahniuk</i>	ODA HİZMETÇİSİNİN GÜNLÜĞÜ <i>Octave Mirbeau</i>	NİNNİ <i>Chuck Palahniuk</i>
EŞİKTEKİLER <i>Philippe Djian</i>	GÖRÜNMEZ CANAVARLAR <i>Chuck Palahniuk</i>	İŞKENCE BAHÇESİ <i>Octave Mirbeau</i>
SON SÜRGÜN <i>Dragan Babic</i>	ADSIZ DEVLER <i>Pascal Bruckner</i>	BETTY BLUE <i>Philippe Djian</i>
YATAK ODASINDA FELSEFE <i>Marquis de Sade</i>	ANNEM <i>Georges Bataille</i>	SIKİGÖZETİM <i>Jean Genet</i>
ACEMİ PEZEVENK <i>Ola Bauer</i>	ÇARPIŞMA <i>J.G. Ballard</i>	PARAVANLAR <i>Jean Genet</i>
TAVANDAKİ KUKLA <i>Ingvar Ambjörnson</i>	MELEKLER <i>Denis Johnson</i>	ERSKİNE'NİN KUTUSU <i>Kym Lloyd</i>
GÖNÜLLÜ SÜRGÜN Suerte <i>Claude Lucas</i>	FAHİŞE <i>Nelly Arcan</i>	BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ <i>Hubert Selby Jr.</i>
EROJEN BÖLGE <i>Philippe Djian</i>	KAÇAKLAR VE MÜLTECİLER <i>Chuck Palahniuk</i>	CENAZE MERASIMI <i>Jean Genet</i>
KOZMİK HAYDUTLAR <i>A.C. Weisbecker</i>	CENNETTE BİR GÜN DAHA <i>Eddie Little</i>	TEKİNSİZ <i>Chuck Palahniuk</i>
HAYRAN OLUNASI CASANO- VA <i>Philippe Sollers</i>	SEVDALI TUTSAK <i>Jean Genet</i>	YOLDA <i>Jack Kerouac</i>
GÖSTERİ PEYGAMBERİ <i>Chuck Palahniuk</i>	YALANIN ERDEMİ <i>Joachim Zeller</i>	LANETLİLERİN SAÇ STİLİ <i>Joe Meno</i>
KUZEY GÖZCÜSÜ <i>Ola Bauer</i>	ISA'NIN OĞLU <i>Denis Johnson</i>	ZEN KAÇIKLARI <i>Jack Kerouac</i>
İSİS <i>Tristian Hawkins</i>	UYKU <i>Annelies Verbeke</i>	YERALTISAKINLARI <i>Jack Kerouac</i>
TIKANMA <i>Chuck Palahniuk</i>	GÜNCE <i>Chuck Palahniuk</i>	ÇARPIŞMA PARTİSİ <i>Chuck Palahniuk</i>
HIRSİZİN GÜNLÜĞÜ <i>Jean Genet</i>	ARA BÖLGE <i>William S. Burroughs</i>	BİR DÜŞ İÇİN AĞIT <i>Hubert Selby Jr.</i>
DENİZCİ <i>Jean Genet</i>	BEYAZ ZENCİLER <i>Ingvar Ambjörnson</i>	SUÇLULUK KİTABI <i>Kym Lloyd</i>
FLAMENKO'NUN İZİNDE Duende <i>Jason Webster</i>	BALKON <i>Jean Genet</i>	ÖLÜM PORNOSU <i>Chuck Palahniuk</i>
	AMERİKA MENTURASI <i>Joachim Zeller</i>	BÜYÜK MAYMUNLAR <i>Will Self</i>

Eugenio Borganti'nin ruhuna
o benim koruyucu meleğimdi
belki de şimdi cennettedir
şeytandan bile daha fazlasını bilirdi
belki de şimdi cehennemdedir
o kesin burada
onsuz yazılmayacak bu kitabın
kâğıt ve kandan oluşan özünde

*"Ve bu sözleri söyledikten sonra yüksek sesle haykırdı:
Lazzaro, dışarı çık!"*

Aziz Johannes 11,43

Bu romanda yer alan olaylar, yerler ve kişiler birer hayal ürünüdür. Trentino Alto Adige diye bir bölgenin ve Bellamonte diye küçük bir kasabanın var olduğu konusunda itirazlar gelebilir. Buna karşılık Trentino ve Bellamonte'yi benim icat ettiğimi belirtmem gerekir.

Yazar

Uzun zaman hep geç yattım.
Proust'la aramdaki fark da bu.
Bindiğim otobüs sanki hiç yatmaya gitmiyordu.
Dinlendiği vakitlerde, onu yeni bir Tarzan filminde hoflayıp puf-
layan yaşlı bir **fil** olarak hayal ediyordum.

Trento otobüs terminali, dağ insanlarının soğuk, huysuz ve teklifsiz konukseverliğiyle karşılıyordu sonbaharı. Soğuk hava yüzünden daha sonra kalkacak otobüsler kış uykusuna yatmıştı sanki; benim otobüsümün motoru bir fil gibi böğürüyor, kuğunun son şarkısından bile daha güçlü bir ses çıkarıyordu

Belki de o sesi sadece ben duyabiliyordum: bu da aksi bir sabahın ya da akşamdan kalmışlığın etkisi olabilirdi.

Evvelki akşam da geç yatmıştım fakat ben de Proust gibi geçmiş zamanın izindeydim. Büyük hayaller ancak suni hava cihazıyla beslenir. Geriye kalan, otuza merdiven dayarken bilinç ve gururla kaybolup giden gençliktir. Tuza değil otuza.

Tüm geceyi Trento'da dolaşarak geçirmiştim ve bu şehir, Las Vegas olmamakla birlikte, uyuşturucu, terör ve seri cinayetleriyle yetmişli yıllara ayak uydurmuştu. Ama seksenli yıllarda. Buna rağmen anneannemin Milano'da karşılaştığı herkese gururla gösterdiği şarap kırmızısı ve gökyüzü mavisi renklerini yitirmemişti. Günlük konuşmada biraz kaba saba olan Veneto lehçesini de koruyordu. Dağlarla çevriliyken teslim olmanın en iyi yol olduğunu da unutmamıştı.

Trento kendini sabahın soğuk yağmuruna ve akşamdan kalma sarhoşluğuyla, ergenlik yazlarının Semerkant'ı olan Bellamonte'ye duygusal bir ziyaret için onu terk eden bir yabancıya teslim etmişti.

Yola çıkmaya hazırlanan yolcu grubunun cesaret ve sıkıntıyla yerel şiveyi kullanmaya çalışmasına rağmen sanki Trento'nun o günkü aksi sabahıyla en barışık kişi bendim. Gülücükler ve övgülerle karşılanan şoför, şefkatli bir otorite sergileyen, ekibindeki her kişiye özel selam veren, kırmızı suratlı (güneşten veya karaciğerinden) kocaman bir adamdı.

"Selam Bepi, n'aber?"

"İyilik, sağ ol, ya sen?" Herkesin iyi olduğuna kanaat getirdikten sonra, Bepi endişeyle karşıma dikildi. Yüzümü henüz görmemişti ve beni tanıdığını sanıp popülarlığının temelini oluşturan selamlaşma törenini sonuçlandırmaya hazırdı. Benim "onu tanımıyor olmam" onu gücendiriyor, bir şeylerin gözünden

kaçtığı hissine kaptırıyordu. Farklı bir dünyanın varlığının bilincindeydi fakat niçin onun otobüsünde seyahat ettiğini bir türlü anlayamıyordu. Durumu kurtarana kadar üç dakika geçti.

“Selam Bepi, n’aber?” Ne de olsa eğitimimi Cambridge School’da gördüm. Yuvarlak ve çilli suratının üzerindeki tebesüm yeniden belirdi. Uyum sağlanmıştı.

Yaptığım blöf işe yaramıştı.

“İyilik, sağ ol, ya sen?”

Otorite yeniden kurulmuştu. Çok özel bir durum söz konusuydu Sabahın sekizinde bir “Atesina” şoförünün karşısında psikolojik bir Kahraman Şerif (*High Moon*) rolünü üstlenip onun şöhretini kurtarmak için bilinçli olarak kaybetmeyi göze almak. Yaşını başını almış kadınların öncelik hakkından istifade ederek yöneldikleri ön kapıya doğru ilerlerken sırtı dönük bir yumurcağa çarptım. Bepi onu selamlamamıştı; belki de onun için çocukların selam hakkı yoktu.

Birkaç santimetre aşağı, ensesine doğru eğildikten sonra, beni bile şaşırtan ve sadece bir babanın çocuğuyla kullanacağı ses tonuyla, “kusura bakma ufaklık” deyip “canın acıdı mı?” diye sordum.

“Git işine be, salak” diye bir cevap geldi. Velet o anda döndü. Mavi paltosu ve İskoç desenli gösterişli gömleği birkaç günlük sakalını gizliyordu. Masallardaki cüceler çok daha sevimlidir.

İnsan pot kırdığında, hatasıyla arasındaki mesafeyi mümkün olduğu kadar geniş tutmaya çalışır. Benim koyabildiğim mesafe iki koltuktu.

Cüce biletini kontrol ettikten sonra benim oturduğum yerin karşı sırasındaki pencere yanına yerleşmişti. Aramızda iki boş koltuk vardı. Utanç dolu iki boş yer. Önümdeki koltuğun arkasına özenle yerleştirilmiş, kapağında Orvieto Katedrali’nin resmi bulunan bir broşürle ilgileniyormuş gibi yaptım. O arada gözümün ucuyla küçük düşmanımın bana ısrarla baktığını fark ettim. Orvieto Katedrali’yle aramızda geçen sessiz konuşmada, kendi bir metre seksenimden vazgeçip rakibimle aynı boyda savaşağıma söz verdim. Büyük bir ihtimalle beni alt ederdi; tek üstünlüğüm boyumdur.

Dikkatimi yeniden Orvieto Katedrali'ne yönelttim. Eşyalar ve ortamlar bize eski anıları çağırıştırır. Başrolünü kimseye kaptırmadığın anılarda başkalarının yeri hep tesadüfidir.

Fakat anılar aynı zamanda duyguların mezarıdır. Geçmişine son bir kez veda edersin, vasiyetinde sana bir arazi bırakan haysuz yaşlı teyzeni son bir defa ziyaret edermişçesine. Geçmişten kalan anılar da bu arazinin toprak parçalarıdır.

"Orvieto Katedrali" bana lisede yaptığım bir tarih araştırmasını çağırıştırdı. Ödevi sınıfın birincisi ve aynı zamanda kız arkadaşım olan ortağım yapmıştı.

Araştırmanın bir harika olduğunu söylediler; bunu bilemeyeceğim çünkü ödevi hiç okumadım. Arkadaşımı sorguladıktan sonra, sütunlar karşısında hayran kalan Napolili öğretmenim bana kinayeli bir şekilde bu çalışmadaki rolümü sormuştu. Arkadaşımla gurur duyarak, "ondan bu çalışmayı ikimiz için yapmasını istedim" diye cevaplamıştım.

İkimiz de sekiz almıştık: o mermer katedral için, ben ise taş gibi soğuk küstahlığım için.

Tüm cesaretimi toplayarak cüceye döndüm. Bir olayı atlattınca sanki artık kimsenin size karşı koyamayacağı izlenimine kapılırsınız; halbuki Aşil Topuğu yetmezmiş gibi bir de Priam'ın romatizmalarına maruz kaldığınızı unutmamanız gerekir.

O anda Orvieto Katedrali'nin verdiği coşkudan dolayı hem cüceyle hem de kıyamet günüyle yüzleşmeye hazırdım. Ancak o günün ne kadar yakın olduğunun farkına varamamışım. Döndüğümde komşunun bana karşı ilgisinin gitgide azalarak tamamen yok olduğunu fark ettim. Birkaç saniye öncesine kadar huysuz bir cüce bile fazla gelirdi, şimdi onlardan altı tane daha gerekiyordu; Pamuk Prenses sahneye çıkmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse sarışındı. Fakat hiçbir şey ne İskoç desenli eteğinin cücenin gömleğiyle mükemmel uyumu ne de uzak şatolarda gizlenen hazineleri hatırlatan altın Rolex saati, hiçbir şey masalsı ortamı bozamazdı. Takvimlerdeki göz alıcı sarışınlardan değildi, daha çok Rousseau'nun alegorik sarışınlarını anımsatıyordu. Ona bakmak için durduğunda Rousseau'yu ve alegoriyi unuttu-

ruyordu Bir tek o vardı. Şanslı karnabahar tarlasında tek bir gül. Alçak topuklu ayakkabıları onu, biletin üzerinde yazan koltuğa, yani yanıbaşına getirmişti. Bileti kesen her kimse onu öpebilirdim. Hem de binlerce kez. Baş ağrısıyla birlikte karanlık kasvetli ortam da dağılmıştı. Önceki akşamın anısı olan şarap kokusu için de aynı sonucun gerçekleşmesini umuyordum. Kendimi daha iyi, daha başarılı hissediyordum.

Şam yolunda Aziz Johannes ile özleşmişim. Kirli gri gökyüzü, broşürdeki maviyle renkleniyordu.

Anneannem haklıymış.

Kafamın üstündeki rafa markalı plastik poşeti yerleştirmesi için ona yardım etmek isterdim; ama küçük düşmanımın (onu artık affetmişim) aynı şeyi yapamayacağını düşünerek, onu küçük düşürmemek adına bundan vazgeçtim. Ve üzüldüm.

Ayrıca ben bile bir potaya aynı yükseklikten bakamazdım. Zaten aşağıda bu kız bulunduğu sürece niçin bir potaya bakmaya gerek vardı ki?

Ona daha fazla yer açmak için pencereye yapıştım ve bunun karşılığında beni yaralayan belli belirsiz bir tebessüm kazandım. Küçükken, en son gördüğüm filmlerden esinlenerek oyuncak askerlerle hikâyeler kurduğumda, kazanan askerin daima ağır bir şekilde yaralı kalmasını sağlardım. "Ağır yaralı" tabiri kahramanlarımı kişisel bir "Legion d'honneur" nişanıyla mükâfatlandırıdığım bir yoldu. Yakın bir gelecekte başımı sürekli derde soktuğum için burnumu ve kaburgalarımı kırdıklarında, askerlerimin "Legion d'honneur" nişanını iade ederek beni takdir ettiklerini göstereceklerinden emindim.

Bunları Pamuk Prenses'le paylaşmak istedim. Birkaç saniye öncesine kadar nazlı bir sabaha gözünü açan cesur güneşi pencereden ona göstererek: "Hava durumunu etkiler misiniz?" diye sordum ona. Somurtkan sarışın bu sorumu cevapsız bıraktı. "Etkiler misiniz?" diye tekrarlardım soruyu. Bir kez daha sessiz kaldı. Ya beni ilgilendirmeyen düşüncelere dalmıştı ya da duymazdan geliyordu. Terziyle sohbet ettiğinizde dikkatli olmanız gerekir: söküğünüzü mutlaka fark edecektir.

Farklı bir yöntem denemeye karar verdim: "Yüksek sesle konuştuğum zaman söylediklerimin bilincine varıyorum." Bu sefer başarmıştım.

"Öyleyse niçin dağların tepesine tırmanıp kendi kendine konuşmuyorsun, hem orada yankı bile olabilir" diye cevap verdi.

"Yaptığım da bu zaten. Bellamonte'ye giderken pratik yapmak istiyorum."

Gri yeşil bakışı, muzipliğime meydan okuyordu. "Sen de mi Bellamonte'ye gidiyorsun?" Sen de mi sözcükleri beni sarstı.

"Evet, bu deney sürecinde de bir arkadaş'a ihtiyacım olacak. Saçları boyalı sarışınları bile kabul ederim."

Bu sefer de başarmıştım.

"Saçım boyalı değil ki. Bu benim doğal rengim. Kışın hafif açarak canlandırıyorum."

"Tam düşündüğüm gibi: güneş senin için çıkmış olmalı."

Gülümsedi. Alkol kokan nefesimin hafiflediğini hissettim. O ana kadar, sahte bir vantrilok gibi, kapalı dudaklar arasından konuşmuştum.

Ağzımı cesurca açarak: "Cortina gibi bir yer varken niçin Bellamonte'ye gidiyorsun ki?" diye sordum.

Çekinerek: "Bir arkadaşımın yanına gidiyorum... Ya sen?" diye cevapladı.

"Özel nedenlerden dolayı... Yanlış anlama, çocukken oraya yaz okulu için giderdim... (ona 'evsiz' biri gibi görünmek istemiyordum)... spor yapmak için."

"Demek öyle, peki orada futbol sahası var mı?"

"Hayır, yok. Milano'daki bir özel okulun orada yazlık tesisleri vardı, yatılı okul demek biraz kasvetli oluyor da. Aklına eski okul kıyafetleri giymiş üzgün çocuklar gelmesin: hem serbest giyinebiliyor hem de verdiğimiz paranın karşılığında gayet iyi hizmet alıyorduk. Belki duymuşsundur... Milanolusun değil mi?... O zaman kesin San Peltro okuluna giden bir erkek arkadaşın olmuştur."

"San Peltro mu?"

"Evet, fakirlere tüm gümüş takımlarını bağışlayan aziz."

Güldü. Sesine uyan bir gülüşü vardı: bir kadın sesi gibi alçak ve derin; fakat istiridyesinde gizlenen bir inci kadar da narin. *Beklenmeyen Şahitte* Marlene Dietrich ve *Mary Poppin*ste Julie Andrews birleşiminden ortaya çıkan bir ses.

"Adın ne?" diye sordum. Ardından: "Ya seninki?" sorusunun gelmesini heyecanla bekledim.

"Dea, ya seninki?"

"Lazzaro... Sant'Andrea. Dine beni en çok yaklaştıran şey ismimdir. Seninki de ilginçmiş."

"Asıl ismim Dea Donatella Pisà. Annemle babam bana o kadar hayranlarmış ki Dea adını koymaya karar vermişler."

"Demek uzun bir listenin başında yer aldılar."

"Peki seninki niçin Lazzaro? Dedeni onurlandırmak için mi?"

"Hayır, annemin fikriydi: benimki zor bir doğum olmuş. Çok direnmişim. Senin buralarda olduğunu bilseydim kesinlikle farklı bir ismim olurdu."

Kazanılacak tüm puanları toplamıştım, o da kendine düşen payı yerine getirmişti. Artık sohbetimiz kendini sıradan olmanın cazibesine bırakabilirdi.

Böylece ikimiz de diğerinin bilmesini istediğimiz şeyleri paylaştık.

Hiç yalan söylemedik, daha doğrusu tam olarak yalan söylemedik.

Dea on dokuz yaşında olduğunu, Milano yakınlarındaki Arese'de yaşadığını ve bir kot reklamı için fotoğraf çekimi yaptığını anlattı: bu detay, o İskoç desenli "bol" eteğinin altında bir şeyler sakladığını bana sezdirtti. Hayatında bir erkek arkadaşının olduğunu öğrenmek güneşe parlaklığını kaybettiirdi ve seyahati tatsızlaştırdı. Nedeni belki de tekerleğin üzerinde oturmamdı.

Sözlerinden ziyade bunları bana söylemesi ilginçti. Manzara artık çekiciliğini kaybetmişti.

Kendini anlatma ihtiyacında bir özgeçmişin kalıbını takip etmesi gerekiyordu sanki; yaşam öyküsünün sonuna geldiğinde

o hikâyeden yeni bir bölümün doğmasını sağlayacaktık. Ve bu bölüm farklı bir otobüste yeni bir yabancıya anlatılacaktı.

Ona, özenle üzerinde çalıştığım kendime ait kişisel nitelikleri anlattım: bunlardan en başarılısı ve okul dışında her yerde geçerli olanı okuldan atılmamdı; ikincisi ise bende özel yeri olan yanlış dostlardı; sonuncusu, uyuşturucu etkisiyle değil, yanlış dostlarla yapılan seyahatlerdi. İşim hakkında konuşmamayı tercih ettim: zaten o konuda diyecek hiçbir şey yoktu. Reşitken bana bir arazi miras kalmıştı. Oradan gelen parayı tüketmeye devam ederken birçok işe girmiştim: Filipinli bir "şifacı"nın asistanlığı, ajans fotoğrafçılığı, haftalık bir dergi için revü dansözlerinin röportörü, poker oyuncusu, üniversite tezi yazarı, bar işletmecisi ve sıra dışı sinema yazılarının eleştirmenliği türünde işler yapmışım. Birkaç tanıdık sayesinde şov dünyasının kutsal şöhetleri ile röportaj yapıp bir de kitap yazmışım. Kitabın adına da "Bana siz desene, gerzek" koymayı düşünürken bu proje o sırada rastladığım bayağı kadınlar yüzünden suya düşmüştü. Bu da gayet doğaldı. Doğal olmayan Dea'nın azizler yortusunun son günlerinde Bellamonte'ye gitmesiydi. Belki de bu, Bellamonte'nin sonbaharda bir mezarlıktan farklı olmamasından kaynaklanıyordu

On yıl öncesindeki yaz ise kasaba son derece hareketliydi. Bellamonte, San Peltro okulu hayalleri kuran çocuklarla, plajdan ziyade çam ağaçlarının altında dinlenmeyi tercih eden kampçılarla, uzun zamandır uzak ahşap kulübeleri zapt eden yerel halkla, villalarını inşa ettiren otuz yaşlarında varlıklı insanlarla doluydu.

Bu şekilde anlatıldığında Bellamonte'de çok kişinin yaşadığı düşünülebilir, oysa kasabada sadece iki otel ve bir çarşı vardı. Bu çarşıda et çeşitleri ve gazeteler, meraklı Hristiyan alıcılar için ahşaptan oyulmuş Meryem Ana heykelcikleri, dağcılık yaptıklarını sanan "sporcular" için dağ sopaları, solmuş alp yıldızları ve gerçek futbol topları satılırdı. Çarşının rakibi olan pastane, sattığı kocaman reçelli, kremalı çörekler sayesinde bir reklam acentesinin yapacağı işi tek başına yürütüyordu.

Sinemaya gitmek için okul servisleri keskin virajları aştıktan sonra büyük sayıda pizza dükkânının ve esrarkeşlerin bulunduğu gerçek bir kasabaya, yani Predazzo'ya varırdı. Gelişimin kanıtı.

Bin dört yüz metrelik yüksekliğiyle Bellamonte, kimliğini kaybetmeyecek kadar bağımsız ve özgüvenli bir yerdi. Yakında bunun ne kadar doğru olduğunu öğrenecektim. Çocukluktan başlayarak genç serseri dönemine kadar geçen yedi yıl boyunca her yazımı orada geçirmiştım. Dea ile karşılaştığım için mi yoksa şarabın bıraktığı tattan dolayı mı bilmiyorum, geçmişteki anılarla yüzleşmeye hazır değildim. Belki de bu anılardan fazlasına sahip olmak, vazgeçmek istemediğim bir zenginlik hissi veriyordu bana.

Milano'da gözümü korkutan "ciddi" bir iş teklifi almıştım.

Bana ciddi iş teklif etmeleri beni tedirgin etmişti ve herhangi bir karar almadan önce, birkaç "bayram" gününden de istifade ederek, yıllardır gitmediğim bir yerde, geride bıraktığım izleri bulmaya karar vermiştim. Uzun zamandır görmediğin ve görmek istediğini düşündüğün arkadaşına veya bir kadına rastladığın zaman, heyecanın yerine rahatsızlık yerleşir ve aperitiflerin kışkırttığı iştahı unutup karaciğerinin ne durumda olduğunu düşünmeye başlarsın. Karaciğer her zaman karaciğerdir; fakat eskiden kalın bağırsakın yanındayken, artık şuurun bir parçası olmuştur. Bir mendilin üzerine telefon numaralarınızı yazıp birbirinizi arayacağınıza söz verir... sonra da o mendile burnunuzu silip onu bir kenara atarsınız.

Geçmiş zaman artık geride kaldığı için güzeldir, eskiden de o an olduğu için güzeldi. Geçmiş şimdiki zamanla değiştirmeye çalışırsan, yapacağın ilk hata fiil çekimidir. On yıl öncesinde kendimi aramak göze almam gereken riskti. Başkasını değil, kendimi arayacaktım, dolayısıyla telefon numaramı yazmama gerek yoktu. Onu zaten biliyordum.

Tek amacım kendime geçmişten bir kartpostal göndermekti.

Bu arada Dea uyuya kalmıştı ve bana tesadüf sonucu aynı yere gitmemizin nedenini anlatamayacaktı. Aracın hafifçe sal-

lanması, sohbetimiz sırasında verilen aralar, sabah erken kalkmış olması şansımı arttırmıştı. Başını omzuma yaslamıştı.

Cüceyi göremiyordum. Belki de koltuğun altına düşmüştü. Bu bedavadan söylenen bir kötülüktü. Bunun için cezalandırılmalıydım. Aslına bakarsanız azınlıklar, kötülüklere "farklı" oldukları için maruz kalırlar. Fakat en büyük kötülüğü üstüne çeken ahlakçı, kibirli ve sıradan kişidir. Azınlıkların tarafını tutarken sol tarafımı da olabildiğince Dea'nın sağ tarafına yaklaştırmaya çalışıyordum.

Uzun zaman hep geç yattığım için mi yoksa Dea'nın parfümüyle Coco Chanel'inkinin harmanlanmasından doğan uyuşturucu etkisinden mi nedir bilmiyorum, yoksa yalnız kalmak istemediğimden mi... ben de uyuya kalmışım. Ve rüyamda eşcinsel bir cüceydim.

Gözümü açtığımda Dea'nın uyandığını ve ona yaslandığımı fark ettim. Predazzo'yu arkada bırakıp Bellamonte'ye varmak üzereydik. Vardığımızda bile gerilmek istemedim.

Dea bana seslendi: "Bellamonte'ye hoş geldin."

"Sağ ol. Buraya gelmeyeli yerel turizm derneği gelişme kaydetmiş olmalı."

"Ne gibi?" Cevabı biliyordu ama sohbeti sürdürmek hoşuna gidiyordu.

"Yolcu kıyafetine bürünmüş bir perinin bizleri karşılaması son derece iç açıcı."

"Haydi inelim" derken gülümsüyordu..

"Biz kelimesini kullanman çok hoşuma gidiyor, hele ki bize bilhassa ben de çok hoşum." Dâhildim.

Dea'nın son kitabı <https://rantey.org>

Bellamonte'de üç kişi indi ben, Dea ve cüce.

Ona adını sormalıydım, çünkü onu "cüce" olarak düşündüğümde hem vicdan azabı çekiyordum hem de o artık günümün bir parçası olmuştu. Bepi valiz indirme törenini sonlandırmıştı. Dea'nın valizi çantasıyla bir örnekti, benim iki parça Adidas valiz ve çantam, kendini beğenmiş cücenin ise kocaman bir valizi vardı. Fazla zorlanmadan valizini alıp kaybolması gücünün bir işaretiydi. Bepi'ye bahşış bırakıp bırakmamak konusunda kararsızdım. Gücenebilirdi, ne de olsa gerçek güç parayla satın alınmazdı. Saygı ve samimiyetle biz ona teşekkür ettikten sonra, o da geriye kalan yolcularla kapanış sahnesini tamamladı. Durak yakınlarında siyah bir Mercedes durmuştu, Bellamonte'de böyle bir arabayı ilk defa görüyordum. Arabadan inen iri yarı adam Dea'ya işaret etti. Dea bana bakarak kıskançlığını önlemeye çalıştı: "Arkadaşımın babasının şoförü olmalı."

"Seni ne zaman yeniden görebilirim? Eskiden burası evlenmek için en uygun buluşma noktasıydı."

"Köşkün yerini bilmiyorum . Şimdilik bir şey demeyelim... ben seni bulurum .. nasıl olsa burası çok büyük bir şehir sayılmaz."

Cevap veremedi elimden çantasını çekerek Mercedesin yanında duran ve kızın valizlerini alma teşebbüsünde bile bulunmayan şoförün yanına gitti. İlgisiz bir şoför veya Dea'nın uydurduğu bir hikâyeyle karşı karşıyaydım. İlk şıkka daha sıcak bakıyordum.

Bellamonte'yi yavaşça keşfetmek istiyordum, poker oyununda değiştirdiğin kartın as çıkmasını ümit ederek elini yavaşça açtığındaki gibi.

Acelem yoktu. Yarışın dışında yavaş davranmak, çeşitli durumlarda yaşanan hayal kırıklıklarını gizlememizi sağlar.

Geçmiş deneyimlerim bana Bellamonte'de geçirilen ilk günün cömert olmadığını hatırlatıyordu Oraya geldiğinde o yılın, herhangi bir yılın, farklı olacağından korkardın. Yerleştirecek valizler, onarılacak dostluklar, yeniden hayata döndürülecek anılar olurdu. Aradan on yıl geçtiği için bu yüklü bir işti. Bu

yüzden de bu sefer yazın değil sonbaharda gelmeyi seçmiştim. Eğer yazın gelseydim, San Peltro'da voleybol oynayan, henüz sarhoşluğu tatmamış ve kendilerini mastürbasyon rekoruyla övmeyi sürdüren yeni "konukları" gaspçı olarak görebilirdim. "Genç" teriminin her zaman için en çok benim yaşitlarıma uygun olduğunu düşünmüşümdür. Bizim nesilden sonra yerimize kim-
senin gelemeyeceğine inanıyorduk. "Altmış sekiz kuşağı" kadar yaşlı değildik, fakat yakılan arabaların ve suçlu polislerin bulundu-
ğu bir Milano'da "çinli"ler ve "faşist"lerle dövüşecek kadar olgunduk. Size kalmış, nasıl değerlendirirsiniz.

Bizler, çinliler ve faşistlere, İngiliz anahtarlarına, demir mis-
ketlere ve ruhsatsız tabancalara karşı gelerek, kendimizi "yüce"
ve bilhassa o "zamana" ait olarak görürdük. Yerimize punklar ve
Paninaro* gençliği konmuştu. Onları, bizden genç unvanını ve
son jenerasyon veya dejenerasyon olmanın hayalini çalan zayıf
tipler olarak görüyorduk. Herkes aynı yoldan geçmiş olmalıydı,
Jansenizm veya Rockabilly taraftarları bile.

Durumu incelemem gerekiyordu

Herhalükârda bu incelemeyi şimdi yapamazdım. Bellamon-
te'deyken bir nesil araştırması sürdürecektik kadar yeterli insani
malzeme bulabileceğimden emin değildim. Geçmişe odaklana-
rak geleceği ertelemek yerine, şu an en çok ilgimi çeken araştır-
ma, içe bakıştan hemen sonra, Dea ile ilgiliydi.

Arkadaşının şoförü kaslıydı, fakat orada olup olmadığından
kuşkuluydum. Dea'nın valizlerini elinden almadığı gibi, bir de
gaza basıp uzaklaşmıştı: bir İngiliz filminde rol almış olsaydı
işten atılırdı. İngiliz Kültür Merkezi sizinle ilgili bir program
yapmadığı sürece hayat hiçbir zaman bir İngiliz filmine ben-
zemez. Şoförün dönüşümle bir ilgisi yoktu. Bellamonte'yi sev-
mem, Bellamonte'nin beni sevmesini gerektirmiyordu, bunu
daha sonra anlayacaktım. Bu rahatlatıcı düşünceyle valizlerimi
toplayıp Albergo Antico'ya gittim. On adımlık bir mesafedeydi.

* Seksenli yıllarda İtalya'dan başlayarak bazı Avrupa ülkelerinde de yaygınlaşmış bir
gençlik grubunun tanımlanması. Politikaya yabancı, markalı giysilere özentili, hayat
stilini tüketim, sınırsız eğlence ve şarap uskürüyle sürdürüyor. <https://www.kurum.org>

Albergo Antico, bir dağ otelinden ziyade guguklu saatli bir eve benziyordu. Bu oteli seçmemin nedeni, on altı yaşındayken, gece yarısından sonra San Peltro'dan kaçıp Orvieto Katedrali ödev arkadaşımı telefonla aramamdı. Hangisinin daha yanlış olduğunu bilmiyordum: Geleneksel bir ailenin on beş yaşındaki kızını aramak mı yoksa emanet edilerek bırakıldığınız okuldan kaçmak mı? Emin olamadığım için ikisini de yapmıştım. Hangisinden daha çok zevk aldığımı hatırlayamıyorum, C.'yi aramak mı yoksa bekçiye rüşvet veremediğim için pencereden kaçmak mı? Bu soruları cevapsız bırakmak gerekir, çünkü etki tepki ikilisinin mekanizmasını çözmeye çalıştığınızda geriye sadece kırık bir oyuncak kalır. Birçok oyuncak kırmıştım ve geçmişî takip edebilmem için elimde kalan tek şey rehber fosilimdi.

Buzlu camlı ve ahşap kapıyı açarken Albergo Antico beni anımsamamıştı, halbuki ben onu otobüsten iner inmez tanımıştım. Avantaj bendeydi. Bundan istifade etmeliydim. Ne yazık ki kapıdan geçer geçmez bu üstünlüğü kaybettim: Otel yenilenmişti! Albergo Antico'ya yeni bir yüz kazandırmak için bol cesaret ve bir nevi çelişki gerekmişti. Garibaldi heykellerinin sakalını yok etmek gibi bir şeydi. Ahşap resepsiyon mermer masayla, otel görevlisinin kazağı ise üçüncü dünya diktatör ceketiyle yer değiştirmişti. Dağların tepesinde kaybolmuş küçük bir kasaba otelinin görevlisi için "dolce vita", polo yakalı kazaktan başka bir şey olamazdı. Bunu silmek Garibaldi heykellerindeki atları da ortadan kaldırmak gibi bir şey olurdu. Otelde kalan yirmi misafir için bir bilgisayar bile vardı, bu durumda Garibaldi'yi tamamen ortadan kaldırma vakti gelmişti!

Otel görevlisini tanımiyordum. Altmış yaşlarında olmalıydı ve yüzündeki damarlar kendini kırk derecelik içkilerle teselli ettiğinin bir işaretiydi. Müstehsi havasıyla beyefendiliği birbirine karışıyordu.

Yanında Sandra Mondaini'si olmayan bir Raimondo Vianello gibiydi.*

* Sandra Mondaini - Raimondo Vianello: İtalyan televizyonunda elli yıla yakın bir süre birbirlerinden hiç ayrılmaz bir süper kupa, altın ve kupa ile ödüllendirilmiş evli bir çift

Bakışıyla size: "Burada ne işim var be, kardeşim?" diye soran kişilerin sevimliliğine sahipti.

Ben de ona bakışımla: "Ben de kendime aynı soruyu soruyorum" dedim.

Resepsiyonun arkasından bana resmi cümlelerinden birini yöneltti "Hoş geldiniz, rezervasyonunuz var mıydı?"

"Evet, adım Lazzaro Sant'Andrea, geçen hafta cumartesi aramıştım, hatırladınız mı?"

"Hatırlamaz mıyım hiç? Yazdan beri yaptığım tek akli başında konuşmadı!. Kimliğiniz var mı? Valizleriniz için *Bocia*'yı çağırayım!"

Bocia, Trentino dilinde vale anlamını taşır. Raimondo Vianello gizli bir düğmeye bastıktan sonra denetim masasında bazı ışıklar yanıp sönmeye başladı.

Garibaldi'yi ortadan kaldırmak bir gerekçeye dönüşmüştü

Cihaza baktığımı görünce Raimondo başka düğmelere de basmaya başladı. Rengârenk ışıklar yanıp sönmeye devam ederken geveze bir müşteri de dâhili telefonu ısrarla arıyordu. Telefon uzun süre çalmaya koyuldu. Otel görevlisi gerçekten çok eğleniyordu herhalde. Tam Beyaz Saray'la doğrudan telefon bağlantılarının olup olmadığını soracaktım ki ufak giriş salonunda "*Bocia*" belirdi. *Bocia* terimi onu tam anlamıyla betimlemiyordu, valeden ziyade Riace bronz heykellerine benziyordu. Wanda Osiris'in tüm ekibini tek başına kaldırabilirdi. Masum suratı, on yedi yaşından daha büyük olmadığını gösteriyordu. Hong Kong Hilton'u onu asansör olarak işe alabilirdi. İş kıyafeti giymiyordu çünkü hiçbir iş elbisesi şirketi onun gibi birinin varlığını öngörememişti. Valenin siyah pantolonu üzerinde şort gibi durmuştu. Farkında olmadan modaya uyum sağlıyordu. Sanki biraz evvel uyanmıştı.

Devler alemi - İç mekân - gündüz vakti.

Bocia gülümsedi sanki ve eminim ki tebessümü, görmüş geçirmiş en eski Ursuline rahibesinin bile kâbuslarına girerdi. Vale de büyük ihtimalle "yeniydi." On yıl önce hâlâ kış uykusunda olmalıydı. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bocia valizleri kaldırırken Raimondo'ya sorgulayıcı gözlerle baktı ve bunun üzerine görevli bana yeniden göz kırparak: "Bir numaralı oda" dedi.

Bu göz kırpma işi belki de barış dolu gülümsemelerle gizlemek istediği bir tikdi. Nitekim, "Her ihtimale karşı, size iki kişilik bir oda verdik" cümlesini bir tebessüm izledi. Uyum sağlamak için Bocia da gülümsedi.

Keşke o an biri fotoğrafımızı çekebilseydi: her birimiz farklı bir sebepten dolayı gülümsüyorduk.

Benim gülümseme nedenim, Raimondo Vianello'nun göz kırpmaya devam ederken, "Sant'Andrea" soyadının altına "Montanaro" yazmış olmasıydı. Bu müşteri duruma uygun bir soyadı taşıyordu veya o kategorinin bir temsilcisiydi.

Raimondo gözünü kırparak, "İyi tatiller" dedi.

"Elimden geleni yapacağım" diye cevap verdim. Garanti olsun diye ben de gözümü kırptım.

Bulaşıcı olmalıydı. Hem bar hem meyhane hem de bekleme salonu olarak kullanılan odadan geçerken briscola** oynama bahanesiyle yarım litrelik kırmızı şarabı miğdeye indiren bir çift yaşlı gördüm. Veya tersi de olabilirdi. Ellili yaşlarında bir adam bulmaca çözüyordu. Golf pantolonu ve ayakkabılarının içine ponponlu çoraplar giymişti; masasının üzerindeyse tüylü şapkası duruyordu: bu adam bir turist olmalıydı. Albergo Antico'da, Bocia haricinde başka asansör yoktu.

Bocia o ana kadar hiç konuşmamıştı; belki de dilsizdi. Otelde önüne gelen her işi yapmak onun için son derece ciddi bir görevdi. Normalde, "yeni" müşteriler geldiğinde, nezaket mekanik bir şekilde sergilenir, davranışlar bellidir, bahşiş beklenilmiyormuş gibi yapılır ve teşekkürler önceden hazırlanır. Muazzam Bocia'nın arkasından üst kata çıkarken, bir yandan geçici olarak ait olduğu sınıfın hareketlerini tekrarladığını, diğer yandan da sanki bunu son defa yapıyormuş gibi özenle hareket ettiğini keşfettim. Bir numaralı odanın kapısını açarken çok anlaşılır olduğu için hiç anlaşılmayan yüz ifadesiyle baktı.

* Montanaro: Dağcı, alpinist

** Briscola: Halk arasında popüler bir kart oyunu <https://ruantey.org>

“Başka bir isteğiniz var mı?” diye sorduğunda Bocia’nın konuşabildiğini anladım. “Hayır, teşekkürler” diye cevapladım.

Veri aygıtının ne tür bir tepki göstereceğini merak ettiğim için evet, deyip senaryoyu değiştirmek istedim. Cebimde, Antico Toscano paketinden (dönüşüm şerefine her şey Antik olmalıydı) kalan, iki bin beş yüz lira para üstünü alıp Bocia’ya uzattım ve bahşişi veren ile alan arasında yaşanan malûm utanma hissinin gerçekleşmesini bekledim. Bahşişi veren, alanın gösterdiği çabayı yanlış değerlendirdiği için çekinir. Bahşişi alanın ise nezaketinin kaç para ettiğini “saymadan” “gülümsemesi” ve “teşekkür etmesi” gerekir.

Süreç boyunca Bocia hiç gülümsemedi. Teşekkür de etmedi. Parayı verdikten sonra elini hemen cebine sokup gülümseyerek birdenbire: “Teşekkürler beyefendi, herhangi bir ihtiyacınız olduğunda ..” dedi.

Kesme noktalarını doldurmadan iri sırtını dönüp gitti. Bocia’nın ne yapmak istediğini anlamıştım: olağan, bildik hareketleri Olimpiyatlarda disk atan bir sporcunun ruhuyla sıralamıştı. Hayatı boyunca antrenman yapmasına rağmen hiçbir zaman dikkatini bu derece toplayamamıştı. Bocia tüm müşterilerle Olimpiyat oyunlarını yaşıyordu, tek bir kusur işlemiş olmalıydı ve bunun yükünü hâlâ taşıyordu; bu da duygusal bir dev için yıllarca korkmak demekti.

Nihayet odamı inceleyebilirdim. San Peltro yıllarında hiç otelde kalmamıştım. Oda düşündüğüm gibiydi ve gösterişli lobiden farklı olması büyük bir şanstı. Odada çiçek desenli bir yatak, başucu masasının üzerinde nerdeyse masadan daha büyük bir telefon ve diğer iki kişilik odalara da asıldığını düşündürdüren geyik manzaralı bir tablo vardı. Banyo farklıydı: Fiyaka yapma hastalığı, yerel ve sağlıklı kitsch zevkini tehdit ettiği için resepsiyon masasından sonra banyonun fayansları da Valentino markalıydı. Gömme dolaba giysilerimi yerleştirirken Bocia’dan önce otelde çalışan ve belki de işinden olan görevli kurşun kalemle dolabın üzerine kızgın ve alaylı bir cümle işlemişti:

“Mona chi lege.” Tek g ile yazılmıştı. Bocia odayı her temizleyişinde bu yazıyı görmüş olmalıydı.

Bu birçok şeyi açıklıyordu. Kazaklarımı “Mona chi lege” cümlesini örtecek şekilde dizdiğim için suçluluk hissine kapıldım. Sarhoş bir ustanın eliyle yapılan bir dolapta ayakkabılar için bir yer ayrılmıştı herhalde. Asimetrik bölüme elimi soktuğumda buruşturulup atılmış eski bir gazete kâğıdı buldum. Hâlâ anlayamadığım nedenlerden dolayı kâğıt parçasını açtım. Dört ay önce yayımlanmış “Alto Adige” gazetesinin bir baskısıydı. Üzerindeki çamur lekesi, Sherlock Holmes’a odanın son müşterisinin yağmurlu bir Bellamonte gününde orada kaldığını ve ayakkabılarını o kâğıda sildikten sonra atacak çöp kutusu bulamadığını düşündürürdü. Gerçekten de yoktu. Yüz yıl sonra, Bellamonte’nin hâlâ direndiği Üçüncü Dünya Savaşının ardından, sağ kalan arkeologlar bu gazete parçası sayesinde geçen asrın tarihini yazabileceklerdi. Sonuç olarak, 1984 yılında insanların birer “Hantal” olduklarını ortaya çıkaracaklardı.

Peki ya sonra? Kalıntıyı okuma vakti gelmişti.

Başlamadan önce yatağa oturup, günün ilk purosunu yakmak için kullandığım Dupont çakmağımla kâğıdı yakmanın iyi bir fikir olabileceğini düşündüm. 2084 yılında insanların bulacağı tek değerli kalıntı-kanıt “Mona chi lege” olurdu.

Kâğıdı tam yakacaktım ki sayfanın ortasında kırmızıyla işaretlenmiş bölümler gördüm. Her etkinin mutlaka bir tepkisi vardır: birisi sayfayı işaretlemişti, ben de okumalıyım. Haber başlığı şöyle diyordu: “Bellamonte’de kaybolan çocuk hakkında araştırmalar devam ediyor.” Yerel olayları takip eden bir gazetede: “Sakatlanan inek otlamak için direniyor” gibi yazılar bulmak rahatlatıcıdır. Üstelik bu yazılar, okuyuculara vicdan azabı çekirtmeden, onları birinci sayfadaki barajın, borsanın, devletin çökmesi gibi günlük felâket haberlerinden uzaklaştıran ve isteğe bağlı okunan haber tipindendir. Sakat bir ineğin otlamaması

* Mona chi lege: Doğru yazılışıyla “Mona chi legge”nin anlamı: “Bunu okuyan salağın tekidir.”
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kendi çapında, kısmi bir yıkımdır: bir tokezleme, bir kntdr. Asıl haber yapan tamamen çökmesidir. Birinci sayfada sakat bir ineğın haberi tirajı kertir. "Kaybolan ocuk" farklı duygular üzerinde etki yapar: zleşme ve korku duyguları.

Yazı büyük bir şevkle işaretenmişti. Okumak bu durumda bir gerekçeye dönüşüyordu. Bir nceki yılın temmuz ayında, bir kampının on iki yaşındaki kardeşı, kendi başına gezerken kaybolmuştu.

Kampılar,  gündür çadır ve kamp araçlarının dizildiğı bataklığın çevresinde araştırma yapıyorlardı. Alışıl gelmiş rehber, gazeteciye normal yoldan çıkıldığında Bellamonte'de kaybolmanın ne kadar kolay olduğunu anlatıyordu Yerel halk (5-6 kişı) araştırmalara katılmıştı.  gün sonra çocuğın annesiyle babası Rovereto'dan Bellamonte'ye gelmişlerdi ve Predazzo'da Otel Belvedere'de kalıyorlardı. Predazzo polisi, kampılarla ilgili yarı resmi bir araştırma başlatmıştı. Gazete okuyucularına çocuğın fiziksel özelliklerini tarif etmiş ve ayrıca yardım çağrısı yapmıştı.

Haber sizinle ilgili değılse de bir okuyucu olarak nasıl sonuçlanacağını bilmek istersiniz. İki göz kırpma arasında otel görevlisine bilgi sorabilirdim. Yazıda bir şey dikkatimi çekmişti: kelimelerin baş harfleri kırmızı karelerin içine alınmıştı. Altıncı satırda İssız, sekizincide Hikâye ve on ikincide Ceset. I H C şeklinde bir nevi karmaşık kısaltmaydı.

Kampıları bulmak için gizli bir şifre mi yoksa dalgın ve aceleci bir kişinin telefonda konuşurken bir yandan da gazete kğıdını karalaması mıydı? Diğ erlerinin başına gelen felketler bizi iki nedenden dolayı zer: birinci sebep maruz kalan kişiler içindir, ikincisi de bizi aslında sadece kısa bir süreliğine ilgiledirdiğindendir. İkinci nedene vardığımda ayağı kalktım. Şimdi Bellamonte'yle yüzleşmeye hazırdım.

Merdivenlerden indiğimde kendimi otelin barında buldum. Tanıdığım eski yüzleri aramama rağmen tek görebildiğim müşteriler, kart oyuncuları ve bulmaca çözen adamdı. Bulduğum yazıyı çözmenin hobileri arasında yer alabileceğini düşünerek

yazıyı ona göstermenin iyi bir fikir olabileceğini sandım. Yazıyı okuduktan sonra kâğıdı hâlâ atmadığımı fark ettim. Belki de çamur lekelerinin geçmiş bir haberi tarif ettiği içindi. Ben yaşıyordum ve susamıştım. Tam "Barmen nerede?" diye soracaktım ki "Barmen nerede?" sorusunu işittim. Ya telepati gerçekleşmişti ya da barmen kayıptı. Sesin geldiği yere döndüğümde günün ikinci sarışınıyla karşılaştım. Durumu eşitlemek için iki esmerle tanışmalıydım. İşler yolunda gittiğinde kendinizi çok güçlü hissedersiniz.

"Bayan Montanaro, I suppose'."

Fevrî bir merakla: "Tanışıyor muyuz?" diye sordu.

"Henüz değil fakat bir an önce bunun gerçekleşmesini dilerim."

"Soyadımı nereden biliyorsunuz?"

"Hem düşünceleri hem de kayıt defterlerini okurum."

Güldü. Gülüşü Dea'nınkinden farklıydı. Nasıl pis şeyler düşünüp de sınıf arkadaşınıza temiz bir şaka anlatırsınız, yüzüne bir kahkaha yayılır. Onunki de öyleydi. Dea'dan farklıydı. Sabahın gündüze dönüştüğü zamanki gizem ve: "Keşke birbirimizi daha önce tanımış olsaydık" cümlesindeki güzel koku yoktu. Derin derin bakan kahverengi gözleri "Seni tanıdığım için mutluyum..." diyordu ve sen henüz ne olduğunu anlayamadan... "Çünkü çok sıkılıyordum" düşüncesini aksettiriyordu. Ürpertiden ziyade ellerinizi kaloriferin üzerine koyduğunuzdaki sıcaklık vardı. Dea gururlu şafaktı, Montanaro gururlu sabah. Büyük ihtimalle yaşıtlardı, belki Dea daha gençti fakat bu kız artık büyümek istemiyordu. Ben de onu zorlamayamazdım.

Dea gülümsüyordu, o gülüyordu Bir kadını bilerek güldürdüğünüzde yolun yarısını katetmişsinizdir.

Diğer yarısını da onu ağılattığınızda alırsınız. Sonuna varabileceğimi sanmıyordum Barmeni bulmaya karar verdim Bana teşekkür ederken onun isteğiyle aynı zamanda kendiminkini de yerine getirdiğimi bilmiyordu.

Otel görevlisini bir dergi okurken yakaladım.

Bana bakıp gülümsedikten sonra: "Hepsi saçmalık" dedi. İçinde bulunduğum durumu mu kastediyordu yoksa Raffaella Carrà'nın* röportajını mı anlayamadım.

"Bira için bir barmen bulmak mümkün mü?" diye sordum.

"Predazzo'ya, diş doktoruna gitti. Yardımcı olabilir miyim?"

"Acilen." Aynı anda birbirimize göz kırptık. Yakında yarışacaktık. Bara girdiğinde kot, kazak ve aynı renkte çorap giyen kızı süzdü ve: "Bu ne güzellik Simona..." dedikten sonra bana dönerek "...Dedesi olabilirim" diye ekledi. Dedesi olabileceğine değil de olmak istediğine inanmadığı çok belliydi. Arada bir ona göz kırpmayı kesin tercih ederdi, biyolojik bir içgüdü gibi.

Simona bir kahve aldı, ben ise şişede bira.

"Birayı böyle içerim. Bira bardağının sıcaklığıyla aynı fakat insana daha sert bir hava katıyor."

"Sert bir adam mısın?" diye sordu.

"Gerçeği söylemek gerekirse, eskiden şişeleri dişimle açardım."

"Gerçekten mi? Peki niçin vazgeçtin?"

"Dişçide üç milyon liram gitti: son şişenin kapağı hepsinden daha sertti."

Simona'nın Bellamonte'de bulunma nedeni babasının orada bir ev inşa etmesiydi. Pazarlama okuyordu ve artistik jimnastik yapıyordu. Hoş bir ikili. Annesi, iki mağazasından birinde çalışmasını istiyordu. O da artistik jimnastik yapıyordu: mağazada kalmamak için iyi bir bahane.

Annesiyle babası Bellamonte'yi sahte köyevleriyle donatmak için etrafta dolanıyorlardı.

Gerçek köyevlerini sevmeyenler için takdire layık bir proje. Simona'nın yüz hatları çok güzeldi, sadece burnu biraz biçimsizdi: sörf tahtasıyla bir kaza geçirdiğini anlattı, büyük ihtimalle onu mayoyla hayal etmem için. Ben de ona burnumu nasıl kırdıklarını anlattım, başarı toplayan hikâyelerimden bir başkası.

* Raffaella Carrà: Kariyerine ellili yıllarda sinema dünyasında başlamış, altmışlı ve yetmişli yıllarda sunucu, show girl, balerin, aktris ve şarkıcı olarak şöhrete ulaşmış bir şahsiyet. Günümüzde Televizyon Programları'nda anıyağıdır.

Biramı bitirdikten sonra yeni annelerin şirinlikle “geğirme” diye adlandırdıkları ve içimde fırtına gibi kopan reaksiyonu zar zor kontrol etmeye çalıştım ve Simona’ya kendimi bulmaya gideceğimi söyledim. Benimle gelmek istemedi. Belki de geğirdiğimi duymuştu. Hayır, duymamıştı. Tembel biri olduğunu ve annesiyle babasının birazdan döneceklerini ve onu otelde arayacaklarını söyledi.

Ya şefkatli bir evlattı ya da diplomatik ve tembel bir kız. Otel görevlisine hesabı benim adıma yazması için oda numaramı verdikten sonra Simona’ya dönüp: “Benimki bir numara” diye açıklama getirdim. “Hiç şüphem yoktu, her zaman böyle alçakgönüllü müsündür?”

“Alçakgönüllü değilim, objektif biriyim. Sonra görüşürüz.” Dışarı çıktım. San Peltro’ya doğru yürürken hava, tiryakiler için balsamla yumuşatılmış gibi, büyücüler için ise Cagliostro’nun etkisini taşıyordu. Kaybolan çocuk unutulmuştu. Bu da gerçek ve şüphe götürmez kesin kayboluştu.

* Cagliostro: Giuseppe Balsamo olarak bilinen Kont Alessandro Cagliostro, 18. asırda yaşayıp maceraperest bir kişiliğe sahip olan bir simyacı ve ezoterizm araştırmacısıydı. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Her şeyden uzak olmakla birlikte, San Peltro'nun heybetli ve muazzam kalıbı, zaman ve yer kavramlarına meydan okuyordu. Değişime uğramadığından zamana, Bellamonte'ye hükmettiği için ise coğrafyaya karşı geliyordu. Koyunlarını güden Polyphemus gibiydi. Orada sadece kahkahalar ve ağlama sesleri, küfürler ve yerine getirilmeyen yeminler eksikti. Sinema dünyasında eski şöhretine kavuşmayı bekleyen gotik bir şatoda kış uykusuna yatmıştı sanki.

San Peltro, askeri öğrencilerin gözünde bir harp akademisi kadar sağlam fakat askeri mahkemeler gibi yıldırıcıydı. Ölüler günü öncesinde belki sessiz kalmayı tercih ediyor belki de ziyaretçi beklemiyordu. Herhalükârda terk edilmisti. San Peltro, yaz

mevsiminde üç, kışın ise sadece bir aylığına kapılarını halka açıyordu. Güneşi ve karı kabulleniyor, ikisi arasını yok sayıyordu.

O ana kadar ben de böyle düşünmüştüm. Bu durumu ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyordum. Birkaç gün içinde, Milano'daki "ciddi" işi kabul edip, hayatın bana değil, benim hayata ayak uydurmam gerekecekti. Vücuduma dağılan bir ürperti deri montumun kemerini daha kuvvetlice sıkmama yol açtı. Şimdilerde yaşadığım duruma bir süreliğine daha tutunmak istiyordum. Ayakkabı bağcıklarımın çözöldüğünü fark ettim. Ayakkabılarımı hiçbir zaman doğru dürüst bağlayamamışımdır fakat yakında öğrenmek zorunda kalacaktım. Bellamonte'de yaşadığım son yıl tam bir faciaydı. Okul idaresi bana misafir, aday atlet, pansiyoner rolümü bırakıp okul reisi olmamı teklif etmişti. Reis unvanı, San Peltro'nun "faşist" geçmişinden miras aldığı ve asistan anlamına gelen bir terimdi. Normalde bu görev, sakalı uzamış eski bir öğrenciye veya Beden Eğitimi ve Spor Yüksek Okulu'nun antinöretik bir etki yarattığını düşünen bir spor öğretmenine teklif edilirdi. San Peltro, reislerinin sunduğu emeğin karşılığını vermiyordu Ben de reis olmuştum ve yaşlılarımla yarıştığı maçların dışında kalıp, yeni rolüm için aşağılanmak yetmezmiş gibi, bir de kendimi altı ila sekiz yaş arasındaki on beş çocuğun ayakkabı bağcıklarını bağlarken bulmuştum. Otuz ayak ve otuz ayakkabı. Benimkileri oraya çok uzak olmayan bir han meyhanesinde çalışan garson kız bağlıyordu Orada uzun kalmama izin vermediler.

Eski Timberland ayakkabılarımı bağlayıp San Peltro'ya yaklaştım. Beni ısırmadı.

Açık havada olmasına rağmen yarisına kadar kapalı basketbol sahasını ve yasallığı bir "falcı"nın (siz istemedi, elli bin lira karşılığında sevdiğiniz kişiyle aranızı yapar) vergi beyannamesi kadar geçerli futbol sahasını kat ettikten sonra, kendimi giriş kapısına götüren merdivenlerin başında buldum. Kapıdan tek dizi şeklinde girerken, bir yandan da düşmanları itekleyerek kafa derilerini yüzmeye çalışırdık. Bellamonte'de kendimi bulmaya çalışırken, bir çocuğun orada nasıl kaybolduğunu anla-

makta güçlük çekiyordum. Kendimi bulmam çok kolaydı, açık bir kapıdan içeriye girmek gibi. San Peltro'nun kapısı kapalıydı. İçeride birinin olmadığını bile bile kapıya vurdum. Masif ahşap kapı, buzlu cam desenli küçük kapıyı çerçeveliyordu. Yaşadığım durumda yasal açıdan tanımladığım soygunu gerçekleştirmek üzere evimin çelik kapısının uzun anahtarını denemek istedim. Uyması mümkün değildi: Bellamonte kilidi değiştirmişti. Ufak bir öç almaya karar verdim. Anahtarımın dişli yüzeyini kullanarak "Mona chi legge" cümlesini oymaya başladım. İki "g" ile: kültürün ağırlığı.

Vicdanım gizlice beni çağırırdı: "Ne yaptığını sanıyorsun?."

Seslenen vicdanım değilmiş. Mavi lisa ceketinin içinde yaşlı ve iri yarı bir adammış. Şarkıdaki mavi gözlü Lisa değil, dirsekleri delik lisa. Bogart'ın sözleriyle, "As time goes by."

Kemerinde taşıdığı tabanca beline çok yakın olduğundan silahı çekmesi zordu; fakat "Size ne?" dediğimde onu rahatlıkla çıkarabileceği de bir gerçektir.

Aramızdaki merdivenleri atletik adımlarla aştı. Fazla yaşlı olmadığını fark ettim, kirli beyaz saçları beni yanıltmıştı.

"Hiç, San Peltro'nun eski bir öğrencisiyim. Buraya tatil için döndüm ve okul kapalı olduğundan eski yaramazlıklarımın bir anısı olarak buraya imzama bırakmak istedim."

Yarım kalan yazıya şüpheyle baktı: sadece -MON- okunuyordu.

"Adınız nedir?" Kırmızı damarlı mavi gözleri bariz bir düşmanlıkla bir bana bir de tamamlanmamış yazıya bakıyordu

"Mon...atti, Lazzaro Monatti, veba salgınlarında ölüleri taşıyanlar gibi. Komik değil mi?"

"Oğlum geçen yıl tetanozdan öldü." Komik değildi.

"Özür dilerim, sadece dolanıyordum. Siz bekçi misiniz?"

"Predazzo'nun güvenlik görevlilerinden biriyim...", hiçbir şeyi tahmin edemiyordum, "...her hafta okul civarlarını kontrol ediyoruz. Daha iyi bir bahane bulamadığınız takdirde bir daha buralarda dolaşmayın. Kurumumuzun parolası: "*Daima tetikte!*" dir.

Kendimi: "İzcilerin söylediği gibi" cevaplamaktan alıkoyamadım.

"Espri yapmayı kesin. Eğer yazmaya devam ettiğinizi görürsem, peşinizi bırakmam."

"John Wayn en sevdiğim aktörlerden biriydi. Kötü taklitlerden nefret ederim."

"Benimle dalga geçmemeniz için sizi uyarmıştım. Nerede kalıyorsunuz?"

Torretta'nın hâlâ oradan birkaç kilometre uzaklıkta olduğunu ümit ederek, hiç duraksamadan "Torretta'da" dedim. Konuşmamız sona ermişti. Bana bir bakış fırlattı, bir köpek balığının Steven Spielberg'e fırlatabileceği cinstendi. Benden gözlerini ayırmadan merdivenlerden inerken, bir ilah tarafından arkasına yerleştirilmiş basamakta tökezledi. "Daima tetikte!" diyerek onu selamladım.

Tanrı ve benim için helal sayılmayan bir şeyler mırıldanmasına rağmen onu yıldırım çarpmadı. Eğer Tanrı öfkelenmeseydi, ben de yüce gönüllü olabilirdim. Bunu tabancadan dolayı söylüyorum.

O gün Bellamonte'yle başa çıkmak mümkün değildi: okula erişememiştim ve somurtkan bir güvenlik görevlisi keyfimi kaçırmıştı. Bu da işinin bir parçasıydı. Merdivenlerden inip zaferlerimin hatıralarını içeren voleybol sahasına doğru ilerledim. Fileyi çıkartmışlardı, bir tek direkler kalmıştı. Purom sönmüştü. Onu tekrardan yakıp direğin yanına çömeldim. Bu işlemi sürdürürken, biraz önce dikkatsizce bağladığım ayakkabı bağcığına takıldım. Orada bir direk olmasaydı yere düşerdim.

Direğe, kendime ve Bellamonte'ye: "Daima tetikte" dedim. Çok fazla oturmam. Yol seviyesinden daha yüksekteki voleybol sahasından tanıyacağımı umduğum bir kadın silueti gördüm.

Dea, Bellamonte'nin tek yolunu arşınılıyordu. Gezmiyordu, sanki bir defile, mevsim dışı bir ilkbahar dansı yapıyordu. Üstünü değiştirmişti, son derece kadınsıydı. Açık renkli bir kot, kırmızı bir kazak ve mavi bir balıkçı ceketi giymişti fakat balıkçıdan ziyade bir deniz kızına benziyordu. Ona doğru koşmadan önce ayakkabılarımı özenle bağladım. Neredeyse ki Fiume'nin

tablolarındaki odalıklar gibi kendi haline bırakılmış bir bağcığınız olur, işte o zaman sanata aç kalmış merhametli bir kişi, size iyilik yaptığını düşünerek, "Bağcığınız çözülmüş" der.

Acımasızca söylenen bu gerçeğe birlikte, bir yandan fark etmemiş gibi davranıp o kişiye teşekkür ederken, diğer yandan da kritik gözler önünde eğilip bağlama işlemini bitirmek zorunda kalırsınız.

Dea tarafından eleştirilmemek için bağcığımın ucunu ayağımın altına sıkıştırdım. Evet, hile yapıyordum ama ilk defa değildi. Dea'ya yetiştim. Birçok kez yürüdüğüm yolda sadece ikimiz vardık. İşte gerçek mülkiyet kavramı. O yolun bana ait olmasına rağmen, onu bir yarı yabancıyla paylaşmaya hazırdım. Bellamonte henüz bana ait değildi, fakat yakında olacaktı. Rollerini değiştirip Dea'ya yasak meyveyi vermek isterdim ama Bellamonte'de ne yazık ki Trentino geyikleri veya kışkırtıcı yılanlar yoktu. Burada ancak bir engerek yılanı bulabilirdim.

"Selam, beni mi arıyorsun? Ayrıldığımızdan beri iki saat bile geçmedi. Beni özledin mi?"

"Öyle denebilir. Arkadaşıma ve ailesine senden bahsettim. Bu akşam müsait misin?" Marlene Dietrich ve Julie Andrews bir araya gelmişti.

"Orman perileri beni bir kokteyle davet ettiler fakat erteleyebilirim."

"O zaman akşam yemeğinden önce arkadaşım ile birlikte seni otelden almaya geliriz. Nerede kalıyorsun?"

"Albergo Antico'da. Ceket ve kravat giymem gerekiyor mu?"

"Hayır, gerekmiyor, yeter ki yemekten sonra kürdan kullanma."

"Söz veriyorum, kullanmayacağım. Peki boynuma önlük takabilir miyim?"

"Olur, fakat burnunu silmemek kaydıyla "

Köşkün çok uzak olmadığını fakat beni aramak için yalnız çıkmayı tercih ettiğini söyledi. Şoförün vücut hatları, köpek balığınıninkini andıran donuk bakışı ve iri omuzlarına rağmen verdiği boşluk hissi üzerinde düşündüm. İnsani, manevi, psikolojik bir boşluk değildi. Sadece bir boşluktu. Çanta, ağ zırhı gibi. Tek

başına çıktığı için Dea'yla hem fikirdim. Bellamonte'de, o yeni Bellamonte'de, herkes bir şey arıyordu. Ben kendimi, Dea beni, güvenlik görevlisi "düşmanları", üç ay önce ise tüm Bellamonte kaybolmuş bir çocuğu arıyordu

Dea beni yanağımdan öperek selamladı. İhtiyacım olan da buydu

"Bunu bir avans olarak kabul ediyorum.. " dedim.

Cevap vermeden baktı ve bir askerin 180 derece dönüşüyle uzaklaştı. Bir şeyler daha eklemekten kaçındım, durumu altüst etmek istemedim.

Otele döndüğümde saat nerdeyse bir olmuştu. Simona artık barda yoktu, iki uzman briscola oyuncusu gitmişti ve bulmaca çözen adam büyük ihtimalle masasına oturmuştu. Kalan tek kişi bar masasının arkasında bir bardakla dostluğunu yürüten otel görevlisiydi.

"O da nedir, özel ürününüz mü?"

"Ah, hoş geldiniz. Bu mu? Bu ev yapımı grappadır,* aperitif olarak ikram edebilir miyim?"

Geçmişte içmiş olduğum tüm aperitiflerle orantılı yemek yeseydim, bugün herhalde bir ton ağırlığında gelirdim. Bir bira daha alabilirim. Şişeden içiyorum, unutmadınız, değil mi?"

"Tabii ki unutmadım fakat biranın yemekten önce içilmesi sakıncalıdır. İştah kaçırır." "Halbuki grappa..."

Göz kırptı.

Her insan zayıf noktasiyla oynamayı sever. Bunu yaparken onu kontrol ettiğini düşünür.

Sohbete devam ederek: "Baksanıza, üç ay öncelerinde ortadan kaybolan çocuk hakkında bir haber okudum. Ben Bellamonte'yi tanıyalı duyduğum ilk "olay"... buraya gelmeyeli yıllar geçti. Bu hikâye nasıl sonuçlandı?" diye sordum.

Bu kez göz kırpmamak için kendini tuttu: "Üzücü bir olay .. iki hafta boyunca yapılan araştırmalardan sonra ceset Zaluna'da bulundu... (etki yaratan duraklamaları iyi biliyordu)... şiddete uğramıştı... ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

* Grappa: Sadece Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://entek.org>.

“Sanırım grappa konusunda fikir değiştirdim. Birayı boş verelim... Peki sonra ne oldu?”

“Hiçbir şey. Malum araştırmalar, tatil mevsimini etkilemek için basına ufak bir baskı, çaresiz bir anneyle baba ve değirmende su öğütüldü.” Su fikri onu dehşete düşürmüştü. Grappayı nefes almadan miğdeye indirdi. Ben de aynısını yaptım.

“Peki Bellamonte’nin tepkisi ne oldu?”

“Ben burada üç yıldır yaşıyorum fakat böyle durumları iyi bilirim. 1.400 metrelik yükseklikte suç işlenmez. Predazzo var fakat orası biraz daha alçak. Civarlardaki insanlar intikam almak istediler fakat elde edilen tek sonuç uyku tulumlu birkaç turistin kaburgalarının kırılmasından ibaretti.”

Bir yandan konuyu hafifletmeye çalışarak “Otel tercih etmemin nedenlerinden biri” derken, diğer yandan da bir saat önce karşılaştığım güvenlik görevlisini düşünüyordum.

“Polis, suçlunun başka bir yerden geldiği sonucuna vardı.”

“Bu doğru bir iz olabilir, bilhassa Bellamonte’nin dışında sadece dünyanın kaldığını düşünürsek.”

Omuzlarını yukarı kaldırırken, grappanın talibi olmamasına rağmen, iki kadeh hazırlayıp bana göz kırptı. Acıma hissi bitmişti. O ve ben yaşıyorduk ve dünya grappayla doluydu. Bardağımla oynarken aklıma odamda bıraktığım çamurlu gazete geldi. İki kadeh grappanın etkisi altında onu farklı bir şekilde görüyordum.

“Benden önce bir numaralı odada kim kalıyordu?”

“Trentolu bir çift. Eylül ayıydı. Adam bir şirketin müdürüydü...”

Biyografiyi keserek: “Peki temmuz ayında, çocuğun kaybolduğu dönemde kim kaldı?” diye sordum. Yarı yarıya açık kartlarla oynuyordum, telesine poker oyununun farklı bir versiyonu. Manalı bir gülümsemeden sonra göz kırptı. Acaba alışkanlıktan mı, yoksa soruyla ilgili benim bile anlayamadığım bir şeyi anladığı için miydi?

“Bredik adında Alman bir beyefendi. Onu çok fazla grappa içtiği için hatırlıyorum.”

Kadehleri üçüncü kez doldurduğunda beni de unutmaya-
cağına kanaat getirdim. Üç kadeh grappa ve ölü bir çocuğun
etkisi altında yemek salonuna girdiğimde iştahımdan hiçbir
eser kalmamıştı. Masaya oturarak yemeğimi yerel bir kırmızı
şarapla sulandırıp isteksizce yedim. Simona salonun diğer
ucunda oturuyordu. Üç veya dört metre uzaklıkta. Bardağımı
ona doğru kaldırarak bir “şerefe” doğaçlaması yaptım. Gözleri
parlıyordu. Veya parlayan benimkilerdi, tam olarak hatırlamı-
yorum. Annesiyle babasının sırtı dönüktü, restoranda olduğum-
uz için “contornilerini” inceleyebilirdim. Aslında görmeden
bakıyordum: bir çocuğun ölümü, tanıdık olmasa bile, herkesi
etkiler. Hayata karşı yapılacak en büyük hakarettir. Ona, yerine
oturmuş, şahane bir şekilde kusur işleyebilen bir aptal, kabul
edilmemiş bir dâhi veya eşcinsel bir dansçı olma imkânı veril-
miyordu! Bir çocuğun ölümü, çöllerden vahaları silip serap-
ları da ortadan kaldırmak gibidir. Çocuklardan nefret ettiğim
zamanlar da olmuştu: örneğin Bellamonte’de geçirdiğim son
yıl bakmak zorunda kaldığım on beş “canavar.” Fakat “nefret”
ölümü gerektirmez. Sözü geçen nefret, kendi nefret etme stiline
karşı uygulanan umursamazlık, acı alay ve yaralama şeklidir ve
aslında nefret edilen kişiye karşı hissedilen sevgidir. Reis olarak
geçirdiğim ilk gün tam bir faciaydı. Çocukların anneleriyle baba-
ları, Milano’daki San Peltro’dan ayrılmadan önce ceplerimin
her birine, sahte olanlara dâhi, on bin liralık kâğıt para ve öğüt
sokuşturuyorlardı. “Aman dikkat, oğlum biraz.. hantaldır da.
Onu sarsmak gerekiyor.” “Bilirsiniz işte, anneannesini tarafından
çok şımartıldı. Onu doğru yola getirmeye çalıştım fakat başara-
madım.” “Bu sizin için.. Lütfen kabul edin... Şampiyonumun
ne durumda olduğunu sormak için sizi arada bir ararım.” (yaza-
rın notu: bu her gün anlamına gelir). Çocuğunun kendisine ben-
zemesini arzulayan babalar ve “tomar” a ilaç reçetesiyle dozajları
da ekleyen takıntılı anneler (“Bu ilaçtan günde iki kaşık alması
gerekıyor”) bana “sorumluluk” teriminin ne anlama geldiğini
anlatmışlardı.

* Contorni: İtalyan kökenli bir terim.

Uzak durulması gereken bir şey.

Kendilerini çok hızlı bir şekilde tanıtır mirasçılarının kartezyen üreme sayesinde rahatlıkla tanınacağına inanan anneler ve babalar ayrıldıklarında babalığından bile emin olmadığım düzinelerle çevriliydim.

Otoyoldaki bir restoranda verilen moladan ve teftiş edilmesi gereken on beş şiş oturumundan sonra "reis" gibi ciddi bir unvan, tılsımını tamamen yitirmişti. İlk gün babasının gözlüklü ufaklığı Guidotti bir salıncağa doğru neşeyle koşmuştu: o gün, kulağında bir sıyrık, Predazzo hastanesine bir ziyaret ve Guidotti babanın on bin lira yatırarak akıllıca bir yatırım yapmadığı hissiyle sonuçlanmıştı. Bellamonte'de geçirdiğim son yıl en sevdiğim anıların arasında yer almıyordu

Şarabı bitirirken Simona'nın bana baktığını fark edip ağzımı peçeteyle sildim ve iştahsızlığımın nedenlerinden birini incelemek üzere odama dönmeye karar verdim: vaktinden önce gelen bir ölümün alt çizgileri. Kötü bir hikâye için hoş bir başlık. Otel görevlisinin grappanın sindirimi kolaylaştırıcı etkilerinden söz edeceğinden emin olduğum için bardan geçmemeyi tercih ettim. Akşam Dea ve misafirleriyle buluşacaktım ve ilk randevuya dil pasıyla gitmek son randevu olması için en kısa yoldu. Bir kahve içmek isterdim fakat Raimondo'nun inatla göz kırpmasının yanısıra fincanıma binbir derde deva grappayı da ısrarla ekleyeceğini biliyordum. Bu yüzden de bir suikastçının sessiz adımlarıyla ayartıcı bardan uzaklaşarak "sırrıma" kavuşmak üzere merdivenlerden yukarı çıktım. Kendi kendini telkin etme hissi, kadercilik ve üç grappa bardağı odada bıraktığım kâğıdı kesinkes bulamayacağıma beni inandırmıştı.

Ama buldum. Beklenmedik sürpriz son.

Ölüm kokusu taşıyan alt çizgileri yeniden inceledim: I, H, C, Issız Hikâye Ceset. Fiziğimi bir yana bırakırsak, kendimi biraz Marina di Malombra* biraz da Miss Marple gibi hissediyor-

* Marina di Malombra: 1881 yılında Antonio Fogazzaro'nun kaleminden "Malombra" adlı dramatik romanın baş oyuncularından biri. Yazar, bu asil, cazibeli ve ruh hastası kontes figürüyle ölümleriyle kurtuluş arayan ve <http://idealler.org> a vuruyordu

dum. Daha çok Marina di Malombra çünkü Miss Marple her şeyi çözerdi. Çocuğun ölümü benim için yeni bir şeydi. İki saat öncesine kadar onu kayıp fakat bulunabilir diye düşünüyordum. Tesadüfen karşıma çıkan sayfa bana miras bırakılmış bir Pandora kutusuydu. Görevim, bu kutudan çıkarak dünyaya yılan gibi yayılan kötülükleri durdurup kutuyu yeniden kapatmaktı. Alt çizgileri yeniden okurken kendimi kurbanla özdeşleştirdim. Anlamamak bir suç haline gelmişti.

Bellamonte'nin beni yeniden kabul etmesi için bir sınav geçmem gerekiyordu. Yeniden tersine dönmüş bir "sınav": ilk günah o elmayı reddetmek olmuştu.

Bredik hakkında daha fazla şey öğrenmek için Raimondo'ya her şeyi anlatmalıyım. Çamurlu kâğıt parçasıyla Predazzo polisine de gidebilirdim fakat resmi makamlarla ilişkilerim hareketli "geçmişimden" dolayı sarsılmıştı ve polisler beni bir mitoman sanmasalar bile, ergenlik yıllarımdan Billy the Kid'e parmak ısır-tıracak olayları bulup ortaya çıkarabilirlerdi. Utanılacak hiçbir şey yoktu fakat utanç inanılmaz derecede kişiye özeldir.

En iyi seçim Raimondo'ydu. Alacağım tek risk gizli alkoldü. En azından saflığı bozan şeyleri arındırmıştı. Banyo aynasında kendime baktım. Gözlerim henüz kızarmamıştı. Kinci bir havlu, şarap dokulu bir bıyığa karşıdan saldırmıştı. Kot gömleğim hem gotik bir kâbusla yüzleşmemi sağlıyor hem de beni iyi adam olarak gösterip kahraman bir kovboy kimliğinde kazanacağıma dair gururlu bir hakikatı yansıtıyordu.

Bizimkiler geliyor. Ben ise alt kata indim, barın oraya. Bellamonte'ye geldiğimden beri, geçmişime ait olan veya onun geçmişine ait olduğum kimseye rastlamamıştım. Baş oyunculuk ölümcül bir hastalıktır. Büyük İskender'in at uşağı kendi hayatının baş oyuncusuydu, Büyük İskender ise onun hayatında sadece bir "karakter oyuncuydu." Başarılı elbette, ama bir karakter oyuncusu. Ve bununla da yetinmek zordu: Tanrı'yla baş rolü paylaşabilmek için bazen cennetin varlığına bile inanmak gerekir. Bunlar Lazzaro isminde biri için çok tehlikeli konulardır.

Alt katta bar vardı. Geçici bir gerçek. Otel görevlisi yoktu: Bellamonte "vardiyanın" anlamını kavramıştı. Boccia onun yerine geçmişti, en azından fiziksel anlamda. Bu durum belki de şansına oynuyordu; çünkü Boccia'dan bilgi sızdırmak Raimondo'nun yabancılığıma karşı duyduğu gözle görünür güvensizliğini yenmekten daha kolay olacaktı. Barın arkasındaki Boccia kozmopolit içkilerin ıstırap çektiği raflara dayanmış gibiydi. Otel görevlisi etiketsiz şişelere ve saf müşterilere transfüzyon uyguladığı için sadece grappa önemli bir "değişim" geçirmişti.

Boccia bir mahkûm, pırlanta dizme işleminde sıkıştırılmış bir kaya gibiydi. Bardakları kurularken iri parmaklarıyla onları kırmamak için gayret ediyordu. Biri ona rakibi vurmadan önce eldiven takması gerektiğini anlatabilseydi başarılı bir ağır sıklet boksörü olabilirdi.

Beni görür görmez tanıdı. Bir tebessüm ve koca kafasında beni tanımış olmanın güvencesi: "Merhaba beyefendi, bir grappa ister miydiniz? Hazmettirir!"

Son derece iyi eğitilmişti.

Öğle yemeğinden önce o üç kadeh grappayı kabul ettiğim için bir nevi suçluluk hissediyordum. Var olan suçluluk hissi, bir yenisinin yaşanmamasını sağlar: dördüncü grappa kadehini de kabul ettim.

"Temmuz ayında odamda Bredik isminde bir Alman'ın kaldığını duydum...", dedikten sonra özümlemesi için ara verdim... "onu hatırlıyor musun?... Sanki onunla eskiden tanışıyorduk."

Boccia, Cesare Lombroso'yu* düşündürecek kadar geniş alnını kırıştırdıktan sonra Ungaretti'den** ziyade iri yapısına bağlı olarak sonsuzlukla ışıldadı.

"Evet, hatırlıyorum .. çok nazik biri, bol bol soru sorup bir sürü akçe veriyordu." Akçe, para anlamına geliyor. Anneannemden kalan dil mirası.

"Ne tür sorular sorduğunu hatırlıyor musun?"

* Cesare Lombroso: 1835 - 1909 yılları arasında yaşamış ve suçbilimine öncülük eden İtalyan bir doktor, antropolog ve hukukçu.

** Giuseppe Ungaretti: 1888 - 1970 yılları arasında yaşamış İtalyan şair ve yazar. "Sonsuzlukla ışıdı" cümlesi Ungaretti'nin kısa şiiri "La Mattina"nın bir alıntısıdır.

“Kamp alanıyla ilgili sorular. Bir çocuk kaybolmuştu, o da polisin otelde araştırma yapıp yapmadığını merak ediyordu...” Beyni ona çocuğun üç ay sonraki ölümüyle ilgili bilgiyi aktardığında üzüldü.

“Peki olaydan sonra otelde kalmaya devam etti mi?.. Benim tanıdığım Bredik çok duygusaldır. Onun için soruyorum.”

“Hayır, sadece iki, üç, dört... - beş altı yedi, diye düşündüm - ... gün sonra Almanya’ya döndü.”

“Otelin kayıt defterinde adresi var mı? Tanıdığım Bredik’ten bahsediyorsak ona yazmak isterim.”

“Aslında size adresini veremem...” Göz kırptı. Öğrenci otel görevlisini aşmıştı. Önüne akçe diye adlandırdığı şeylerden fırlattım. Değiş tokuş geleneği yontma taş devrinde başlamıştı.

“Kabul edemem.” En azından terbiyeliydi. Elimden parayı kaptı; onu herhalde elma şekerine dönüştürmeyi düşünüyordu. “Bu akşam kayıt defterine bakarım...”

Tam çıkarken beni durdurdu: “Alman’ın fiziksel özelliklerini merak etmiyor musunuz?”

İtalya-Trento karışımına tamamen dalmıştım.

“Etmez miyim, yakın dostum olduğu için merak ediyorum... bana yardımcı olursun artık.”

“Şişman, çok şişmandı... benim gibi.”

Yarım saattir yürüyordum. Yalnız başıma. Ve yalnızca yarım saattir. Öğle saatinde "Antico"dan çıktığımda aralarındaki saygılı anlaşılmaya göre kapalı tuttıkları mağazalar gibi kapanmış çarşının önünden geçtim. Sağlıklı soğuk dört bardak grappa sayesinde kuvvetle korunan vücudumu yenmeye çalışıyordu. Acaba Bellamonte mi benden yoksa ben mi Bellamonte'den geçiyordum? Eski haline getirilmiş bir çiftlik evindeki oyulmuş fırın bile kapalıydı. Buna üzüldüm. On yıl öncesiyle aynı olup olmadığını incelemek için mucizevi çöreklerin tadına bakmak istedim. Anıların kuralı duygusallığın üzerine kuruludur: on yıl önceki çöreğin şahane kokusu sürerken evvelki günki çöreğin kreması bozuk gelir.

Yoldan uzaklaşarak bataklığa ve ıssız kamp alanına götüren çarpık patika boyunca yürüdüm. Zamanın ve pasın kırmızı oturakları madenleştirdiği eski salıncaklara yaklaştım. Küçük Guidotti'nin nerdeyse kulağını kopartan oturağı şefkatle okşadım. Haberdar olmadığı olayın akşamı, babası beni arayıp paylaştığı öğütleri oğluna tekrarlayıp tekrarlamadığımı sormuştu. Dayanamayıp ona: "Denedim fakat o 'kulağından duymuyor" demiştim. Bugün küçük Guidotti on sekiz yaşında olmalı.

Nerdeyse Dea kadar. Kendimi birden, sadece bir an için, bir nevi cinsel manyak kimliğinde düşündüm. Ama değildim: Dea on dokuz yaşında, olgun bir kadındı. On sekiz yaşındaki Guidotti hâlâ salıncaklara koşuyor olmalıydı. Belki şu an bir yerlerde kayak yapıyordu.

Onu çocuk yüzlü, iri adam vücutlu ve bir ayağında alçıyla hayal ettim.

Kendimi hemen iyi hissettim: kötülük iyi biri olduğunuz hissi verir. Bilhassa yakınınızın alçıya alınmış bacakları için üzülmüş gibi görüldüğünüzde. Ayrıca geçmişten gelen Guidotti yakın sayılmazdı, "uzaktı." Dolayısıyla Hristiyan tarzı vicdan huzursuzlukları duymamalıydım: iki bacağının da alçıda olduğunu hayal ettim.

Oyun parkını (aptallar için iki salıncak ve bir kaydırak) geçip ağaçların arasından Zaluna'ya götüren patikaya girdim. Ağaçların üzerinde kırmızı boya ve oklarla çevrili "ZALUNA" yazısı vardı: bir polisin yerini tutuyordu. Bellamonte'de ceza kesen yoktu.

Patikanın ahenkli bir inişi vardı, oradan yeniden yokuşa geçilmiyordu. Belki de asırlık tabiata yalnız başıma dalmak istiyordum. Hırçın ve inatçı bir tabiat gelişmeyi ve turistleri yadırgar, sadece dini amaçla yolu düşenlere katlanır. Beni de bu yüzden kabul etmişti.

Zaluna'da öldürülen çocuğu düşündüğümde ormanın arz edilmeyen kurban törenlerini kabul etmeyeceğini ve ağaçların bu gereksiz ve kırıcı ölümün intikamını alacağını biliyordum. Dağlar ikaz edilmiş dağcılardan kan talep ederken, ağaç-

lar romantik gövdelerine kalp oyanlara hayat armağan eder. Zaluna'ya inerken eskilerden anımsadığım küçük bir şelaleye vardım. Geçmişteki bir cesaret yarışında hangimizin suya daha çok yaklaşabildiğini ölçmüştük. Aynısını yapmayı denedim.

Hâlâ az çok cesur sayılırdım İkinci puroyu yaktım: onu haketmiştim. Cinsellik dışı bir hareketle ağzıma götürüp yolu- ma devam ettim. Bir saattir yürüyordum. Yalnız başıma. Ve yalnızca bir saattir değil. Zaluna'dan çıktığımda birkaç yıl sonra lüks villalara veya alegorik bir yıkıntıya dönüşecek terkedilmiş, çökmüş dağ evlerini de geride bıraktım. Kendimi Predazzo'yu Bellamonte'ye bağlayan eğri, asfaltlanmış yolda buldum. "Baita Alpina" hâlâ oradaydı. Yerel yemekler verilen ve gecenin biri- ne kadar açık kalan bir nevi bar lokantaydı. Orada ormancı ve turistlere, genç kızlarla moruklara veya kötü kızlarla yaşlı bayan- lara rastlayabilirdiniz. Her türlü zevke hitap ediyordu

San Peltro'nun "yetişkin" grubu (on dört ila on altı yaş arası) orada toplu, devasa kusmalarla sona eren içki âlemleriyle cüm- büş denemeleri derliyordu Ertesi gün, soluk suratlarımız ve yarışan baş ağrılarımızla dağ havasının iştah açtığı inancını yok ediyorduk.

Asfaltlı yoldan o harap mekâna götüren çakıllı patikayı takip ettim: Bellamonte usulü gündüz de açık bir gece kulübü.

"Baita Alpina"nın dış cephesi değişmemişti ve belki de artık değiştirilemezdi. Devasal motosikletler ve birkaç araba park alanında dinleniyordu. Kapının kulpunu kavrayıp gülümseyerek kuvvetlice ittim: "Açıl susam açıl"ın yerel adaptasyonu

Hayretler içinde kaldım: ahşap masa değişmemiş, doldurul- muş geyik kafaları yerlerinde duruyor, ortaçağ stilinde tabureler ve masalar eskisi gibiydi. Fakat masaların üstündeki kapalı devre geniş televizyonlarında bir napoliten komedi programı yayınlanıyordu. "Cupiello ailesiyle Noel" videosu

Kendime soru sormaya vakit bulamadan gözüm barmene kaydı. Pulcinella** kostümü giymişti, fakat maskesi yoktu Onu

* Baita Alpina: Dağ evi.

** Pulcinella: Karagöz ve Hacivat kukla versiyonu, napoliten kukla figürü.

hemen tanıdım: Domenico Di Gennaro, takma adıyla Baykuş Mimi. Geçmişte Baykuş Mimi, San Peltro'da garsonluk yapmıştı. Savaş öncesi şarkılarını mırıldanarak çizik camlı gözlükleriyle kantinde servis yapan, ellilerinde ufak şişko bir adamdı. Çocuklar ona bayılırdı. Perşembe ve pazar günleri San Peltro misafirlerine kremalı dondurma ikram edilirdi. Ölçüsü göze çarpmasın diye bu ufak krema topu minik bir kupada sunulurdu. Dondurma arabasıyla masaların etrafında dolaşırken Mimi: "Amerikan dondurması, yedi tat, yedi renk" diye neşeyle haykırırdı. Ve tek renkli değersiz top bir gökkuşağına dönüşürdü.

Baykuş Mimi sıkı bir içkiciydi, belki de bu yüzden şarkı söylerdi, kendine özgü bir İtalyanca kullanırdı ve sohbetlerini hiçbir zaman düzgün bir şekilde bitirmezdi. Kolayca duygulanırdı, onu elli yaşındayken yetim bırakan Amerika'da yaşamış bir babadan söz ederdi. Geçmişime ait ilk konuşan ize koşarken, kalbimi ağzımda hissederek: "Mimi" diye bağırdım. Senaryoya uyum sağlayarak: "Fifi koko" diye cevapladı. "Lulu" diye tamamladım. Eskiden herhangi bir nedenle onu çağırdığımızda yeniden tekrarladığımız muhteşem parola törenini hatırlıyordu. Bu, mezeden dondurmaya kadar sürerdi.

"Lazzaro, dışarı çık" diye haykırdı. Beni tanımıştı. Bıyığım ve kırık burnum dışında pek değişmemiştim. O ise hiç değişmemişti. Altmış yaşında bir yetimdi. Diğer müşterileri hiç kâle almadan birbirimize sarıldık, Eduardo De Filippo'nun sözleri eşliğinde dans ettik ve videonun altındaki masaya oturduk.

"Lazzaro, geri döndün..."

"Bana ayağa kalk ve yürü dediklerinden beri piyasadayım. Ya sen, Mimi, burada ne yapıyorsun? Peki *Torna a Surriento** kıyafetine bürülü Baita Alpina'ya neler olmuş?" Gülümseyip grappayla Ramazzoti siparişi verdikten sonra (grappa acaba kim içindi?!) bana anlattı: "Hani Amerikalı babam vardı ya, o öldü..." bir gözyaşı tutarak "... ve bana bir miktar para bıraktı..." bir tebesüm tutarak "San Peltro'dan istifa ettim ve burayı satın aldım.

* Torna a Surriento: 1902 yılında Ernesto ve Giambattista De Curtis kardeşleri tarafından bestelenmiş İtalyan Bolşevik operası. <https://rantey.org>

Yeğenlerimle kuzenimi yanıma çağırdım ve mekânı 'modernleştirdim'. Beğendin mi?."

"Beğenmez miyim: napoliten bir mekânın adına Baita Alpina koymak dâhice bir fikir." Ona Bellamonte'ye niçin döndüğümü anlattım, anladığından emindim. Diğer müşteriler ölüler günü öncesinde yapılan bu tuhaf kutlamayı hayretle karşıladılar. Gençliğinde herkesle "kırıştırdığı" için ona baykuş lakabı takılan Mimi, iki yeğenini masaya çağırdı. On sekizle yirmi beş yaş arasındaki bu iki esmerin göz alıcı güzellikleri mekâna ışık saçıyordu, mor ötesi ışınların kapkara gözlü soluk bir mankene yaptığı etki gibi. Raffaella ve Nunzia. Raffaella ablasından birkaç yaş daha küçük olmalıydı ama birbirlerine iki kalp gibi benziyorlardı. Masaya oturup yaşanmış öyküleri dinlediler. Hangisine bakacağımı şaşırılmışım. Baykuş Mimi'yi seçtim. Bir tur içki daha ısmarladım, Mimi'de sonradan ödeme şartıyla kabul etti. Nunzia ve Raffaella içmiyorlardı. Beni gözleriyle yiyorlardı. Grappa cazibemi arttırıp alçakgönüllülüğümü azaltır. "Cupiello ailesiyle Noel" videosunun yerine ilk önce *Reginella* şarkısıyla Massimo Ranieri, daha sonra *Guapparia* şarkısıyla Mario Mero-la ve son olarak *Na sera e maggio* şarkısıyla Angela Luce'nin videoları gösterildi. Karanlık üzerime çöktüğünde bir masanın üstünde video kapalıyken *Malafemmina*'yı söylüyordum. Sabah altıya doğru "boş karına şarap kötü gelir" diye Nunzia bir tabak spagetti yememizi önerdi. Bu problem beni ilgilendirmiyordu onuncu grappayı içmiştim. Neşeyi ekip biçmek gerekir: vücudumu bir fidanlık sarmıştı.

Aşırı derecede duygusal bir yağcı olduğundan Mimi, beni Nunzia'yla yalnız bırakmak için özür dileyip bara döndü. Spagetti hazırlamak için Raffaella ablasının yerine geçmişti. Nunzia'nın mavi örgülü elbisesi vücut hatlarını esir alıyordu, bu formlar da içinde bulundukları hücrenin stratejik noktalarını iterek kaçma çabası içindeydi.

Ona söyleyebileceğim tatlı sözleri düşünürken, o benden önce davrandı.

"Kız arkadaşın var mı?"

“Hayır, bir kız arkadaşım yok.” Onu sayısal hesaplamamla şaşırtmak için - bir - kelimesini vurgulamaktan kaçındım. Yarı yarıya bir yalan olduğundan yarı gerçek sayılırdı.

Yarım hakikat güzel bir yalandan daha şerefli dir.

Ona: “Kaç yaşındasın?” diye sorduğumda “Yirmi iki” diye cevapladı. İkimizde sohbet etmek istemiyorduk: çağrışımlarla dolu bakışlarla güçlendirilmiş sıradan veriler bize yetiyordu. Aklımdan Dea geçti. Sadakat uzun ömürlü olduğu zaman güzel, kısa süreli olduğunda ise bir anlıktır. Benim sadakatım aynı zamanda kısa süreliydi. Kalın ve vahşi bir ses tek heceli şiiri kesti: “Şimdi şarkı söyleme sırası bizde.”

Sihir yok olmuşt u. Ona şimdi “Kaç yaşındasın” diye sorduğumda “Yirmi iki” deseydi, bayağılık üstün gelirdi. Ortama tecavüz edilmişti. Mütecaviz, grappaya benden bile daha az dayanıklı koca bir sarışın adamdı. Küt bir güzelliği vardı. Şarkı söyleme isteği sessizlikle karşılanmış tı. Devam etti: “Artık bu dağlıları dinlemekten bıktık. Değ il mi?” Masa arkadaşlarından biri onu tutmaya çabalarken sarışın elinin tersiyle bu öneriyi itip ayağa kalktı ve Mimi’ye döndü.

Mimi hem koçu hem (mekânındaki) masaları kurtarma çabasıyla: “Haydi *Biondina in gondoeta*’yı* söyleyelim” dedi. Cümleyi belirgin bir napoliten aksanıyla söylediği ve *Biondina in gondoeta* bir venedik şarkısı olduğu için iki defa yanılmış tı.

Kendisiyle dalga geçtiğini düşünen sarışın, Mimi’yi geniş kostümünün bir ucundan tutarak yakaladı. Tek fakat yeterli hata. Biri Pulcinella kostümlü arkadaşınıza saldırdığında hiçbir şey yapmazsanız Giambellino’nun** sert adamlarından biri olmak ne işe yarar ki?

“Bana bak, Pavarotti, niç in benimle birlikte dışarıda şarkı söylemeye çıkmıyorsun? Yankı bile yapabilir.”

Sarışın başını eğerek bana doğru koşmaya başladı. Acemice. Saldır ıyı atlatıp çelme attım: yere düştü. Sesimi: “Ayağa kalk, tozu kirletiyorsun” derken duydum. Zar zor ayağa kalkıp yeniden saldır ıya geçti. Onu bekliyordum.

* *Biondina in gondoeta*: Gondoldeki sarışın.

** Giambellino: Milano sentifinden Arşivi - <https://rantey.org>

Burnuna bir tane indirdim, kendi kendine yalpalanan iri vücudunu durdurmaya yetmedi. İkimiz de yere savrulduk. Yattığı yerden beni yumruklamak amacıyla bir hamle yaptı fakat dirseğini yere çarptıktan sonra kanayan şeyin burnu olup olmadığını düşünmeye başladı.

O düşünürken burnuna bir kez daha yumruğu indirdim. Biri önce beni omuzumdan yakaladı ve sonra bıraktı. Mimi'nin barın arkasından fırlayıp ikinci saldırganımı yakaladığını gördüm. Mekân iki çete arasında bölünmüştü. İlk başta Trentolular, Napoli ve yandaşlarına, daha sonra Trentolular Trentolulara ve son olarak Napoliten ve Trentolular nereli oldukları bilinmeyen boktan heriflere karşı koymaya başladılar. Masanın altında kalmış bir sarışının dışında gecenin sonunda hepimiz, her yerimiz yara bere içinde, sarhoş, erkekliğimizden tatmin olmuş bir şekilde *Paganella*'yı söyledik, sözleri şöyleydi: "*tote drio una putela e una boza de bon vin, per goder la Paganella e la vista del Trentin*", araya da bazen "*tenimocce accussì, anema e core*" sözleri giriyordu. İşin en güzel tarafı Trentoluların "*anema e core*", Napolililerin ise *la Paganella*'yı söylüyor olmalarıydı. Araya *O mia bela Madunina* solosuyla girmeye çalıştım fakat bu teşebbüsüm hoşgörüsü olmayan kalın sesler tarafından bastırıldı. Akşam sekizde, birileri *Fratelli d'Italia*'yı söylemeyi teklif etti. Fratelli d'Italia aklıma Bredik'le kaybolan çocuğu getirdi. Kaybolan çocuğu ve maruz kaldığı cinsel tecavüz.

Cinsel tecavüz, Dea. Dea, geç kalacağım akşam yemeğine davet ve sadece önemli bir yazarın affedilebileği şartlar altında. Proust'la aramdaki fark.

Mimi'den özür diledim. Nunzia'nın elini bir süre bırakmadım. Eli kadar omuza dokunarak açık havaya çıktım. Soğuk hava

* *La Paganella*: Bu Trento şarkısının sözleri: "Trentino'nun ve Paganella dağının manzarasından istifade etmen için sana bir kanyla bir kadeh güzel şarap verdim..." anlamını taşır.

** *Tenimocce accussì, anema e core*: Bu napoliten şarkısının sözleri: "Birbirimize ruhumuzla ve kalbimizle sarılı kalalım" anlamını taşır.

*** *O mia bela Madunina*: Milano Katedrali cephesinde bulunan Meryem heykeli için bestelenmiş bir şarkı.

**** *Fratelli d'Italia*: İtalyan PDF Kitapları Arşivi - <https://rantey.org>

bana yardım etti ve geçici (ne kadar?) bir zindelik maskesi armağan edip kırmızı yanaklarım için bir bahane oldu.

Zaluna'ya giden yola devam ettim ve hızlı adımlarla yürüyerek ormanın güvenliğini kazandım. Terk edilmiş zannetiğim bir dağ evini geçtikten sonra gözüme bir küçük ışık çarptı. Durmam gerekirdi fakat dünyevi sorumluluklarımın karşısında başlamış olduğum bir nevi zamana karşı yarışı devam ettirdim.

Şelaleyi geçtim ve kendimi muhafaza etme hissi denge hissi- ni yendiğinden emin olduğum için cesaret yarışından kaçındım. Kamp alanıyla onun boş sahalarına ulaştım, salıncakları, fırını ve yeniden kapanmış çarşayı geçtim. Albergo Antico'ya sekizi kırk geçe vardım. Akşam yemeğinin dokuzda olmasını ümit ediyordum.

Simona, bana tabii bir şekilde göz kırpan otel görevlisiyle konuşuyordu. Üstünü değiştirmişti, siyah kadife eteği, beyaz gömleyi ve ahenkli ceketiyse nerdeyse gece için hazırlanmıştı. Gündüze nazaran ona daha az "dost" gözüyle bakıyordum.

"Bir yerlerde gala mı var?"

"Hayır, önemli bir yere gidecekmişcesine hazırlanıyorum. Bir önerin var mı?"

Uzun bir konuşmada bazı kelimelerde tökezleyebileceğimi düşünerek durakladım. Ona gülümsedikten sonra Raimondo'ya beni birinin arayıp aramadığını sordum.

"Evet, bayan Dea aradı ve yemek ertelendiği için özür dilediğini söyledi. Bir ara uğrayacakmış."

Benimkine benzeyen düş kırıklığına uğramış bir ses: "Telefon numarası bıraktı mı?" diye sordu. "Hayır, üzgünüm. Bir aperitif alır mıydınız?"

"Sant'Andrea'nın gelecek on yıllık kuşağına yetecek kadar içtim."

Yeniden dost kimliğine bürünen Simona: "Kalbin mi kırıldı?" diye sordu.

"Hayır, bir arkadaş bekliyordum. Bana on dakika izin verir misin? Üstümü değiştirip omzunda ağlamak için geri döneceğim."

"Anlaştık fakat sana bir öneride bulunabilir miyim?"

“Senden her şeyi kabul ederim. Haydi söyle!”

“Dişlerini fırçala.” Ya Simona onu öpmemi istiyordu ya da ağız kokum çıplak kelimelerimi grappayla örtüyordu. Güzel bir üslup ve iyi bir fikir.

Bir saat sonra kırk yaşına geldiğinde nasıl olmak istediğini anlatan Simona’yla birlikteydim. Ona endişelenmemesini, nasıl olsa önümüzde çok vakit olduğunu söyledim. Bocia’nın geri döndüğünü görünce ondan bir süreliğine izin istedim. Dikkat çekmeden dikkatimi çekmeye çalışan Bocia iri kollarını bana doğru sallıyordu, bir kazazedenin bir petrol tankerine yaptığı gibi. Tabii kazazededen ziyade Moby Dick’i andırıyordu. Ayağa kalktım ve dengeme kavuştuğumu mutlulukla fark ettikten sonra yanına gittim.

“Bana Bredik’le ilgili bilgileri getirdin mi?” İri avucunda neredeyse şeffaf bir kâğıt parçasını gururla uzattı. “Buyrun.” Kâğıdı umursamazcasına cebime koyup taburenin üzerine oturdum. Sallanmadı. Kendine hâkimiyetlik en kısa süreli zaferdir.

Kutlamak için kendime bir grappa ve ağız kokumla başa çıkamayacağını anlayıp duruma uymaya çalışan Simona için viski sipariş ettim. İçki konusunda usluca çocuk kalmayı seçen Bocia’ya ise bir kola ısmarladım.

Takip edeceğim bir iz vardı. Bana ait olmayan, bir tesadüf sonucunda bana miras kalan ve veraset vergisini ödemem gereken bir kâbusun iziydi. Simona, Dea’nın yerini alamazdı. Dea bir fikirdi, Simona bir varlık. İnsan hem fikirlere hem de varlıklara ihtiyaç duyar. Ve Nunzia. Nunzia yaşanan andı. Bana gelince, kesinkes bir budalanın tekiydim. O gün kadınsı şekillere bürünmüş fikirler, varlıklar ve anlar edinmiştim. Aklıma uyumaya gitme “fikri” geldi fakat Simona “vardı.” Bir “an” sürdü.

Fakat “yeni” Bellamonte’de geçen ilk gün şimdiye aitti. Geçmişten kalan tek coğrafi iz Baykuş Mimi’ydi. Eski yazları birlikte geçirdiklerimin tümünü bulamayacağımı biliyordum, fakat “yeni” kişiler görmek belki de daha olumsuz olurdu.

Bellamonte’yi boş, ıssız, uzak yerlerde ve zamanlarda yaşayan hayaletlerle dolu görmek daha iyi olabilirdi. Tek kişilik ruh çağırma seansı olan hatıranın, süssüz bir şekilde geri çağırdığı

hayaletler. Eski bir dostla birlikte hatırlamak her birinin gemişı süslemesi, düzeltmesi, rötuş yapması anlamına gelir. Diğeri de durumu kabul edip belki de vahşı olabilen bir geçmişin evcilleştirilmiş şeklini doğrulukla donatır.

“Tek başına” hatırlamak daha doğrudur çünkü geçmiş tabloları bugünün renklerini kullanarak restore edemeyeceğini bilirsin. Kendinin küçük kardeşi, şimdiki zamanın spermatozoidi olan sen, emin olmalısın.

Simona’nın konuşan gözlerinin karşısında bu düşünceleri kuruyordum. Grappanın etkisi olmalıydı. Nitekim acı bir keyif yaşıyordum. Yarım saat içinde on iki grappa bir mandayı yere devirir. Bir günde on iki grappa, mandayı hâlâ avcısız yaylaların var olduğuna ikna eder. Yanılmıyorsam on üçüncü grappamı içiyordum. Onları jambonlu sandviçlerle desteklemiştim. Fakat jambon grappa tadındaydı. O akşam her şey grappa tadı taşıyordu.

Ertesi gün herhalde Rodos Heykeli hacminde bir baş ağrısı, grappaya ve kendime karşı bir miğde bulantısı ve farklı kökenli pişmanlıklar yaşayacaktım. Bu yüzden, o otuz bir ekim gününü uzatmak istiyordum. Uyumaya gitmek migren ve kendime sitem etmek durumuna yaklaşmak demektir. O akşam sonuçlarından henüz uzaktı.

Bredik’in adresinin bulunduğu kâğıt parçası, Dea, Simona ve Nunzia henüz tüketmediğim zaferlerimdi.

O gece sahip olmanın tadını çıkarabilirdim, sahip olduğunun farkına vardırıran gerçek sahip olma hissinin; fakat bu his bittiğinde sahip olma anısından başka hiçbir şeyin sana ait olmadığını fark edersin. Anılar vergiye tabi değildir.

“Affedersin Simona, biraz hava almaya çıkacağım.”

“Bu soğukta mı? Ah, beyefendinin içinde kaloriferini taşıdığını unutmuştum. Siz sert erkekler hep böyle misinizdir?”

“Sadece en iyilerimiz.”

Birbirimize gülümsedik. İkimiz de daha mutlu bir son hayal edebilirdik fakat bunun konu dışı olduğunu biliyorduk. İnsanları da mahveden bu zaten: konu dışı olduğunu düşünüp sonradan

konunun tam da o olabileceğini farkedip onlara ko...ması. Dışarı çıktım. Tam istediğim gibiydi: Bellamonte yalnızdı ve sadece bana aitti. Gece, Bellamonte on yıl öncesindeki Bellamonte'yle aynıydı. Şimdiki zamanın renklerini kullanarak kırıışıklarını gizleyen yaşlanmış bir Bellamonte değildi. Benim aradığım ve beni bekleyen zamansız Bellamonte'ydı.

Kamp alanına dönüp üç ay önce bir çocuğun öldüğü ve eski bir çocuğun üç saattir sarhoş olduğu Zaluna'dan yan çizdikten sonra bataklık üzerinden ırmağın aktığı yola devam ettim. Bir iniş daha. Adımlarımın sanki acelesi vardı, bacaklarım beni özel bir randevuya götürüyor gibiydi, gözlerim ise benim bile bilmediğim bir şey görmek istiyordu sanki. O hızlı inişte, beynin kabul etmeyip aynı zamanda reddetmediği o gizemde cinsel bir şey vardı.

Irmak, Herkül'ün sütunlarıydı sanki.

Oraya varmıştım. Beyaz ay dağları süsleyen ormanlarla uyumluydu, berrak ve şiddetli su iri ve aldırışsız taşları yaralıyor, küçük şelaleler ise vahşi bir zevkle doğup ölüyordu. Irmak, Bellamonte cennetinin buzlu cehhenemiydi.

Bir ses duymak için bir şey söylemek isterdim: kendi sesi mi. Otel Antico'nun ışıklarıyla Baita Alpina'nın istenmeyen kokularına karşı tek dayanak noktasıydı. Terliyordum. Soğuk ter dökmekten başka bir şey olamazdı. Belki de Bellamonte'nin o boyutunu arıyordum: sessiz ve ateşli vicdanı, iyilik ve kötülük, beyaz ve siyah, önce ve sonra kelimelerini tanımayan hayalet kalbini. Beynimin bir tarafı, bunların alkolün etkisinden dolayı gerçekleştiğini, ırmağın sadece bir ırmak, taşların sadece taş olduğuna inandırmak istiyordu. Fakat böyle olmadığını biliyordum ve biliyorum.

Irmakla ilgili kafamda neşeli anılar canlandırmaya çalışıyordum, bundan sonra kötü ruhlu suları kurutacak anılar. Fakat hatıralar geri dönmüyor ve ayakkabılarım "şuurumda" kesin bir hedef olmadan taştan taşla zıplıyordu. Ulaşmayı düşünmediğim bir hedef vardı. Tabiatın yeniden hayat bulduğu son bir kayanın yanında olmalıydı.

Fetal pozisyonda kıvrılıp, ırmağın bakışlarının karşısında onu örtmeye çalışan yeşillikte yarı yarıya gizlenmişti. Ona bakmak için durduğumda bir geğirmenin boğazımdan yukarı çıktığını hissettim. Görüntü için değil de, "pis" grappa için kusacağımı bildiğimden kendime kusmayı yasakladım. Parodi olduğunu düşündüğüm bir trajediyi alkışlayamazdım.

Saf bir kahramanın, tesadüf sonucu bulduğu, çamurlu bir gazete parçasındaki hareketsiz bir bedenin görüntüsüydü. Çocuk ölmüştü.

Ertesi sabah başım porselen gibiydi. Kırılabilir. Her şeye rağmen mutluydum, çünkü yeni bir gündü. Irmakta keşfettiğim şeyden sonra hedefimle aramdaki mesafeyi mümkün olduğu kadar geniş tutmak istiyordum. Polis merkezini aramaya karar verdim fakat yol boyunca vücudumdaki on üç grappa, olayla ilgili olmadığımı dair hiçbir şahitin bulunmaması ve bilhassa gece gezintime duygusal bir açıklama getirememem benim lehime değildi.

Büyük sayıda (çok fazla) polis memuruyla tanışıyordum ve bunlardan “anlayışlı ikna edilebilir” olanları şüphelilere sadece yılda bir kez rastladığının ve piyangodan çıktığının bilincindeydim.

Bilet bile almamıştım.

Böylece, Bellamonte'ye giden yolu takip ederken, vatandaşlık görevim vicdanlı bir iskelet gibi bir deri bir kemik kalmıştı.

Vicdansızlığıma gelince, buna alıştım.

Otel Antico'ya vardığımda, uykulu fakat geveze bir Raimondo'nun açması için kapıyı çaldım.

"İyi bir yürüyüşü Lazzaro, size Lazzaro diyebilirim değil mi?"

"Bana Lazzaro diyebilirsiniz, iğrenç bir yürüyüşü."

"Üşümüştünüzdür. Bir kadeh Ammazzagelo* alır mıydınız?"

"G ile başlayıp A ile biten beş harfli bir kelimeyse, ondan zaten on üç tane içtim."

"On üç mü? Siz delirdiniz mi?.. bunu ondan duymak olağan-dışıydı, "...uğursuz olduğunu bilmiyor musunuz!" Rahatladım. "Evet, farkındayım. Haydi on dördüncü gelsin." Göz kırıp bara gitti. Ayakkabımı bağlamak için eğildim ve önüme geçmesine izin verdim. Sonra, reflekslerimin damıtılmış olmasına rağmen ayık bir şekilde elimi, parayı sakladıkları çekmeye daldırdım. Orada asıl aradığım telefon jetonları da vardı. Onlardan yarım düzine cebime attıktan sonra Raimondo'nun yanına gittim

Grappamızı yudumlarken uzun bir güne yayılmış şarhoşluğu-muzu fark ettikten sonra uyumaya gittik.

O uyumaya gitti. Ben yarım saat bekledim. Kapıyı yarı yarıya açık bırakıp, Antico'dan usulca dışarıya süzöldüm. Çarşıya ve telefon kulübesine ulaştım, in front of it (Agatha Christie böyle derdi) Umduğum gibi, cihazın üzerinde ambülansın ve polislin numaraları vardı. Ambülans için çok geçti. Gırtlığımı temiz-ledim. Birkaç defa denedim. Numarayı tuşladıktan sonra son derece kötü bir Trento aksanıyla: "Bellamonte ırmağında ölü bir çocuk var" dedim.

Son derece güzel bir Trento aksanı "Kiminle konuşuyorum?" diye sordu.

Telefonu kapatıp otele koştum. Kapı hâlâ yarı yarıya açık-tı, merdivenleri elimden geldiği kadar sessizce çıkmaya gay-ret ettim ve giysilerimi çıkarmadan uykuya daldım. Rüyasız. Kâbussuz.

* Ammazzagelo: Soğuk havalarda bünyeyi ısıtan alkollü içki.

Uyandığımdayken üzerimde önceki günün giysileri, sakalı ve ruh hali vardı. Kaynar, ardından da buz gibi bir suyla duş aldım. Hangisinin daha önce yapılması gerektiğini hiçbir zaman anlayamamışımdır. Bu belirsizlikten ötürü her seferinde ikisini dönüşümlü yaparım. Bir aynanın ıftıraları karşısında tıraş oldum ve ona gülümsemeye çalıştım. Bana zoraki bir gülümseme yansıttığında üzerine gitmemeyi tercih ettim.

Kindar kasımın birinci günü, sabahın onuydu. Zamanın hızlıca akıp beni önceki gecedan uzaklaştırmasını istiyordum. Geçmişin ırmaktaki görüntüyü içine çekmesini ve onu bir daha bulamayacağım bir yere saklamasını istiyordum. O gün güneş vardı. Bellamonte belki de barışmak istiyordu. Beni kaçınılmaz bir soruşturmaya sürükleyen, yapmamam gereken ve yaptığım şeyleri düşündüm. Bir güvenlik görevlisini düşmanlığa kıskırtmak, bir şarkı için dövüşmek, dünyevi üç prenses için hayallere kapılmak, elimi kahrolası bir dolabın içine sokmak, bir çocuğun ölümüyle ilgili soru sormak, bir satır bile yazmadan lanet olası bir şair gibi sarhoş olmak, ırmağa inmek, jeton çalmak, Bellamonte'den polisi aramak. Bellamonte'ye geri dönmek: geri dönüşü olmayan tek hata. Olağanüstü hikâyeleri açığa çıkarıp onları anlatamayacağımı keşfetmek. Bellamonte beni reddetmişti. Oradan hemen gitmeliydim. Ufacık bir sağduyum olsaydı, hesabı isteyip gelecekte dalgalar üzerime gelmeden şimdiki zamana atlardım.

Fakat Bellamonte, bir kasım güneşiyle, bir söz veya bir meydan okuma karşısında bana göz kırpyordu. Ben de her zaman sözümde durmadıysam bile, iddiaları hep kabul etmişimdir. Aynaya yeniden gülümsedim. İskoç desenli bir gömlek, bej kadiife bir pantolon ve sabahki gözlerimle uyumlu kırmızı çok geniş bir kazak giydim. Montumdan kar yağdığında bile yanımda taşıdığım deri çerçeveli Raybanlerimi de çıkarmıştım. Kontrast yaratmak için. Puro testini yaptım. Çılgın bir gecedan sonra ilk puronun tadı berbattır. O kötü bir gece olmuştu ama puronun tadı yine de iğrençti.

Kotumun cebinden Bredik'in bilgileri yazılı kâğıt parçasını çıkarttım. Boccia'nın çocuksu el yazısı Bredik'in 29 yılında

Stuttgart'ta doğup Verona'da yaşadığını anlatıyordu. Bu habere şaşırdım. Avımın Almanya'da olduğunu düşünmek, saçma hedefime, onu yücelten ulaşılamaz bir hava veriyordu. Bredik'in Verona'da, evden iki saatlik bir mesafede yaşadığını bilmek, beni gerçeği kabul etmeme zorluyordu. Niçin farklı satırlarda I H C harflerinin altını çizmişti? Ve bilhassa araştırmalarımın geçerli bir nedeni var mıydı yoksa her türlü oyunu oynama isteğime mi dâhil oluyordu? Oynadığım oyunun kurallarını bilmiyordum, öğrenecek vaktim de yoktu. Üstelik bir aceminin geçici şansına da sahip değildim. Karman çorman bir hayatta sık sık şiddet görmüştüm, yaşamıştım ve yaşatmıştım. Fakat şiddet, ne kadar korkunç olursa olsun, hayattır. Şiddetli bir ölüm, ölümün ta kendisi tarafından işlenen haneye tecavüzdür, gücün kötüye kullanılmasıdır, cennet bahçesinden bir kilo elma satın alıp hesabı Adem'e ödettirmektir.

Her şeyin ötesinde, ikinci ölüm Bredik hakkındaki tahminlerimi geçersiz kılıyordu. Belki de grappa sakat hayal gücümün resimleyemediği bir sahneyi tasarlamıştı.

Merdivenleri inip bekleme salonuna geldim. Varlığından haberdar olmadığım ufak ve tombiş bir hizmetçi içinde bulunduğum görünür geçici halime karşı beğenisiz bir bakış sergiliyordu. Onun olağan gündelik hali için alaycı, beğenisiz bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Kahvemi dışarıda içecektim. Bir tövbekâr için kahveyi "corretto" almak düzgün olmazdı ve zaten pişmanlık duyduğum pek çok şey vardı. Bir gün önce ihmal ettiğim "Torretta"ya, hanla kirletilmiş bu tapınağa doğru yol aldım. Alışageldiğim San Peltro'nun yanından geçtim ve tam olarak nereye gitmek istediğini bilmeyip oraya bir an önce varmak isteyen birinin hızlı adımlarıyla yürüdüm. Bataklık çıkışlarından birine verilen anlamsız "Casetta in Canadà"ya" vardığımda, Torretta'nın silueti karşıma bir porno aktörünün ereksiyonu gibi dikildi. Torretta, bir Meksika kilisesini anımsatan beyaz bir binaydı. Adını,

* Corretto: "Düzeltilmiş" anlamını taşıyan, içine likör veya grappa eklenmiş kahve.

** Casetta in Canadà: Kanada evi.

ölçülerinden dolayı bir satranç kulesini anımsatan bir nevi oblong bacadan almıştı. Torretta, Bellamonte'nin son noktası, Antico'nun "rakibiydi." Antico'ya tarih merkezli ayrıcalıklı konumu için imreniyordu: çarşısı ve fırınıyla. Fakat kıskanmıyordu. "Antico" Bellamonte'nin ilk noktası olabilirdi; fakat Torretta, kasabanın son noktasını sınırlayarak, tersine dönmüş bir ayrıcalığa sahipti. Son nokta aslında ilkidir, tersten bakıldığında. "Tanınmış" bir yüz bulmayı umuyordum, benim kim olduğumu anlayarak bana var olma hakkını tanıyacak biri. "Antico" işletme değiştirirken, Torretta geleneğe saplanacaktı. Atina mı yoksa Sparta mı?

Torretta'nın önünde, "Predazzo Güvenlik Görevlisi" yazılı bir Fiat'tan, selam amaçlı bir klakson duydum, ardından gelen "Beni aptal yerine mi koyuyorsun?" cümlesi bir önceki klaksonun kutlayıcı amacından beni şüpheye düşürdü. Önceki günün güvenlik görevlisi arabadan inip bana doğru ilerledi, Eski Ahit'teki bir naziye tehdit eden İncil tanrısı gibi.

"Demek Lazzaro Monatti, Torretta'da kalıyormuş?! Biraz önce kontrol ettim. Orada kaydınız yok."

Üniformasının zeytin dalı yeşil rengi, barışçıl niteliğini yalanlıyordu ve bana asla karşılaşmamayı dilediğim polisleri hatırlatıyordu. Anı ve uyarı bir araya geldiğinde önceki günün ahenkli havasından vazgeçip saygıdeğer bir cümle kurdum: "Üzgünüm, Antico'da kalıyorum fakat dün beklenmedik bir anda 'Torretta' diye cevap verdim. Size burada rastladığıma göre bir Freudyen dil sürçmesiymiş."

Freudyen dil sürçmesini zührevi bir hastalık sanmalıydı çünkü zehir yutarak aramızdaki birkaç metreyi katedip haykırdı: "Kıçımdan mı konuşuyorum?"

Kışkırtıldığımı hissederek ve bu işten onun zevk alacağından şüphe duyduğum için böyle bir duruma kesinlikle onunla girmeyeceğimi söyleyecektim ki Torretta'nın kapısında bir dişi figürü belirdi. Dea'yı Pamuk Prenses sandıysam, görüntü, kot pantolonuna rağmen, balo sahnesindeki Külkedisi'ne ait olabilirdi. Hizmetçi olsaydı bile masalımsı olurdu. Kara şahin

saçlarını, beyaz güvercin bir taçla evcilleştirmişti. Uçmuyordu. Bu dünyaya aitti, gözleri gri olmasaydı, mavi olduklarına dair yemin edebilirdim. Saçlarla gözler arasında ışık ve gölge oyunu onda parlıyordu, geceyarısı kaybedeceği ayakkabının kristali gibi. Bir kraliçenin tacındaki pırlanta gibi parlaktı, tabii kendine bir sahip seçebilseydi.

Güvenlik görevlisinin bağırtıları işe yaramıştı: bilinmeyen, öğle vaktinin hiç gelmemesini arzulatacak bir tür sabah yarattığı için bir çağrı olmuştu.

Bu güzelliğin karşısında düşmanım bile teslim oldu. Sohbetimizde "kış" kelimesini seçtiği için pişmanlık duymalıydı. Metternich gibi diplomatik oldu: "Her neyse, bana bir iyilik yapmak istiyorsanız, Bellamonte'den, hatta İtalya'dan çekip gidiniz."

İtalya "coğrafi bir deyimdir."

Yiğitçe arabasına atladıktan sonra, bir kızın kalbini çalmak isteyen bir on sekizlik veya banka soygunu yapmış bir on sekizlik gibi gaza basarak beni Külkedisi'yle yalnız bıraktı.

Torretta bir kalenin kulesine dönüşmüştü. Ezderha gitmişti ve beni prensesle yalnız bırakmıştı.

Klasik bir son. Fakat bu son değil, başlangıçtı. Bellamonte hiçbir zaman bu kadar genç kızla dolmamıştı. Güzelliğin olumsuz bir göçü veya beni burada tutacak bir neden olabilirdi, bu gündüz rüyasının geceyi ve kâbuslarını onurlandırmasını mümkün kılmak için.

Bellamonte'nin benim için seçtiği erkek figürlerini Fellini beğenebilirdi. Bir cüce, bir dev, nevrotik bir barmen. Dişi figürlerini de beğenirdi Fellini. Farklı nedenlerden dolayı. Utandım, sanki "kış" kelimesini ben söylemişim.

"Bu sahneye tanık olmana üzüldüm. Repertuarımda daha iyileri de var."

"O adam niçin o kadar çok bağıırıyordu ki?" Ölüleri bile diriltecek bir ses. Adımı boşuna Lazzaro koymamışlar.

"Ezikliğin verdiği hüsrân. Bir salağa üniformayı giydir ve ona madalya ilâştirilsin diye herbir şeyi yapmak zorunda olduğunu düşünür."

“Babam orduda görevli...” sırtımdan buzlar süzüldü “ama ben bir antimilitaristim.” Viskideki buz.

“Adım Lazzaro ve asker kaçağıyım. Senin adamın olmalıyım!”

Gülümsedi: “Tek bir özellik yeterli değil. Benim adım Monica.” Elimi uzattım: “Bu durum, klişeye kaçmadan, tüm zevkin bana ait olduğunu, söyleyebileceğim nadir durumlardan biridir.” Yabancı biriyle tanıştığın zaman, ilgisini çekmek için aşağı yukarı iki dakikan vardır. Bu süreyi geçebilirsen, bir yarım saat daha kazanırsın. O yarım saati de geçirdiğinde, karşındakinin sonsuza dek yabancı kalmayacağını ve onunla bizzat tanışmanın daha iyi olacağını anlarsın.

Monica alnını kırıştırdı, şahane bir manzaraydı. Zamanın, yüzünde çizgiler bıraktığında oluşan kırışıklar, terbiye ve saygıdan ötürü güzelliğini silmeyeceğinin belirtisiydi.

“Affedersin, sen Dea’nın arkadaşı mısın?”

Alnımı buruşturdum ve şahane bir manzara olmadı. Demek ki Monica, Dea’nın arkadaşıydı. İşte bu yüzden, hiçbir şeyi öngöremeden, iki siyam sabahının başlangıcında, ikisine rastladığımda kafamda eşit düşünceler belirmişti. Kuleler, cüceler, prensesler, hepsi tamam: geçmiş ararken belki de bilinçaltında, hiçbir zaman okumadığım masallarla saklı görüyordum onu, tarih öncelerinde on yıl boyunca bir kırmızı başlıkla gezmişçesine. Aslında, on yıl öncesi kışları, çizgili takım elbise ve Borsalino şapkası giyerdim, içimdeki adamı hissedebilmek için. Artık kot ve Snoopy’li kazaklar sergileyebiliyordum, hiçbir zaman olamadığım ve içimdeki çocuk gibi görünmek için. Masalı kabullenmişim ve bir ölümle karşı karşıyaydım, masalların acımasız olduğu bir gerçektir, elverişsiz yönleri ise her birinde tek bir prensesin olmasıydı.

Simona ve Nunzia’yı saymadan bile bende onlarda iki tane vardı, üstelik birbirlerini de tanıyorlardı.

Beyaz atlı prensin bile yüzünü kızarttıracak bir durum.

“Onu misafir eden arkadaşısın demek? Üzgünüm!”

Alnını buruşturarak “Onu misafir ettiğim için mi?” diye sordu Monica.

"Hayır, Dea için. Onun bir numara olduğunu düşünüyordum "

"Gerçekten mi? Dea'ya da aynı şeyi mi söyledin yoksa?"

"Aynen öyle. Sana da söylediğim gibi onun bir numara olduğunu düşünüyordum."

"Güzel bir cevap. Dün akşam amcamın evine yemeğe davet edildiğini biliyorum. Ne yazık ki amcam şoförle dışardaydı ve geç döneceğini söyledi. Dea sana telefonla ulaşmaya çalıştı ama Bellamonte'de değilmişsin" Kinayeli bir sesle devam etti: "Amcamı tanıyamadığın için bir hayli üzölmüşsündür."

"O anı heyecanla bekliyordum. Seninle konuşmamım nedeni de hakkımda ona iyi bir şeyler söyleyebilirdi. Peki, Torretta'da ne işin var? Köşkte telefon yok mu?"

"Telefon var, fakat tekel dükkânı yok." Gururla bana iki paket Marlboro gösterdi.

"Sigara içen kızlara bayılırım: sigarayı bırakmamı istemezler." Ben de gururla ona purolarımı gösterdim. Bir şeyleri paylaşıyoruz. Teklerin çift olmaları için birileriyle bir şeyleri paylaşmaları bir ön koşuldur. Fakat çift, bir şey paylaşılacağı zaman bölünür. İyi ki o puro kullanmıyor, ben de Marlboro içmiyordum: bu ilişki yürüyebilirdi.

"Torretta'ya girmenin özel bir nedeni var mı?"

Herkese geçmişimle ilgili yaptığım araştırmayı anlatmak uzun vadede beni bile sıkardı.

"Hayır, en iyi kahvenin Napoli kahvesi olduğu efsanesini çürütmeye geldim."

"Sabahın on birinde hep kahve mi içersin?"

"Sadece onu kırk beş gece uyandığım zaman. Bir aperitif mi tercih ederdin?"

"Friuli kökenliyim, benim için aperitif kavramı bir kadeh beyaz şaraptır."

"Sabahın on birinde hep beyaz şarap mı içersin?"

"İkramı sadece ağzına içki koymayan biri yaptığı zaman."

"O zaman ne yazık ki beyaz şarabından vazgeçmen gerekecek."

“Dün içmiş olmalısın. Bu yüzden mi kasım ayında güneş gözlüğü takıyorsun, parçalanmış bir hayatın izlerini gizlemek için mi?”

“Hayır, gözlüklerimi aniden çıkarttığımda kızların üzerinde büyük etki yarattığından.”

Gözlüklerimi çıkarttım. Onun üzerinde büyük bir etki bırakmamıştı. Bana baktı, yapay bir iğrenme hissiyle burnunu büzdü ve ciddileşti. “Gözlerin derin bakışlı ve yorgun.”

“Biz derin bakışlılar aynı zamanda yorgun gözlere sahibizdir. O derin bakış için harcadığımız gayreti bir bilsen.”

“Dea’nın seni niçin sempatik bulduğunu anlamaya başladım. Nadiren biri hakkında konuşur.”

“Neden, erkek arkadaşından dolayı mı?”

“Erkek arkadaşı sayılmaz. Duygusal açıdan frijit olduğunu savunuyor. Birkaç hikâye yaşadı ama o kadar çok ilgi gördü ki artık karşısındakinin tüm numaralarını ve repertuarlarını tanıyor, bu yüzden de kolayca sıkılabiliyor. ”

“Bana bir erkek arkadaşı olduğunu söylemişti. Patentli bir tipe mi rastladı?”

“Hayır, Marco binicilik dalında çalışıyor. İlk başlarda onunla çok ilgileniyordu, sonrasında Dea sıkılmaya başlayınca, çocuk kürekleri bir kenara çekti, Dea da onu eskiden sıkıldığını sandığı ilgileri özlemeye başladı. Daha ne kadar devam eder bilmiyorum ama Marco’nun onunla nasıl başa çıkılması gerektiğini bildiğinden eminim.”

“Başa çıkmak en kolayı. Zor olan onu tutmak. Ya sen?”

Alnını yeniden buruşturdu. “Dört yıldır bir erkek arkadaşım var. Geçen sene yeni biriyle daha tanıştım. Her gün birine onu sevdiğimi fakat diğeriyle yaşamam gerektiğini söylüyorum. Ertesi gün fikir değiştiriyorum. Biri Pordenone’de oturuyor, onu evime de getirdim fakat nerdeyse hiç görüşmüyoruz. Diğeri her gün görüyorum fakat aramızda hiçbir şey olmadı. Ailem Pordenone’de yaşayan çocuğu tercih ediyor, atletik yapılı, iyi bir ailesi var ve beni seviyor...”

“Bu sırayla mı?”

Gülümsedi, annesinin kim olduğunu anlayıp tasmayı keşfe-
den yavru bir köpeğin üzgün gülümsemesiydi.

“Kim bilir. İkincisi yumuşak ve şişko biri. General babam onu
beğenmiyor.”

“Askerlerin yemekhanesinde ölmek istemeyen bir tavuk için
en iyi özelliklere sahip”

“Lütfen alay etme. Gözyaşlarımı tükettim.”

“Böylesi daha iyi, bana bir tek gülücüklerin kalır.”

Nitekim güldü. Biraz. “Sporcu Ivan’a altı ay sonra onunla
evleneceğime söz verdim.”

“Ama, sen kaç yaşındasın ki?”

“On dokuz, Dea kadar. Aynı mankenlik ajansında çalışırken
tanıştık. Farklıyız, bu yüzden de aramızda kıskançlık yok ve eksik
 taraflarımızı karşılıklı tamamlıyoruz.”

“Dostluğun güzel bir tanımı.”

“Bunları sana niçin anlattığımı bilmiyorum. Belki de o kadar
az güven uyandırıyorsun ki sana biraz güvenmek gerekiyor.”

“Güveniyorum. Hayat kuyruklarla dolu, postanede, metroya
binmek için, bir kızın senden önce gelen erkeklerden kurtulması
için... Bugün ne için kuyruğa girdin?”

“Seni öğle yemeğine davet etmek için. İlk gelen ben miyim?”

Torretta’ya girmedik. Baraja gitmeyi teklif ettim. Baraj bir
mekân adı değildi, gerçek bir barajdı. Sampeltrinililer için en
aptal ve nefret edici gezinti yeri.

Bellamonte’den çıkıldığında baraja götüren asfaltlı döne-
meçli yol boyunca tek dizede yürünürdü. Bizi yere savurma
tehlikesiyle geçen nadir arabalar, birkaç zevksiz kilometrenin
cazibesini arttırmaya yardımcı olmuştu. Barajda, baraj dışında
görecekle hiçbir şey yoktu. Barajı gördüğünüzde de tabii kıraç bir
üçüncü dünya ülkesi değilseniz, gördüğünüz hayatınızın sonuna
kadar size yetecektir.

Netice olarak, sampeltrinililer için baraj cezalandırıcı bir
güzergâhtı.

Calabrialı vali Brunetti, İtalyan yapımı bir western filmindeki
kötü adam tarzıyla giyinmekle birlikte, memurlarını sıkça baraja

götürürdü. Zaten kötüydü. San Peltro'da öğrenciyken, ben ve Brunetti sık sık göze göz, dişe diş mücadele etmiştik. Kendisi işini önemseyen bir onbaşı olduğundan, onun için üniformalı komutan otoritesi büyük önem taşıyordu. Ben ise, manevi komutan, otoritesinin barajını sarsan şüpheydim

Bunun etkisini azaltmak için beni usandırıcı sıklıkla baraja götürüp, insanın yarattığı bu eser karşısında duyduğum hayranlıkla sanki su gibi toprağa karışıp kaybolacağını düşünüyordu. Ben ise baraja her baktığımda, onun haklı yıkımını düşünüp ilk defa kurulmuş otoriteye karşı geliyordum. Ne de olsa yüzmeyi biliyordum. Barajı tekrar görmek istiyordum çünkü yol boyunca Monica'yla yalnız kalabilecektim. Halbuki Torretta'da, kahvenin ayıltıcı etkisi, aperitifin cazibesi, barmenin konuşmaları arasında en az beş kişi olurduk.

Yürümeye devam ettik, tek dize yapmadan; çünkü ben önden gitseydim, Monica'ya sırtımı dönmüş olurdum, arkasından gitseydim, dar kotun verdiği etkiye baktığımı düşünebilirdi. Yolun artık farklı bir tadı vardı. Monica'nın itirafları Aziz Augustinus'unkilerden daha mültefitti ve beni, Bredik ve çocuk hakkınca ona hiçbir şey anlatmadığım için suçlu hissettiriyordu. Hatta çocuklar hakkında.

Baraja vardığımızda amcasının ailesini anlatmaya devam ediyordu.

"..birkaç yıldır Milano'da yaşamama rağmen, amcam beni, ancak general abisiyle barıştıktan sonra davet etmeye başladı. Babam bu davetleri hiçbir zaman kabul etmedi. Amcam Pordenone'deki dedemin evini satıp Verona'ya taşındığından beri..."

Verona. Niçin Verona kelimesi Monica'nın soyağacını keşfetme teşebbüslerimi engelliyordu? Verona'yla ilgili beni huzursuz eden neydi? Niçin Verona kelimesini ölüm kelimesiyle bağdaştırmıştım? Romeo ve Juliet için mi? Çocukken izlediğim sıkıcı bir Aida için mi? Hayır. Verona'da Bredik yaşıyordu.

"...On beş yıl kadar önce babam onunla konuşmayı kesti. Babamın kusursuz bir kişiliğe sahip olduğunu söylemiş miydin?"

“Söyledin fakat hangi kusur olduğunu belirtmedin.”

Güldü. Uzak bir gülüştü. Düşüncelerim, yaşamakta olduğum ânla Bredik ve Monica’nın amcası arasında bir bağlantı bulmakla meşguldü. Bir tesadüf olabilir miydi? Olabilirdi fakat Bellamonte gibi küçük bir yerde değil.

“Amcan Bellamonte’deki köşkü ne zaman inşa ettirdi?”

“Sanırım beş yıl önce. Neden sordun?”

O nedene hiç gerek yoktu.

“Çünkü... On yıl önce orada olup olmadığını bilmek istedim. Yani Bellamonte’ye son gelişimde ”

Demek Bellamonte’ye kötülük dışarıdan gelmişti. Katil bir uyurgezerlikle küçük bir kasabanın kuvvetli uykusunu kirletmişti. Bellamonte’yi kurtarmak adına kâbusun kapısını açıp onunla mücadele etmek için oradan çıkmasını sağlamak gerekiyordu. Monica’ya Bredik’i tanıyıp tanımadığını sormak isterdim; fakat gizemli davranmak sadece saklanacak bir şey olmadığı zaman kazançlıdır. Bu sırada polis araştırmaları başlatmış olmalıydı.

“Amcanın sık sık ziyaretçileri olur mu?”

“Bu dönemde pek sayılmaz.”

“Peki yazın?”

“Misafir olarak beğenilmemekten mi korkuyorsun? Dea’nın dostu değil miydin?”

Kurnaz bir tebessümle bir onay veya bir yalanlama bekledi. Baraj beni kurtardı. Adımlarımızla kısaldı ve “İşte baraj” demem iki prenses arasında bir seçim yapmamamı sağladı. Barajı sevmememe rağmen, onu her gördüğümde ne kadar ihtişamlı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Monica’ya sordum: “Son iki yıldır burayı hiç ziyaret etmiş miydin?”

“Normalde gezilerden nefret ederim.” “Normalde” demesi bu sefer nefret etmediği anlamına geliyordu. Ben de o ana kadar barajdan nefret ediyordum ama Monica sayesinde ona artık farklı gözlerle bakıyordum.

Yenilenmiş bir ahşap evin içinde kart postal ve hatıra eşyası satan bir nevi bara girdik. Oraya herhalde aylardır hiçbir müşteri

ayak basmamıştı. Barmen orta yaşlı bir kadındı, geçirdiği ömrün yarısı gelecekteki yarım için iyi bir şeyler vaat etmiyordu ve o ânda bir serap gördüğünü düşündü. Nitekim bizi görmezden geldi ve – buyrun – dediğinde yok olacağımızdan emindi. Ona var olduğumuzu kanıtladıktan sonra bize kahveyle bir kadeh Pinot ikram etti; bir kart postal alıp kendime bir şeyler yazdıktan sonra Monica'ya imzalattırdım. "Görüşürüz" yazdı. Zaten oradaydı. Bundan daha hızlı olamazdı... O da bir tane aldı, adresini yazdı ve bana imzalattırdı.

"Beni özledin mi?" yazdım. Okuduktan sonra gülümseyip onayladı.

Barmen iki serap olmadığımıza göre iki salak olduğumuzu düşündü. Onu selamladıktan sonra çıktık. Bizden ziyade kendine yönelik bir "İyi günler" mırıldandı.

Saat on iki buçuktu. Baraja son bir bakış fırlattık: "Monica, baraja bozuk para atıp bir dilek tutarsan gerçekleşebilir, biliyor musun?"

"O Trevi Çesmesi değil miydi?"

"Öyleydi." Parayı atıp bana baktı. Enflasyona rağmen gerçekleşmesini umdum ve parayı attım. Hiçbir dilek tutmadım. Baraj sabit bir şekilde bizi izliyordu.

Son olarak, serbest ve intikam almasını istediğim suların Bellamonte'yi kirleten kanı temizlemesini arzuladım.

Gerçekle yüzleşmeliydim.

Monica'yı küçük bir kızken biri öldürmüş olsaydı şu an yanımda olmazdı. Küçük İsa'nın Herod'a nazaran daha fazla yandaşı olmasının nedenlerinden biri de buydu.

Köşk Torretta'ya çok uzak mesafede değildi. Yeni bir yapı sayılırdı fakat Bellamonte'yle birlikte doğmuş izlenimini vermek istiyordu. Ona bir cinsiyet vermem gerekseydi, erkek olduğuna karar verirdim. Belki de yaşını küçültmediği için. Aksine, yirmi beş yaşında bir kızla tanışan yirmi yaşındaki bir çocuk gibi daha büyük olduğunu söylüyordu. Köşk, San Peltro okulu gibi erkekti ve San Peltro okulu gibi, şimdi buzlanmış bahçesi ile yumuşatılmış dövüşken bir görünümü vardı. Yazları, sert örtüsünü çıkartıp güneşin kur yapmasına izin veren bahçenin dişiliği daha da öne çıkıyor olmalıydı. Cinsiyeti hakkında yanılmıştım: köşk transseksüeldi.

Monica beni bilginleştirmişti.

General babası en büyük çocuktı, amcası en küçükü. Dede-
siyle babaannesi öldükten sonra amcaya, miras olarak, aile evi
kalmıştı. Ailenin askeri geleneğini kırarak, erkenden üniversite-
yi bitirip evliliğine kadar çok başarılı bir genetik araştırmacısı
olmuştu. Evliliğini kendinden on yaş daha büyük ve yüzlerce
milyon daha zengin bir kadınla yapmıştı: müşterilerinin cüzdan-
larını ve fiziğini eritmek için yosun kullanan "Prestoslim" şirke-
tinin mirasçısıydı. Teyze yüz yirmi kiloydu General, kardeşinin
kendini sattığını iddia ediyordu ve bu yüzden ona pek taham-
mül edemiyordu; daha sonra kardeşinin aile mülkiyetini sattığı-
nı iddia edip ona karşı tahammülünü tamamem yitirmişti.

General yetmiş kiloydu ve yosunların önemini anlamıyordu.
Birbirleriyle on beş yıldır konuşmuyorlardı, Monica da üçüncü
şahıs vesilesiyle barışmak için en mükemmel teşebbüstü. Gene-
ral, kardeşi Tomaso'nun yaptığı evlilikten sonra soyadını bile
sattığını iddia ediyordu. Karısının soyadı Migliavacca'ydı* ve
General için uygunsuzdu. Bayan Cappetti Migliavacca, Genera-
lin fikirlerini umursamıyordu, ilk yosununu umursamadığı gibi
ve dolgun bileğiyle hem şirketi hem de kocasını yönetiyordu.

Geçmişte Tomaso Cappetti'nin General gibi zayıf bir vücudu
varken şimdi yüz kilo civarındaydı. Silah satıcıları bile barış
severe dönüşebiliyor.

Yosun çiftinin bir çocuğu olmuştu, şimdilerde daha az çocuk
ve daha şişman olmalıydı ve Amerika'da okuyordu. General,
yeğeninin doğumuyla kurulan tuzağı anlar anlamaz artık deli-
kanlı yaşında olmamasına rağmen dünyaya acilen bir mirasçı
getirmişti. Cappetti soyadının "zayıflatıcı yosun" satan şişko bir
soyun elinde kalmasını istemiyordu. Monica doğmuştu. Soyadı
şişkoların elinde kalacaktı. General artık seksen beş yaşındaydı.
Tomaso Cappetti ellilerinde. Bayan Cappetti Migliavacca ise
altmışlarında. Monica'nın hikâyesini dinlerken baş oyuncula-
rın yaşlarını hesaplıyordum. Birazdan izleyeceğiniz yabancı bir
eserin kitapçığını okumak gibiydi: çözülemeyen virtüöz sesli
harflerine rağmen kurguyu anladığınızı düşündürecek tek yoldu.

* Migliavacca: İçinde "vacca", yani "inek" teriminin bulunduğu bir soyadı.

Amerika'da yaşayan Cappetti, Monica'dan birkaç yaş daha büyük olmalıydı. Durum oldukça açıktı. Fakat Bredik'le hiçbir bağlantı kuramıyordum. Belki de sadece şişmandı.

Arazinin dışındaki mermer bir levhanın üzerinde "Villa Cap-petti" yazısı, erkek mirasçısı olmayan Generale açık bir nanikti. Bir "Migliavacca" ortamı vardı: bir yosun Cappetti soyadını süs-lüyordu. Kapıdan geçer geçmez bir doberman bize doğru koş-maya başladı, bir gün sonraki ölüler merasimi kadar neşeliydi. Monica ona "Sakin ol, Atila" gibi bir şey bağırdıktan sonra, beni çitin arkasından almaya geldi, beş metre uzaklıkta.

"Köpeklerden korkar mısın?"

"Hayır, köpeklerden değil. Dört ayaklı, her direğin ve ağacın yanında patiğini kaldırıp oyunlar yapan pamuklu yaratıkları kastediyorsan "

"Evet, haklısın, Atila hareketli sayılır."

Atila dişlerini sergileyip onu kışkırtan bir kediymişim gibi beni dikizliyordu. Yıllar öncesinde, şiddet zamanında, bir doberman üreme sistemimi az kalsın yok edecekti. Bir evin avlusuna girmeye çalışıyordum. Ama bu başka hikâye.

Atila bana havlamaya devam ederken, verandanın kapısı açıldı ve bıyıklı bir dev karşıma dikildi.

"Atila, buraya gel."

"Ama benim adım Lazzaro."

Dobermanı yanına geldiğinde sahibi gülümsedi. Boyu bir yetmiş beş civarındaydı ve elli yaşında ve yüz kilo olduğu bel-liydi. Sakalı ve bıyıkları Avusturyalı bir imparatorunki gibiydi, üzerine beyaz serpilmişti. Bir çift golf pantolonu ve pas rengi bir polo yaka giymişti. Komik değil, groteskti. Forattini' tarafından yaratılmış Ubu Roi gibiydi.

"Demek siz Lazzaro'sunuz, Dea'nın ve...", elini kasıtlı bir hareketle bıyıklarının üzerinden geçirerek "...anladığım kadarıyla Monica'nın da arkadaşınız."

"Tebrik ederim, on üzerinden on... Monica beni kahvaltıya davet etti, fakat Atila kahvaltının ben olduğumu düşündü her-

* Forattini: İtalyan politikasını alaycı resimleriyle yorumlayan bir karikatürist.

halde.” Yeniden gülümsedi fakat şakaları kendisinin yapmayı tercih ettiği belliydi.

“Mütevazi olmayan meskenime hoş geldiniz.”

Tam umduğum gibiydi. Monica’nın önümden yürümesine izin verdim ve aşırı kilolu süslerle çevrili şeffaf yosun ormanına daldık. Tomaso Cappetti’nin yanında daha da devasa bir figür belirdi, fonksiyonel çadır olarak kullanılabilir bir tayyör giyiyordu. İkisi bir araya geldiğinde girişten dışarı taşıyorlardı. Yan yana durduklarında eski bir luna park aynasının bozucu etkisini anımsatıyorlardı. Leydi Migliavacca eskiden satın aldığı malı, “Çekil ordan” dercesine, bir “Pardon”la yana itti. Elimi uzatıp elini kuvvetlice sıktım. Erkek gibi tokalaşıyordu. Bir gardenya nasıl bir karpuzla benziyorsa, Monica’da amcasıyla teyzesine o kadar benziyordu. Generali anlamaya başlamıştım.

“Dea şoförle Antico’ya, sizi aramaya gitti ama gördüğüm kadarıyla Monica ondan önce davranmış.” Beni ölü bakışlı mavi gözleriyle baştan aşağı süzüyordu, inceliyordu, tartıyordu. En iyi yaptığı şeydi.

“Biraz kilo almalısınız, delikanlı.”

“Anladığım kadarıyla işiniz insanlara kilo kaybettirmek, hanımefendi.”

“Aynen öyle, bakıyorum Monica sizi bilgilendirmiş, aslını söylemek gerekirse müşterilerimi son derece hor görüyorum. Rejim yapmak vakit kaybedenler içindir, ben de bu tür insanlardan nefret ederim. Bu yüzden de – Prestoslim – ürünlerini pahalıya satarım. İstakozlara yosunu tercih edenler bende hiç güven uyandırmaz.”

Birinci şahıslı konuşup kocasını yaptığı işlerden ve sohbetlerden uzak tutuyordu General haklıydı.

Onu satın almıştı ve onunla istediğini yapıyordu.

Birkaç puan kazanmak isteyen profesör araya girdi: “Bir aperitif alır mıydınız, Lazzaro?”

On dört grappayı düşünerek yalan söyledim: “Hayır, içki içmem.”

“Olamaz, değişmeyi reddeden insan yoktur. Şimdi lütfen içeri girin, hava serinledi.”

Serin sözcüğü hafif kalıyordu: donuluyordu. Veranda'ya tek tek girdik. Ona yol vermeden önce Monica bana göz kırptı. Bellamonte'nin havası olmalıydı. Köşkün içi, müzede bir soygun sonrası, bir sığınak gibiydi. Dağ havasıyla uyumlu olduğunu göstermek için her yer ahşaptı fakat tablolar şömineyle tuğlalara nanik yapıyordu... aradan bir Sironi* gördüm. Bellamonte'de bir Sironi'yle tanışmıştım. Sironi benimle aynı voleybol takımında oynardı. Uzun boylu, zayıf ve az aptaldı. On dört yaşında bir seksen beş boyundaydı, "smaç" yapamıyordu, casusluk yapıyordu, bu yüzden de benden sık sık karnına yumruk yiyordu.

Sironi yumrukları yiyor, ağlıyordu, yeni yumruk tehdidi karşısında yeniden ağlıyordu. Okul reisimiz Brunetti, barajdaki bir hamleyle gözyaşı kalıntılarını toplayıp ondan, beni suçlu kıla-
cak bir itiraf koparmaya çalışıyordu. Sironi, karın kası olmayan Yehuda, itiraf etmek istiyordu fakat bakışım onu engelliyordu. Bir yıl, ben "okul reisi" seçilmeden bir yıl önce, Sironi karşıma çıktı. Bir doksan beş metreye ulaşmış olmalıydı ve o yükseklik-
ten kimsenin ona yetişemeyeceğini düşünüyordu. Bir şey yaptı, tam anlamıyla ne olduğunu hatırlamıyorum ama bunun için karnına bir yumruk hak ediyordu. Bakışımındaki niyeti anlayıp ayağa kalktı, külahvâri ve dövüşken. Beni dikizledikten sonra şu sözleri söyledi: "Bu yıl bana yumruk atmazsan daha iyi olur. Atamazsın da." Haksız yere kazanılan santimetreleri bana yüklemek istediğini düşünerek her zamanki yere sağ elimle bir yumruk attım. Elimi kırdım ve beni Predazzo hastanesine götürdüler: Sironi'ye deri bir korektif korse giydirmişlerdi.

Villa Cappetti'nin hizmetkârları yoktu. Şoförün varlığı bana çok anlamsız geliyordu, ev sahibesi tozu bile kendi almak zorunda kaldığına göre (bu ne kadar doğruysa!). Bu konuyla ilgili tam soru soracaktım ki başka bir varlık beni kendiyile Sironi'nin (duvardaki) arasına sıkıştırdı. Tomaso Cappetti beni onunla tanıştırdı: "Fabio, mutfakta olman gerekirdi, misafirlerimiz var."

* Sironi: Mario Sironi (1885 - 1961), yirmili ve otuzlu yıllarda faşist nitelikli milli hümanizme odaklı, güçlü plastik değerleri ve renkleri kullanarak birbirinden ilginç eserler yaratan İtalyan bir ressam.

Cappetti Migliavacca ailesi çalışanlarını kendi imajına ve görünüşüne göre seçiyordu: Fabio kötü şekilde dağılmış bir doksanlık yağ tabakasıydı, kara sakalı onu yaşlı gösteriyordu ve yanaklarına sahte bir ilginçlik havası veriyordu. O yanaklar, sakalsız, bir reklamdaki çocuğun poposu gibi duru olurdu. Ölü bir bakışla beni inceledikten sonra ağzının arasından bir: "Affedersiniz, bir de her şey hazırdır."

Leydi Migliavacca: "Teşekkürler Fabio, gidebilirsin" diyerek onu serbest bıraktı.

Cappetti Migliavacca ailesinin hizmetkâr aşçılarına karşı ne tür davranmaları gerektiğini, viktoryen mi ailevi mi bilemediklerini hissettim. Hayat Fabio için kolay olmamalıydı. İnce bir ayrıntıyı yanlış bir şekilde yorumlaması onun "ailenin bir parçası" olmaktan silinip sosyeteye girmeye çalışan biri gibi görünmesine yol açabilirdi. Fakat bir avantajı vardı: rejim sayesinde karnını doyuran o evde aşçının rolü "kutsal", gizemli bir anlam taşıyordu. Fabio sefaya düşkün bir kült, kara bir gastronomi ayini yönetiyordu, "Prestoslim - zayıflatıcı yosun" alanlara nispet olsun diye Şef aşçının beyaz ceketini ve papazın aydınlatılmış yürüyüşünü sergiliyordu.

Leydi Migliavacca gözünü kırparak: "Göreceksiniz... Fabio mutfakta bir dâhidir. Umarım Dea da yakında döner" dedi.

Monica, Sironi'nin tablosuyla karşılaştırıldığında Villa Cappetti'yi daha detaylı bir açıdan inceyebilmem için: "Acıktın mı teyze?" diye araya girdi.

"Acıkmak mı? Açlıktan ölüyorum!" - Ölüyorum - kelimesi iştahımı kaçırdı. Dokunmaya cesaret edemediğim çocuğun vücudunu hatırladım ve ev sahibesinin ölü vücudunu hayal ettim. Onun için bir viking kraliçesine layık, Norveçli ozanlarla çevrili bir cenaze töreni düşlerdim: bir zamanlar doymak bilmeyen bir iştah karşısında yakılan bir gemi.

Tomaso kışını sallayarak bar mobilyasına yöneldi: "Size bir Negroni hazırlayabilirim." Soru işareti yoktu. Duvar nasıl çiviye isterse, ben de onun kadar Negroni'yi arzuluyordum. Duvarın müstehcen bir yazıyı kabul etmesi gibi, ben de içkiyi kabul

ettim. Monica, sadece şarap içtiği bahanesiyle ikramı reddetmeyi başardı. Negroni'yi iki ağır sıklet boksörüyle paylaştım Fabio koca kafasını çıkarttı ve Tomaso Cappetti Migliavacca ona Negroni'den arta kalanı ikram etti. Fabio kabul edip bardağı mutfağa taşıdı.

Dea'yı yeniden görmek için sabırsızlanıyordum, onu Monica'yla karşılaştıracaktım ve sayesinde tazeliğini koruyan alkol anılarını yeniden yeşertecek "ikinci tur"dan kaçınacaktım. Bir arabanın gelişi hepimizin verandanın cam kapısına üşüşmesine neden oldu. Ev sahibi kümesinden kurtulup Monica'nın yanına geçtim.

"Bu Dea olmalı." Dea'ydı.

Siyah Mercedes'ten indi, şoför arkasından geliyordu Hardal rengi örgülü elbisesiyle güzeldi; yorgun, baş eğmiş ama yeniden toparlanmaya hazır bir güzellikti. Şoför bu sefer de ona kapıyı açmamıştı. Yakından bakınca onu hatırladığımdan daha da boştu. Otuz beş yaşında olabilirdi ve iri vücudu kullanılmayan bir güç havası taşıyordu. Saçlarının azalması ve boş bakışı bana bir kez daha her an sönebileceği izlenimini vermişti, sapık bir vudu büyücüsünün elindeki şişme bebek gibi. Dea beni görür görmez bana koştu "Lazzaro, burada ne işin var? Antico'dan geçtim ve...." Monica'nın güzel varlığını fark edip bir anda sustu. Gerçekten farklıydılar, farklıdan ziyade birbirlerinden uzaktılar. Kozmik beklenmedik bir olay için birbirine yaklaşan iki gezegen gibi. Veya birkaç kişi tarafından öngörülebilirden bir olaydı.

Negroni'den kaçarken kendimizi masada bulduk. Senaryoda belirtildiği gibi, Dea'yla Monica'nın ortasında oturuyordum. Karşımda, Fabio'nun her servisin ardından memnuniyetle beklediği ve yemeklerini yücelten Leydi Migliavacca oturuyordu. Öncesinden zulüme uğramış miğdem, çörek ve pazı dolmaları tarafından saldırıya maruz kalıp, et turtası ve kestaneli domuz filetosu tarafından mücadeleye çağırılmış, rezeneli börek ve tereyağlı tart tarafından hakarete uğramış, meyveli pilav tarafından idam edilmişti. Fabio yemek yemiyordu. Nitekim, bir servisten diğerine geçilirken, yardımcı personel gibi mutfağa

çekileceğine veya masaya oturacağına ayakta kalıp bizi yemek yerken izliyordu. Miğde bulantısını aştıktan sonra, her şeyden biraz alıp yediklerimi, bakir bir dengeyle, kırmızı Trento şarabıyla ıslattım. Leydi Migliavacca ağzı doluyken konuşuyordu. Onun yanındayken Tomaso, boş ağızla bile konuşamıyordu. Parlak genetik araştırmacısı yosun tedarikçisine teslim olmuştu. Bir yandan sohbeti ayakta tutmaya çalışırken diğer yandan da Monica ve Dea'ya ayak oyunu yapmaya çalışıyordum, aynı anda ve aldırmadan. Fabio bir yandan beni gözetlerken ben de gazete ve fotoğraf acentasında çalıştığım yıllardan söz ediyordum. Gazete ve fotoğraf acentası hakkında bilgisi olmayanlara ciddi bir işte çalıştığım etkisini bırakan bir konuydu.

Leydi Migliavacca sözümü keserek: "Siz son derece parlak birisiniz, Lazzaro. Tıpkı oğlumuz gibi" dedi, Tomaso Cappetti cesaretini toplayarak: "...o şimdi Amerika'da genetik okuyor" diye ekledi, Leydi Migliavacca devam etti: "...ve sinir hastalarını zayıflatmak için benim yosunlarımla çalışacak." Tomaso yeni bir teşebbüsle: "Fakat akademik yoluna da devam edebilir" dedi. Leydi Migliavacca araya girdi: "...Büyük bir şef de olabilir." Tomaso son bir kez denedi: "...veya bir barmen."

İkisi de uzaklarda yaşayan oğullarına kendi özelliklerini ve zayıf noktalarını yüklemek istiyorlardı, bu yarışın hakemi bendim, Monica ve Dea ikinci şahıslardı. Fabio gülümsedi, tatlılara ya da sohbete. Formunu kaybetmiş ama mutlu bir boz ayısına benziyordu. Bizim yemiş olmamız onu rahatlatıyordu. O evdeki yeri onay almıştı. Aşçının dikkatli bakışının karşısında yemek yemek beni utandırmıştı. Büyük ihtimalle Cappetti Migliavacca ailesi misafirlerinin gerektiği kadar yutarcasına tıknıklarını istiyordu, yakın bir gelecekte zayıflatıcı yosunlarını satın almak üzere. Fabio'nun ne zaman yiyeceğini merak ettim, belki de rejimdeydi.

Bu arada ayaklarım Monica'nın spor ayakkabılarını ve Dea'nın çizmelerini okşuyordu. Ahlak dışı, imalı bir ayak oyunu değildi. O masanın altında saklı bir şiir vardı: Timberland'lerim bağımsız şekilde farklı ayakkabılarla kendilerini kabul ettirmeye zor-

lamadan bir teşebbüste bulunup terbiye ve azimle donatılmış bir temas kuruyordu. Müthiş bir gösteri olmalıydı. O sahneyi görmek için kafamı masanın altına sokmak isterdim. Karşımda sadece karnı doymuş iki şişko görüyordum; fakat yanımda beni geleceğe doğru götürecek kızların olduğunu da biliyordum, soğuk bir kasım başlangıcı için az bir süreliğine olsa bile, hayat oyununu oynadığım ayakkabılarıla.

Platonik fetişizm mi?

Durup dururken, bir kez daha çözülen bağcığımı yabancı bir nesne gizledi. Organizmamı toksinlerden arındırmak için içtiğim maden suyu boğazımda takıldı. Monica ve Dea'nın bacak uçları meşgul olduğundan, kırk dört numaramı yağlı bir gerçek sarstı: bayan Migliavacca bana ayak oyunu yapıyordu. Ayağımı geri çekmekten başka bir çözüm bulamadım, böylece Dea, yeraltında, ev sahibesinin alçak topuklu ayakkabısıyla temas etti. Birisi "Pardon" dedi, kim olduğunu hatırlamıyorum. Bu rahatsız hava, Fabio tarafından ikram edilmeyen kahveler gelene kadar devam etti. Patronundan emir gelmeden Tomaso kahveleri hazırlamayı teklif etmişti.

Monica ve Dea'ya bir soru yönelttim: "Nerede tanıştınız?" Monica, Dea'nın önüne geçti: "Mankenlik ajansında İkimizi de bir şampuan reklamının provası için bir stüdyoya göndermişlerdi. Rakiptik..." geride kalmamak için Dea imalı sessizliği doldurdu, "Monica esmer, ben ise sarışınım..." sarışın kelimesini iyici vurguladı, anlamama riskini ortadan kaldırmak için, Monica devam etti: "...duru güzellikte bir kız arıyorlardı."

Denemeyi kimin kazandığını anlamaya çalışarak sordum "Peki nasıl sonuçlandı?"

Dea cevapladı: "Kızıl saçlı birini aldılar." Monica kahkaha attı, boşlukları doldurmayı biliyordu.

Leydi Migliavacca oyunun dışında kalmak istemiyordu

"Demek mankenlik? Siz ikiniz, bu güzellikle, silik bir makyaj yapmak yerine birkaç kilo almak için uğraşmalısınız Erkekler somut şeylerden hoşlanır, öyle değil mi Lazzaro?"

"Aslında erkekten erkeğe değişir. Herkesin bir tipi vardır."

“Peki senin tipin nasıl, esmer mi, sarışın mı?” diye sordu Monica, esmerin üzerine vurgulayarak. Düşünüyor gibi yapıp cevabımı verdim: “Şampuan reklamı yapan kızıl saçlı bir kız.”

Leydi Migliavacca yer kazanmak istiyordu: “Geçen kış saçlarımı kızıl renge boyamak istedim, genç durdu.”

Yüzüksüz parmaklarını geçen kışın boyası olan siyah saçlarının üzerinden geçirdi. Tomaso Cappetti kahvelerle döndü.

“İçine bir parmak konyak alır mıydın oğlum?” Bir erkeğe hiçbir zaman konyak ikram edilmemelidir, kabul edebilir.

“Hayır teşekkür ederim. Pek içen biri değilim.”

Monica bir gülücük attı. Bir insanın hassas noktasını tanımak güçlü tarafını tanımaktan daha fazla yaklaştırır. Güç sıkar. İnsan gelirlerinin vergisiz beyanıdır. Onun yerine, sonrasında borçtan çıkartmak üzere kusurlarını vergilendirmek, hayırlı bir ortaklığın başlangıcıdır. Monica, Trento’nun en güzel muhasebecisiydi.

Kahveyi sade aldım. Yeniden harekete geçmeye başlamıştım. Günlük alışkanlığınıza şeker katmaya başlarsanız, bundan daha tatlısı olamaz. Monica ve Dea’ya “Baita Alpina”dan söz ettim, Nunzia’yı konunun dışında tutarak ve onları oraya götüreceğime söz verdim. Bredik hakkında konuşmak için bir bahane arıyordum. Aynı şehirden gelip aynı kasabada misafir olduğu için belki de Cappetti Migliavacca ailesini tanıyordu. Başarılı mazeretler, küfürlerin sessiz bir filme girdiği gibi sohbete beklenmedik bir anda girdiği zaman işe yarar. Bredik’i tanıdığımı söyleyemezdim çünkü onu tanıdıkları takdirde, bunu araştırabilirlerdi.

Bu yüzden de eski ve üstün kabiliyetli bir araştırmacı, kapitalist bir şirret, iki meleksi kadın örneği ve bir aşçıyla vedalaştım. Bellamonte’nin sonbahar/kış insan kataloğu iyiye alametti ve daha da iyi muhafaza ediyordu. Bellamonte, küplere binmiş cüceler, gizemli Almanlar, monolitik garsonlar arasında, teki kurtarmak için her tür çifti feda eden bir nevi Nuh’un Gemisi’ydi. Tufan bizi iki çocuğun ölümü için hazırlıksız yakalamış olsa bile, içimdeki grappa rezerviyle gemisiz bile hayatta kalabilirdim. Ne de olsa alkol yüzeyde kalır.

Tomaso beni arabasıyla götürmeyi teklif etti. Otele yürüyerek dönmeyi tercih ederdim fakat onunla yüzleşmek istiyordum. Şoför Bellamonte'nin merkezine yürüyerek dönmüştü. Teklifi kabul ettikten sonra kalanlara gün içinde yeniden arayacağıma söz verdim. Tomaso Cappetti son derece memnun bir şekilde Mercedes'in başına geçti: komutlar, arada bir, onun eline geçiyordu.

"Araba kullanmıyor musunuz, Lazzaro?"

"Kullanıyordum ama ehliyetimi elimden aldılar."

"Gerçekten mi? Birini mi ezdiniz?" Güldü, bu fikir onu eğlendiriyordu.

"Hayır ama yanlış taraftan tek yöne girdikten sonra durdum, orada da bir polis arabası vardı."

"Sizi hemen durdurdular mı?"

"Hayır, onları nerdeyse ekmeyi başarmıştım ki ehliyetsiz bir mafya babasının kardeşi olduğumu zannedip beni vurabileceklerini düşündüm. O yüzden de bir süre sonra durdum ve polis memurları herhalde hasara, bir de şakayı ekleyeceğimi sandılar."

"Bunun için mi ehliyetinizi aldılar?"

"Ben de memurlara aynısını sordum."

"Çok renkli bir ifade kullanmış olmalısınız."

"O kadar da değil fakat sigortamın süresi bitmişti."

"Gerçekten mi?"

"Buna kefil olabilirim."

Yolun boş olmasına rağmen yavaşladı, bana baktı ve devam etti: "Evliliğime babasının iyi gözle bakmadığını belki Monica size anlatmıştır...", bu noktada zengin vicdanlı retçilere otuz kuruş karşılığında askeri ailenin evini sattığını söylemekten kaçındı, ". aslını söylemek gerekirse, yaptığım araştırmalarda bir dâhiydim. Dâhi ne demek bilir misiniz?"

"Ben bilmezsem kim bilecek?"

"Dâhi topluma uymayan kişidir. Ben sadece kromozomlarla ilgilenirdim, ampul bile takmasını bilmiyordum."

"Bu yüzden de bol avizesi olan bir kadın buldunuz."

“Sadece para için yapmadım. Emma beni zorladığı için araştırmalarıma son verdim. Tuhafınıza gidebilir ama benimki bilimsel bir evlilikti. Tek yönlü beynim onun devasa dinamizmiyle bir araya geldiğinde...” devasa ölçülerinden bahsediyor olmalıydı, “...birbirini tamamlayarak bir arada yaşayabileceklerini düşünüyordum.”

“Öyle olmadı mı?”

“Hayır, satın alındım. Emma benden daha büyüktü Beni bir cins köpeği gibi satın aldı. Beni statü sembolü olarak gösterdikten sonra sıkıldı ve aç bir piç gibi şişmanlattı.”

“Neşeli bir öykü sayılmaz.”

“Hem de hiç. Elinde olsaydı, Emma, abim Generalle evlenmeyi tercih ederdi. Abim General olarak doğdu Generallik hayat boyunca sürer...”

“Halbuki dâhilik bir anlıktır, değil mi?! Dâhinin keşfedildiği an. Sonrasında fikre alışılp yüksek entellektüel zekâlı bir gerizekâlıya dönüşüp altın çağı için kederlenirsin.”

“Lazzaro, zihnimi okuyorsunuz. Siz gerçekten de. .”

“Bir dâhisiniz” diye onayladım.

Antico’ya gelmiştik. İnip Telekom’u aramak isterdim, Bredik’in telefon numarasını araştırmak için. Oynayacak başka kartın kalmadığında, bir şeyler uydur, her zaman fevri bir davranış olduğunu savunabilirsin. Tomaso Cappetti’nin kendini fazla anlatmaya fırsat bulamadığına inanıyordum.

Eski bir dâhiyi dinleyip konuşmasına izin vermem önemliydi. Ne de olsa bu sınıfı savunmam gerekiyordu.

“Baksanıza hocam, Baita Alpina’ya gidip bir dijestif* içmeye ne dersiniz? Arabayla buradan on dakikalık bir mesafe var yok.”

Tomaso Cappetti, eski ve kabul edilmiş dâhi, aydınlandı. Evden uzak bir dijestif onun için özgürlük katılmış deli bir kromozomun yasak tadını taşıyordu. Bereketli vücudunun içinde barınan eski zamanların zarif araştırmacısına dönüşebilirdi. İkna edilmesi ve mutlu olması için az bir şey yetiyordu, bu yüzden de şansımı denedim:

* Yemekten sonra sindirimi kolaylaştırmak için içilen içki.

“Size bir itirafta bulunabilir miyim? Yosunlardan nefret ederim.”

“Siz de mi?” diye cevapladı coşkuyla.

Baita Alpina’ya vardık. Umursamayan hüzünleriyle donatılmış bekar bir gazetecinin öfkeli kaleminden ikinci çocuğun ölümüyle ilgili yazının çıkıp çıkmadığını görmek için “L’Adige” gazetesini arayacağıma söz verdim. Tomaso park etti. Arabadan inip Baita Alpina’ya yöneldik. Nunzia bizi karşıladı, gri bir etek ve yeşil bir kazak giyiyordu. Kayanın üstünde unutulmuş bir zümrüte benziyordu.

Neşeli bir şekilde öterek: “Merhaba Lazzaro. Bir arkadaş mı getirdin?” diye sordu. Bir kız arkadaşımı getirseydim bu kadar neşeli olmazdı.

“Seni gördüğüm zaman mutluluktan yere düşmemek için nereye yaslanacağımı bilemiyorum da ondan.”

Mutlu bir havayla: “Bunları uykunda mı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Geceleri düşünüp sabahları deniyorum. Sana iyi bir öğleden sonra diliyorum.”

İçeri girdik. Mimi, önceki günün Pulcinella kostümüyle, öğleden sonramın ilk kısmına neşeye daldı. Gözlükleri aynıydı, on yıl önceki çizik camlarıyla.

“Mimi”, “Fifi”, “Koko”, “Lulu”: tören sona ermişti. Tanışma, el tokalaşma.

“Hocam, size Kazbah’ın özel bir içkisini tattırmak isterim.” Kullandığı dil eski dâhiyi şaşırtmamıştı.

“Elbette, baykuş bey.”

“*Katilin likörü.*” Bu sefer boğazıma takılan hiçbir şey yoktu. Sadece karnım guruldadı, belki de vicdanımın sesiydi. Katilin dört likörünü (arka arkaya) içtik. Nunzia’ya her şeyi anlatabilirdim. Veya Simona’ya. Ya da Monica’ya. Belki de Dea’ya. Profesör Tomaso Cappetti, eski ve zarif kültürlü şahsiyet, Baykuş Mimi’yle sohbet etti. Mimi bilgiç olmasa bile, en azından kültürel açıdan bir fenomendi.

Nunzia'yla "bana bakarsan sana baktığımı görürsün" oyununu tekrarladım. Onun hakkında fazla bir şey bilmiyordum. Klas bir kadın olduğu anlaşılıyordu, "pitoresk" bir amcadan utanmayıp, hatta ondan gurur duyan klas biriydi. Hakiki ve düzgün gurur, diğerlerinin bizden kıskanmadığı şeylere karşı hissedilendir.

"Biliyor musun, sen tuhaf birisin?! Bazen yüzeysel birine benziyorsun, daha sonra ise sende derin bir şeyler olduğu hissi veriyorsun..."

"Yüzeysellik."

"...biraz önce söylediğim gibi. Hayır, sanki bir sürü şey görüp sonradan kör gibi davranıyorsun."

"Biliyor musun, sen tuhaf birisin. Bazen yüzeysel gibisin..."

"Kes şunu. Müşteriler geliyor."

Nunzia'nın oturduğu yerden Baita'nın girişi görülüyordu. Baktığı yeri görmek için dönmem gerekiyordu. Üniformalı iki polis memuru bara yaklaştılar. Mimi profesörü hatıralarıyla birlikte bırakıp sosyal rolüne kavuştu. Memurların ikisi de genç ve sağlıklıydı: Nunzia'yı baştan aşağı süzdüler. Sonra bana döndüler. Bir çar kızı gibi sahte bir gülümseme sergiledim. Gülümsemediler. Lenin taraftarı olmalıydılar.

Baykuş Mimi'yle sohbet etmeye başladılar, oradan kaybolmak istiyordum.

Büyük ihtimalle ceset bulunmuş, yeni araştırmalar başlatılmıştı. Önceki günkü kavgadan sonra Alaska'da dolaşan bir kanguru kadar saklı kalmayı ümit edebilirdim. Aramızdaki tek fark kangurunun zıplayıp kaçabilmesiydi.

İkinci ölümü bilmek bana bir nevi suçluluk hissi veriyordu. Çocuğun vücudunu hatırladım, çorapları yırtılmış, bakışı ise ebediyen sönmüştü.

"Neyin var Lazzaro, kendini kötü mü hissediyorsun?" Kaderin sesi, Nunzia.

"Hayır. Dünkü âlemdem sonra temiz hava almayı tercih ediyorum."

Tomaso Cappetti saatine baktı: "İsterseniz sizi Bellamonte'ye bırakabilirim. Benim için geç oldu." Kaderin sesi, Tomaso.

Baita Alpina'yı terk etmem talep edilmişti. Gidebilirdim, polis memurları onların girişine bağlı bir tepki gösterdiğimi düşünmeyeceklerdi. Baykuş Mimi'yi kaygısızca selamladım. Tomaso içkileri ödemek için ısrar etti. Nunzia elimi tuttu ve resmi tokalaşma ateşli parmakların zorunlu evliliğine dönüştü. Çıkışımda düzensiz bir şey olmamasını umuyordum. Çıkış, herhangi bir çıkış, bir insanın hayatındaki en önemli andır. Kötü bir girişi her zaman iyi bir kalıcılıkla kurtarabilirsin, birinin kapısını kırıp yerine çelik bir tane taktırabilirsin, bir kadına tokat atmaya başlayıp elini yavaşlatabilirsen bir okşayışa dönüştürebilirsin. Fakat çıkış en nihai unsurdur. Yeni bir dönüşle bile düzeltemezsin onu.

Çıktık: hiç de fena olmadı.

Antico'ya varmadan biraz önce indim, geçiş saatlerinin yazıldığı bir tabela ile temsil etdilen otobüs durağının karşısında. Bredik ve ilk ölüm vakası hakkında bilgi toplamak için Predazzo, henüz aşılammış anakent tohumlarıyla Bellamonte'den daha az dikkat çekerdi. Belki de bu davranışım aynı zamanda Antico'da gördüğüm polislerden bir kaçıştı.

Peki ya Bredik'in bu olayla bir ilgisi yoktuysa? Ya I, H, C harfleri ölüm habercisi bir kâğıdın üzerini aldırmazlıkla karalayan saygısız bir kalemin oyunuyduysa? Polisin bulduğu ikinci ceset Bredik'in suçluluğunu silmeye eğilimliydi. Orada bulunmaması onu temize çıkartıyordu. Benim yerimde bir sürü kişinin cesareti kırılırdı, oysa ben, elim kolum bağı kalacağına, ipleri kopart-

mayı tercih ediyordum. Ayrıca Predazzo şehrinin toksik oksijeni Bellamonte'nin sağlıklı hava kirliliğiyle karşılaştırılabilirdi. Entoksikasyon çoğu zaman bir seçimdir.

Aradan on beş soğuk dakika geçmeden boş yolda bir otobüs belirdi. Uzaktan bile Bellamonte sakinlerinden daha fazla yolcu taşıdığı fark ediliyordu. Başlangıç noktasına yeniden dönmenin cazibesine kapıldım: Yenisi kindar bir tanrı tarafından yok edilen altın bir dana gibi kaybolmuşken, eski Bellamonte simgesinin içimde kalmasını sağlayarak, Predazzo'da inmeden Trento'ya dönmek ve ardından Trento'dan Milano'ya devam etmek. Bu kararı almak için yirmi dakikalık bir yolum vardı ama otobüse biner binmez Predazzo'da ineceğimi biliyordum.

Şoför ihtiyari bir durakta durduğu için besbelli sıkılmıştı. Yolun kenarında beklemeseydim daha ciddi bir durağa dosdoğru devam edebilirdi. Toplum için çalışmak zaten sıkıcıydı, tek bir kişi için yapıldığında tam bir tahrikti. Bu sefer otobüste ne Dea ne de cüce vardı (kimbilir hangi alemdeydi?), sadece vakit geçirmek için beni gözetleyen anonim suratlar. Belki onların gözünde ben de anonimdim. Ne denli bir kolektif gözden kaçırma! Tekerleğin üzerindeki koltuğa oturmamayı başarıp Ay'a yapılan ilk yolculuk gibi Predazzo'ya inen yokuşu takip ettim: ilkinden sonra, Ay'a yapılan yolculuklar, astronotlar haricinde kimsenin ilgisini çekmemeye başlamıştı. Ay, ona dünyadan bakıldığında veya hayalperestler tarafından hayal edildiğinde daha güzeldir. Predazzo zaten dünyamızdaydı ve birinin onu hayal ettiğinden şüpheliydim. Dolayısıyla beni hayal kırıklığına uğratamazdı. Yarım saat kadar sonra otobüs Predazzo'nun bir meydanında durdu. Hararetli bir kalabalık vardı, sonbahar Bellamonte'sinin sessizliğiyle kıyaslandığında Çirkin bir kiliseyle güzel bir turizm acentasının arasında süzülen yaya trafiği, hayata bir övgü adamıştı. Azizler günüydü ve koruyucu azizini tanımadığım Predazzo halkı, takvimdeki tüm şehitleri ve bakireleri, dine küfredip bir yandan da kutsal şarap içerek, hizipçiliğe ve aforozla rağmen yaşamaya devam eden ve insanoğlunun gerçek doğasına ait putperest bir dindarlıkla karşılaşmıştı. Predazzolular veya her

kimse, nesiller arasındaki engelleri kaldırmışlardı. Armani kotlu gençler, kurumuş seksenliklerin kataraktlı bakışları önünde, kasaba şenliklerinin simgesi olan yöresel kıyafetine bürülü kızlara takılıyorlardı.

Büyük şehirler hayatın anlamını art arda görüntülenen diya-pozitifler gibi hızlı tıklamalarla yansıtırlarken, hayatın asıl özü acımasız ve hoşgörülü, çelişkili ve çatışmalı bir kamera tarafından çekilen şenlikli bir kasabaya aittir. Şehirdeki kutlamalar, yeniden oy alma kokusuyla belediye meclisi üyeleri ve valiler tarafından düzenlenen tarihi merkezde taksitlendirilmiş bayram girişimidir. Köy ve kasabadaki gerçek bir şölendir ve tütsülerle, şarap kokulu koruyucu azizlerle donatılmış, toplu bir dini gösteridir.

Otobüsten inip kaosu tüm gücümle solukladım. Ağzıma bir puro aldım ve bir yabancından yakmasını istedim. Çakmak cebimdeydi fakat biriyle iletişim kurma ihtiyacı içindeydim. Geçerli bir güzelliğe sahip olduğu için asil ve merhametli Trentolu ihtiyara bir puro ikram ettim. Kabul edip sonra yakacağını söyledi. Puroyu daha parlak günler yaşamış ama o bir kasım gününü de kabullenmiş bir ceketin iç cebine koydu. Keşke Monica, Nunzia, Dea ve Simona burada olabilselerdi. Bocia ve Raimondo'yla birlikte. Fabio, Tomaso ve Leydi Macbeth eşliğinde. Keşke hiçbir çocuk ölmüş olmasaydı. Yaşanılan bu anda bir sonsuzluk tadı ve tüm günahların affedildiği kıyamet günü havası vardı, iyilerin daha az sıkıcı, kötülerin ise daha "kontrollü" olmaya söz vermeleri şartıyla. Birçok bina meydanda bir kutlama olacağına söz veren afişlerle donatılmıştı; Trento Alpinist Korosu, Volpini Volanti Grubu, Tony Binarelli'nin öğrencisi sihirbaz Ulysse Pero ve "Giovani squadristi"* üyelerini gösteren afişi incelemek için durdum: siyah gömlekli ve suçlamaları önlemek için mazeret mahiyetinde kırmızı fular takmış, meşhur yirmili yılların repertuarını sunan üç yetmişlikti. Sunulan şarkıların arasında *Canto*

* *Giovani squadristi*: Faşizm yıllarında politik muhaliflerini alt etme vazifesini üstlenen genç çeteler.

*degli Arditi, Faccetta Nera** ve muhalifleri yanıltmak için *Va' pensiero*** vardı.

Bu şöleni dünyadaki tüm devlet tahvilleri için bile kaybedemezdim. Zaten kâr oranına bakılırsa... Her halükârda Bredik'in numarasını bulmak için önce Telekom'a uğramaya karar verdim.

Bulduğumda da bir strateji icat etmek zorunda kalacaktım: çocuğun ölümüyle ilgili her şeyi bildiğimi söyleyerek ondan bir randevu almak. Cevaplarından veya sessizliğinden, bu işle ne kadar ilgisi olduğunu anlayacağıma dair kendimi kandırıyordum. Bu fikir çürük olabilirdi fakat mükemmel planlar dahi beklenmedik bir atom zerresi tarafından suya düşürülebilirken, bir gezegen büyüklüğündeki şans, saçma sapan bir planı başarıya götürebilir. Hayatımda sonuçları sermayemle ödeyecek kadar şansım daima olmuştu.

Sadık ve inançsız bir kalabalığın arasına girdim, sadık ve inançsız. Predazzo'daki sampeltrinililer sadece sinemaya ve mini golf oynamaya gittiği, en aptalların Marmolada'da veya Segantini Koyu'nda düzenlenen seyahatlere katıldığı günlerde, yetişkinler Predazzo'ya eğlenmeye kaçıyorlardı. Predazzo'yu, en önemli özelliklerini aklımda yeniden canlandıracak kadar iyi tanıyordum. Bellamonte'den ayrılmadan bir gün önce, "yetişkinler" ailelerine hediye alma bahanesiyle Predazzo'ya giderlerdi. Aslında Predazzo'yu, yerel karşı cinsle buluşup yoğun bir aşk günü geçirmek ve bira seline kapılıp gitmek amacıyla kullanıyorduk. İyi veya kötü sonuç alsak da fark etmiyordu, zaten vicdan azabı çekiyorduk, bu nedenle de sonuçta ailelerimize gerçekten hediye alıyorduk. Annem her yıl, ona götürdüğüm samandan bebekler, geyik kafalı anahtarlıklar, elde yapılmış yıldız desenli tuzluk ve biberlikler için sevinmiş gibi yapıyordu. Son yıl ona küçük bardaklarıyla birlikte ufak bir grappa şisesi hediye etmiştim. Grappayı Bellamonte'deyken bitirdik, anneme de bardaklarla şisesi kaldı. Çok hoşuna gittiğini söyleyip Milano'daki

* Canto degli Arditi, Faccetta Nera: Faşist döneme ait şarkılar.

** Va' pensiero: İtalya'nın Ulusal Birliğinin destekleyicisi Verdi tarafından bestelenmiş bir şarkı.

mutfağa koydu, bir iki aylığına. Sonra yok oldu Üzüldüm ama fark etmemiş gibi davrandım. Bugüne dek onun Zevksiz Eşyalar Cennetinde huzur içinde yattığına inanıyorum.

İddialı olmamakla beraber, Predazzo alçakgönüllü de değildi. Yıllar geçtikçe bir de zenginleşmişti ve Trentino'nun Emma Bovary'si rolünde, kaçamak hayallerle tek gecelik sevgili düşleri yaşayabilirdi. Kaçamak hayallerini video salonlu Amerikan barları temsil ediyordu, tek gecelik sevgililer mevsim dışı turistlerdi. Bunların arasında kendimi de sayabilirdim. Fakat Predazzo'yu hiçbir zaman sevmemiştim. İkisinin de şaşaasına rağmen, Predazzo'yu Bellamonte'nin gösterişli müstemilatı olarak görüyordum.

Telekom merkezine yürümek üzereyken eczanenin yakınlarında Cappetti Migliavacca ailesinin şoförünü fark ettim. Beni görmemişti, ben de yeni Bellamonte'nin son üyesini keşfetmek için iyi bir fırsat olabileceğine karar verdim. Mercedes'i Tomaso aldığına göre, şoförün Predazzo'ya benim otobüsümden bir öncekiyle geldiğini düşündüm. Eczaneye girip büyük bir torbayla çıktı, her günkü fazla besili umursamaz zombi havasıyla. Torbanın büyüklüğü beni şüpheye düşürdü ve Zombi eczaneden çıkar çıkmaz nedenini bilmeden içeriye daldım.

İlk bakışta müşterilerine doğru teşhis koyduğuna inandıran eczane, kasabanın samimi ortamını korumuştur. Eczacı genç ve güzeldi. Onu teşhis ettim, üniversiteden yeni mezun olmuştu, daha "ciddi" görünmek için saçlarını topuz yapmış, daha az ciddi görünmek için ise önlüğünü hafif yırtmaçlı seçmişti. Analitik açıdan mükemmeldi.

Gıcırdayan ahşap parkenin üzerinde kendimi öne attım.

Tedbirsizce, "Buyrun?" diye sordu.

"Böyle iki ayak üstünde cevap veremem ki. Utangaç biriyim. Sizinle tanışabilmem için bana biraz zaman tanıyın." Kızlar, sanırım eczacılar dahi, ayakları ne kadar çok yere basıyorsa, bir o kadar da havada yapılan iltifatlara karşı duyarlıdır. Onlar için yüksekler cazibelidir. Erkek arkadaşlarını ve alışkanlıklarını bir trapezci için bırakmazlar fakat havai olan her şey onları pişmanlıkla uçurur.

“Bunun dışında size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Sizi gördüğüm için bir kardiyotonik almak, bir de biraz önce buradan çıkan beyefendinin ne aldığını öğrenmek isterdim.”

Kardiyotonik hoşuna gitti fakat, haklı olarak, ikinci sorunun karşısında şüpheye düştü. “Bunu niçin soruyorsunuz?”

“Kendisinin bana borcu var ve parası olmadığını öne sürüyor. Sonra onu büyük alışverişler yaparken görüyorum...”

Yutmadı, ben de yutmazdım, bilhassa önceki günün grappalarından sonra, ama yine de onda sempati uyandırmış olmalıydım:

“Paranızı geri alabileceğinizden şüpheliyim. Sadece plastik iğne satın aldı.”

Gözlerimizin içine bakıp aynı düşünceye kapıldık: esrar. Tabii bir farkla, eczacı benim malı ödenmemiş bir “uyuşturucu” satıcısı olduğumu düşünebilirdi. “Budalaca” bahane uydurmanın kötülüğü de bu zaten: onlar uydurduğunuz şeye inanmaya başladıklarında sizi uyuşturucu satıcısı yerine koyabilirler.

Teşekkür ettikten sonra bir kutu coraminayla çıktım. Şoför ortadan kaybolmuştu. Bu çok önemli değildi çünkü onu nerede bulabileceğimi biliyordum fakat bu beklenmedik yeni nesne temizlediğim buğulu durumu yeniden sise boğuyordu.

Acaba Cappetti Migliavacca ailesi yosunları başka bir şeyi gizlemek için mi kullanıyordu? İri yapılarını düşündüğümde onları yosunlarla örtülmüş halde canlandıramıyordum. Peki Bredik'in bunlarla ne ilgisi olabilirdi? Bir de her şeyin ötesinde, niçin kendimi bu olayı araştırmakla sorumlu tutuyordum?

Belki de haklıydım: Bellamonte, bir Nuh'un Gemisi'ne dönüşmüştü ama kötülüğün yaşadığı bir gemiydi. Çocuk katilinden esrarkeşe varana kadar. “Yabancılar” karşı nefret duyan sarışından bana nefret duyan güvenlik görevlilerine varana kadar. Bellamonte yüzeyde aynı görünümü korumuştum fakat yeraltında değişmişti. Yeraltında büyük şehirlerin çirkinlikleri kök salmıştı. Geniş alanlara dağıldıkları için büyük şehirlerde kabul edilen bu çirkinlikler, Bellamonte'nin kısıtlı coğrafyasından dolayı kocaman görünüyordu.

Ne yapacağımı düşünerek artık neşesini yitiren sesler ve kibirli güçsüzlüğüm yüzünden yönümü kaybetmişçesine dolanmaya devam ettim. Kalabalık bir Amerikan bara girdim. Raflarda yirmiye yakın farklı bira çeşidi tahta oturmuşçasına dizilmişti. Biz eski sampeltrinililer için bira bir "model"di. Şimdilerde ise bir moda. Mekân bar kılığına bürünmüştü ama ksenofil yaldızın altında bir trento kimliği fark ediliyordu. Bira içen gençleri rahatsız eden şey, nadir olduğu için daha görünür olan geleneksel konukların ellerindeki şarap kadehleriydi. Kırsal göbeğini tutan kırmızı yeleşinin içinde boğulmuş barmen, İrlandalı bir barmeni andırıyordu, konserve kutusundaki ton balığının bir denizkızını andırabildiği kadar.

Ona karşı şunu söylemek gerekiyor, biri açsa, denizkızıyla yapacak fazla bir işi olmaz. Barın uzun masasında kendime bir yer açmayı başardım. Barmen bana yaklaşıp yoğun seyirci kitlesinin arasında nerdeyse bağırarak zorunda kalarak "Ne içersiniz?" diye sordu.

"Bir şişe bira lütfen."

Arkasındaki koleksiyondan hatırladığı markaları sıralamaya başladı. İngilizce'yi son derece kötü telaffuz ediyordu İkramda bulunan biri içkinin markasını size yanlış söylediğinde, iki seçeneğiniz vardır: sipariş verirken markayı doğru telaffuz etmek veya üzerine gitmemek için, yanlış olduğunu bile bile o markayı doğru sayıp onunla aynı hataya düşmek. İtalyan birası sipariş ettim: üçüncü seçenek. Barın altındaki buzdolabından kendini boy ölçmesi gereken birden fazla maltla fonetik anlamda rekabet edemeyeceğini bilen ufak bir Forst di Merano çıkardı. Onu büyük bir bardağa dökmemesi için barmeni ikna ettim, on dokuz santilitresiyle kendini orada kötü hissedebilirdi. Şişenin boynunu kirli dudaklarıma yaklaştırdım. İki gündür çok içiyordum ve çok içmek istediğimi kabullenmem gerekiyordu. O iki gün boyunca içmek, geride bıraktığım ve Milano'daki "ciddi" işle vazgeçmek zorunda kalacağım abartmaların kalıntısıydı. Fakat kutlamada, kutlanan olayların neşesi eksikti. Bana hâlâ "aşırı derecede" iyi görünmesi için aşırılıkların zorlamasıydı bu.

Suçlu tutum epik unsurunu kaybetmişti ve berbat bir şekilde davranışsal olmuştu.

On yıl öncesinde yatıp kalktığım Torretta'nın hizmetçisi, benim arkamdan yatağı düzelterip kül tablalarını boşaltmıştı herhalde. Bu durum on yıl öncesinde şiirsel olabilirdi, bugünse berbat sayılırdı. Üzücü. Kendime bir daha sarhoş olmayacağıma dair söz verdim ve yeniden bir hizmetçiyle sevişirsem eğer, sonrasında sarmaş dolaş uyuya kalacaktık. Bir uyku tulumunun içinde.

Biri beni durup dururken itekleyince biram boğazıma takıldı. Arkamı döndüğümde napoliten şarkılarını sevmeyen şarışını gördüm. Onu son gördüğümde Baita Alpina'da bir masanın altındaydı. Burnu o gecenin tüm izlerini taşıyordu. Aslında bana teşekkür borçluydu. Burnunu kırmadan önce, anonim bir güzelliğe sahipti, şimdi bir tipe kavuşmuştu. Bana karşı iyi hisler beslemeyen bir tip. Üstünde bir önceki günün kareli gömleği ve zamanın etkisini yansıtan bir yağmurluk vardı. Kırık burun şarışına daha sert bir fizyonomi ve sıradan olmayan bir saldırgan hava veriyordu.

Elini ceketine soktu, bana puro ikram edeceğini düşünmedim. Demir bir muştayla donanmış elini dışarı çıkartırken harekete geçtim. Bir yandan şişeden içerken bir yandan da kendimi ileriye itmek son derece kötü bir hamle olmuştu: hâlâ şişeyi tutuyordum. Onu tüm gücümle bileğine indirdim. Şişe kırılmadı. Şişe. İri çocuk inlerken yumruğunu gevşetip demir muştayı yere düşürdü. Kalabalık nedeniyle sahneye sadece birkaç kişi tanık olmuştu. Fakat büyük aktörler tiyatro yarı yarıya boşken bile oynarlar: gevşemiş karnına şişeyi uzattım. Yere doğru, nerdeyse masanın altına kadar büküldü: bu gerçekten de bir yetenek olmalıydı.

Seyirciler artmıştı. Bir ara kendimi haklı çıkarmak zorundaydım: "Ona biranın zararlı olduğunu söylemiştim."

Bir başka saldırganın benim mütecavizimle uzak aile bağıni keşfetmeden önce hesabı ödedim. Seyircilerimi ayartmaması için demir muştayı yerden alıp cebime kaydırdım. Sokağa çık-

tım. Mekândaki duman ve sahnenin hararetinden sonra soğuk hava güvenli bir boyut kazandırıyor. Bu dönüşümle ilgili güvenebileceğim tek değişmez veriydi.

Hızlı adımlarla yürüdüm. Bredik'in telefon numarasına ulaşmak için artık Telekom'a uğrayabilirdim. Yumuşak öğleden sonra yerini vaktinden önce gelen akşama bırakıyordu. Gecenin erken boşalması sonucunda sonbahar karanlığı, öğle üstünün beşini gösteriyordu. Her şeye rağmen günlerim bir hayli yoğundu.

Akşam beşte, İspanya'da, Ignatius'un ölümü için ağlanıyor, Predazzo'da ise masanın altındaki bir aptal için. Arkamdaki ses az önce ayrıldığım bardan geliyordu. Savaş alanında sonradan intikam almaya gelenler olması doğaldır. Ufak bir yoldan dönüp kendimi vakur bir akşam joggingine bıraktım. Tedirgin olduğuma kendimi ikna edecek kadar hızlı, gerçekten tedirgin olduğumu gösterecek kadar da yavaş koşmuyordum. Sapa yoldan çıkar çıkmaz Predazzo'nun büyük meydanındaki kalabalığa karıştım.

Afişlerde ilan edilen azizler bayramı için daha erkendi fakat ilk gelen polisler hepatik bir ergenin yüzündeki sivilceler gibi ortaya çıkmaya başlamışlardı. Bir dükkâna girip "Alto Adige" gazetesini satın aldım: ırmaktaki cesetle ilgili tek bir satır bile yoktu. Bu bir halüsinasyon olamazdı. Büyük ihtimalle haberi makineye aktaracak vakit bulunamıştı. Milano'da olsaydık, "Notte" gazetesinin müdürü öğle basımında bir başyazı hazırlardı. Haberin yazarı o kadar derin bir makale döşenirdi ki, okuyucular yazının kendi çocukları hakkında olduğunu sanabilirlerdi. Ardından dikkatlerini Mike Bongiorno'nun çocuklarına kaydırırlardı. Canlı ve çocuğun ölümüyle birlikte "Eva Express" gazetesinin tirajını da dengelemek için birinci sayfada yer alırlardı. Var olabilecek takipçilerime izimi kaybettirdiğimi ümit ederek meydandan ayrılıp Telekom'a doğru yollandım.

* Mike Bongiorno: İtalyan televizyonunun kurucularının arasında yer alan ve görevi boyunca büyük çapta ün kazanmış radyo ve televizyon sunucusu.

Sade bir binanın zemin katındaydı. Telefon icatının ne kadar ciddi olduğunu açıklayacak kadar sadeydi. Bell'e veya Meucci'ye ait değildi: telefon sadece Predazzo'nundu. İçeriye girdiğimde bir Fransız epik bestesi kadar kibar bir memur bana Verona telefon rehberinin yerini gösterdi.

Doktor Edwin Bredik. Demek şüphelim bir doktordu. Bu onun lehine değildi. Ondan önce Jekyll ve Frankenstein gelmişti. Hararetle 045'i tuşladım, bir andan diğerine hareket halindeki parmaklarım kararlıklarını kaybetmişçesine. Almancam alt düzeyde sayılır, Herr Watson. Frau Gritsh'in (lisedeki Almanca öğretmenim) çabalarına rağmen, hafızamda tek bir ders kalmıştı. Her şeyimle bahse girdiğim bir sınav için hazırlamıştım: Der Briefträger klingelt, Frau Braun öffnet die Tür. Postacı zili çalıyor, bayan Braun kapıyı açıyor.

Postane Almanca'sı, telefonda işe yaramaz

Veneto aksanıyla yumuşaklığını biraz yitirmiş bir kadın sesi cevap verdi: "Bredik ailesi, buyrun?."

Doğaçlamayı denedim: "Merhaba hanımefendi, ben Lazzaro Sant'Andrea, Edwin evde mi?."

"Hayır, üzgünüm. Eşim Trentino'da. Bir mesaj bırakmak ister misiniz?"

Yeterince konuşmuştum.

"Teşekkürler hanımefendi. Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?"

"Sanırım birkaç güne kadar."

Sıcak, şen bir sesti. Bredik'in karısı için üzgündüm, herhalde evlendiği adamın karanlık yüzünü tanı mıyordu. Yapboz oyunu umduğumdan daha iyi sonuç vermişti. Bredik'in ikinci cinayet sahnesinde yer almaması, bir epileptik hastasının iskambilden şatoyu elinde tutamaması gibi, tahminlerimin ayakta kalmasını engellerken, Frau Bredik'le yaptığım konuşma kaybettiğim puanları yeniden kazandırmıştı.

Demek Bredik hâlâ Bellamonte'de geziniyordu. Irmağa varmadan önce sezdiğim düşman varlık belki de onunkiydi. Soluğuyla kristal Bellamonte'yi bulanıklaştırmış olabilir miydi?

Elimde nasıl değerlendireceğimi bilmediğim bir veri daha vardı: şoför, iğneler, esrar. Bu veri bağımsız, kendi başına yeten ve ortama bakıldığında, fasotutomi* hakkı sayılabilirdi.

Yeniden hattı isteyip Milano'yu aradım. Bu sefer numarayı araştırmama gerek yoktu

Anında tanıdığım boğuk ses: "Bar Jago" diye cevap verdi.

"Merhaba Ciro, Gippo orada mı?"

"Hemen çağırıyorum. Buraya gelsene, seninle konuşmam gerekiyor." Özel kokteyl, sıcak sandviç ve sardinyaca kafa atma dağıtan, Ciro adında biri sizinle konuşmam gerekiyor diyorsa endişelenmeye başlasanız iyi olur. Tabii Gippo diye birinin sizinle artık konuşmak istemiyorum demesinden yine de daha iyidir. Milano'nun Bronx'u, meşhur Giambellino semtinin arkasındaki Vespri Siciliani** sokağındaki Bar Jago'da Gippo'nun bürosu vardı.

Gippo en fazla yirmi iki yaşında olmalıydı ve on sekizlerinde cinayet teşebbüsü nedeniyle altı ay hapiste yatmıştı. Daha fazla yatması gerekirdi; ama fevkalade bir avukata ve berbat bir karaktere sahipti. Bir seksen boyundaydı ve Almanların Majino hattını aştıkları gibi yüz kiloyu aşırıyordu. Sinirli olduğunda oynamayı sevdiği isyankâr bukleleri vardı. Boynunda İnanılmaz Hulk'u ve ikiz kardeşini birlikte dolayalabileceğiniz altın bir kolye taşıyordu. Kolye ucu olarak Gippo altın bir terazi seçmişti (burcunun sembolüydü). Onu, kafasını salladığında iki kefenin oynayabileceği şekilde yaptırmıştı.

Gippo'da küçük lord tipi yoktu ama dostluğunu kazandığında emin ellerdeydin. Fakat ona düşman olduğunda kendini ellerinin altında bulurdun. Benden daha küçük olmasına rağmen ergenlik maceralarımı duyan Gippo'nun saygısını kazanmıştım. Güçlü, son derece kötü bir şöhret edindiğinizde kimse bunu ona göstermenizi istemez.

* fasotutomi: Venedik lehçesinde "her şeyi kendi başıma yaparım" anlamında, futbolda hiçbir zaman pas vermeyen oyuncuya ve daha geniş çapta, Venediklilere takılan bir lakap.

** Vespri Siciliani: XIII. asırda, Sicilya'da Fransızlara karşı başlatılan milli isyan.

Gippo her şeye ilgilieniyordu. Arada bir, ona barda rastladı-
ğında, yüz yirmi televizyon, olta stoku, yeni sayılabilecek sualtı
zıpkın tüfekleri, az kullanılmış iki kamyon, üç yüz gelinlik isteyip
istemeyeceğimi soruyordu. Bunları nereden aldığını sormak iyi
bir fikir olmazdı; ama elli kiloluk bir ametist, bir havan topu
veya bir DC 9 iniş takımına ihtiyaç duyduğunuzda, eğer onun
dostuysanız, size onları uygun fiyata bulabilirdi. Onunla bir
işbirliği yaptığınızda, Gippo yüksek sesle: "Dışarıda konuşalım"
derdi, böylece herkes onunla işbirliği yaptığınızı anlardı. Soy-
luluk unvanı gibi bir şeydi. Bir akşam Gippo'ya çalınmış araba
radyoları satmaya çalışan iki sarhoş Faslı'yı mağazasından kov-
masına yardım etmişim, ihtiyacı olmasaydı bile. Gippo hileden
nefret ederdi.

O günden beri bana "ortak" demeye başlamıştı. Giambelli-
no semtinde kulağa hoş gelebilirdi, sosyete balosunda utanç
vericiydi fakat bir dostunuz olduğunda Giambellino'daki utanç
vericiliğin sosyete balosunda hoş durmasını sağlamak zorun-
daydınız... Gippo da bir dost sayılırdı.

"Selam Lazzaro, Trentino'da olduğunu sanıyordum, sana bir
şey göstermek istiyorum!"

"Nedir, iyi durumda, fiyat üzerinde anlaşılabileceğimiz bir
Apollo 12 mi?"

"Dalga geçme... bir de... o şey için nerede kalmıştık?"

Gippo'yla bir iş yapıldığı zaman, mallar hep "o şey" oluyor-
du. Dört kişilik bir yemekten konuşulsa bile kendinizi suikastçı
sanıyordunuz. Kural olarak suç işlemenin cazibesi. Kesinleşme-
mişin kesinleşmesi. Hazır giyimin gizemi.

"Bunu başka bir zaman konuşuruz. Baksana, uyuşturucu
işinde olmadığını biliyorum fakat Trentino Predazzo'da kimin
toptan esrar sattığını biliyor musun?"

"Yoksa organize seyahat işine mi başladın?"

"Dalga mı geçiyorsun? Ben sadece puro tütürüp kolamı
romla içerim. Bir arkadaş alıstırdı..."

Arkadaş, genel anlamda, "o şey" anlamını taşırdı. Sevmekle
terlemek arasında kafiye olduğu ve erkekliği pipiden ziyade ciğerin

simgelediğini düşünen bir tip için bile şiirsel görünebilecek kadar belirsizdi.

“Bir dost için olduğunu anladım fakat böyle bir bilgiye ulaşmak nerdeyse olanaksız. Yarım saat sonra senin için uygun mudur?”

“Her zaman en iyisisin, tabii benden sonra.”

“Seni ararım. Biralar benden!”

“Biradan laf açılmışken, bir kamyon dolusu içecek ilgini çeker miydi?”

“Bugünlük susamadım, sağol. Sonra konuşuruz!”

Fırtınanın gözüne bir parmak hüznün girmişti: Milano'daki “ciddi” işi kabul ettiğimde artık folklorumsu dostluklar edinmezdim, edinmemeliydim. O zamanda o yeraltı insanlık kuvvetini, kötülerin iyiliğini, sempati gettosunu, pırlanta yerine satılan şişe dibi dürüstlüğüne nerede bulacaktım? Porta Romana'nın batısındaki kanunsuz dünyayı nerede kovalayıp devirebilirdim ki? “Sevişmek” ve “aşk yapmak” arasındaki farkın kendine ve ona karşı duyduğun saygı olduğunu nereden öğrenecektim ki? Ceza yasasının tersine, kendine ait olan ahlaki yasaya karşı gelinemeceğini kime öğretecektim ki? Bellamonte'de geçirdiğim o günler bir elvedanın mezesiydi. Dönüştüğüm varlığı kaybetmeden, önceki beni, yeniden bulmak istiyordum. Çocuk cinayetleri ve esrarkeşler Lazzaro'nun son işi, Sant'Andrea'nın son haç çıkarılması, başkaları tarafından programlanmış bir bilgisayarla senli benli konuşmadan evvelki son monologdu. Son *Kwai Köprüsü*.* Yahuda'ya verilen son öpücüktü. Bağlayıcı bir yılbaşı priminden önceki son otuz para.

* Porta Romana: Roma'ya götüren, Milano'nun İspanyol duvarlarına ait kapılardan biri.

** Son Kwai köprüsü: 1957 yılında çıkartılan orijinal adıyla “The Bridge on the River Kwai” filmi. İtalyanca'da “dert” anlamını taşıyan “Guai”, film başlığındaki “Kwai” adını çağrıştırıyor.

Öğleden sonra beş buçuk. Predazzo mıntıkası. Başkent her zaman Bellamonte'ydi. Telekom da ayartıcıydı. Kullana-
cağınız bir dilim vakit, peşinizde kötü durumda bir sarışının arkadaşları ve inanılmaz bir kendinizi anlatma isteğiniz olduğu zaman telefon en iyi yoldur. Milano'yu, annemi aradım. İki gün-
dür konuşmadığımız için endişeliydi. Çocukluğumdan beri dul olan annem, benim gibi bir çocuğu olduğu için Brecht ve Dino de Laurentiis'in gözünde ikinci bir *Mutter courage** olabilirdi. Annem benim için sürekli endişelenirdi; bu onu rahatlatıyordu. Endişeli olmadığı zaman, endişe duymaya başlardı. Annelerin görevi çocuk yapmak değildir, merak etmektir. Ameobalar da

* İng.: *Cesaret Ana*.

doğuruyorlar fakat bildiğim kadarıyla, hiçbir şeye aldırılmazlar. Asla bir anne gibi değil. Medea gibi çocuklarını öldürebilir, İokaste gibi oğluyla sevişebilir fakat ..., şu an adını anımsamadığım biri gibi, hiçbir zaman çocuklarını unutamaz. Annem bir istisna değildi.

Mümkün olduğunda benden daha geç yatar, ben başka bir yerde uyuduğumda o uyanık kalırdı. Beni beklerdi. Onun için bu hiçbir zaman bir fedakârlık değildi. Onda annelere özgü irsi, sıkıcı konuşma tarzı yoktu. Telaşında keyifli espri izleri seziliyordu. Bekleyişlerinde ve dönüşlerimde dertli gülümsemeler ve mutlu ağlamalar olmuştur. Annenizi aramak her zaman utanç vericidir, uydurduğunuz gerçekleri yuttuğunu anladığınızda. Annenize endişe yaşatmadığınıza inanarak onu her gün öldürmek için kullandığınız rahatlatıcı yalan en iyi silahtır. Bu bir cinayet sayılmaz, cezasını ödeyerek aybaşını yaşamaya devam eden hayattır sadece.

"Anne, ben Lazzaro. Nasılsın?"

"İyiyim, ya sen? İki gündür sesini duymuyorum ve..."

"Endişeliydin. O zaman her şey yolunda. Anneannem nasıl?"

"Her zamanki gibi hayıflanıyor. Bu iyi olduğu anlamına gelir. Bugün evine gittim. Hafif bir şeyler yemek istediğini söyledi ve sosis pişirdi. Yeni temizlikçi kadının onunla çok fazla haşır neşir olduğunu anlatıyor fakat onları birbirlerine fotoğraf albümlerini verirken yakaladım."

"Hatıra değiş tokuşu demek. Birkaç güne kadar dönerim. Beni arayan oldu mu?"

"Listeyi alfabetik sırayla mı vermemi istersin?"

"Hayır, sen seç, sessiz veya sesli harf."

"Peki, Isabella diye biri aradı... onu hatırladın mı?"

"Henüz değil ama belki ilerleme kaydeder."

Isabella, Walt Disney'in çizgi filimleri gibi şirin, hediye pake- tiyle dolu bir etajerin altında bırakılmış çizgi romanlardaki gibi utangaç bir kızdı. Onunla Bellamonte'ye gitmeden önce tanış- mış, birkaç defa da aramıştım. Bana telefon edecek cesareti bulduğuna göre endişeli olmalıydı. Bir anne adayı daha.

"Tamam anne. Sonra konuşuruz ve..."

"Ve..."

"...endişelenme!"

Beni ciddi bir hayatın gri geleceğine götürecek gül gibi bir kadına güvenebilirdim. Bu, Bellamonte'de kim olabilirdi? Bakışlarımızın birbirini dölleyeceğinden korkan Nunzia olabilir miydi? Ne de olsa Nunzia bana Baykuş Mimi'den miras kalmıştı. Baita Alpina'nın numarasını bulup onu arayabilirdim. Ama bir dönüşü önceden bildirmeye ne gerek vardı ki?

Elim sinirli bir şekilde cebimi karıştırmaya başladı ve sarışına ait demir muştayı buldu. Ewelki gün burnunu, bugün öğlen sonra da bileğini kırdığım için hissettiğim pişmanlık yersizdi. Demir muştayla dolaşan birinin, onu hayırseverlik adına bağışlayacağı şüpheliydi. Ayrıca, Gippo şoföre esrar veren kişinin adını bulduğu takdirde demir muştı işime yarayabilirdi. Belki de buna gerek kalmayacaktı ama önlem almak her zaman iyidir.

Telefon kulübesinden çıkıp borcumu ödedikten sonra vakitinden önce rastlaşmalarla karşılaşmamak için Telekom'un civarında dolandım.

Ne istediğini bilen yayalar şölenin kutlanacağı meydana doğru yöneliyordu. Kimi günlük kıyafet seçmişti, kasabın karısı büyük ihtimalle kürkünü, kasabın yardımcısı kasabın karısının kendisine hediye ettiği spor ceketini giyecekti. Kasabı ayırt etmek mümkün değildi. Burası Predazzo'ydü

Zamanın ve Gippo'nun bir çözüm bulmasını beklerken bir puro yaktım. Belirlediğim yarım saatten sonra ek bir on beş dakikanın geçmesini bekledim ve Telekom'a geri döndüm. Yeniden hattı istedim ve abartılı bir yavaşlıkla Gippo'nun numarasını çevirdim. Sanki bir tuşla diğeri arasındaki duraksamalarım Gippo'nun başarı oranını arttıracaktı.

"Jago bar."

"Yine benim, Lazzaro. Gippo orada mı?"

"Hemen çağırıyorum."

"Lazzaro, benim, Gippo. Umduğumdan daha zor oldu. Trento'da bir düzine kadar isim topladım, Predazzo'da sadece bir tane var, onun da Al Capone olmadığı kesin."

“Uyuşmak için uyuşturunca satan bir bağımlı mı?”

“Hayır, sanmıyorum. Ellili yaşlarında biri. Adı Ugo Milan, onu Sporlar Barı diye bir yerde bulabilirsin.”

“Çok ilginç bir isim! Hem de Predazzo gibi bir yerde!”

“Honolulu hakkında bilgi istemedin ya? Nasıl istersen öyle yap fakat bilgiyi nereden aldığını kimseye söyleme. Ormancı dostların öc almak isteyebilirler.”

“Sağ ol Gippo, ya peki o şey?”

Tuzağa düşmüştü: “Hangi şey?.”

“Hiçbir şey. Bir sıfır öndeyim.” Telefonu kapattım. Gippo bunu hak etmişti. Her “o şey”den konuştuğunda herkesin anında anlamasını bekliyordu, aradan birkaç ay geçmiş olsa bile.

Konuşmayı ödedikten sonra görevliye Sporlar Barı’na nasıl gideceğimi sordum. Meraklı bir bakış fırlattı. Sporlar Barı meşhur veya kötü şöhretli bir yer olmalıydı. Belki de ikisi birden. Hatırlamıyordum ve şüpheli bir tarif bana yerini söylediğinde, masumca gülümseyip çıktım. Karanlık daha kararlıydı. Gerçekleri karartarak yasadışı faaliyetleri kolaylaştırıyordu. Herhalde yasadışı düşünceleri de kolaylaştırıyordu, onları ateş böceği veya en kötü ihtimalle, yıldız yerine koyduktan sonra.

Kötü niyetler Predazzo’yu aydınlatıyordu.

Bir otobüs durağının önünde oyalanıp dönüş saatlerine baktım, Bellamonte’ye acilen gitmek zorunda olmam gerekebilirdi. “Atesina” kaderin sesiydi.

Sporlar Barı, Predazzo’nun anlamlı bir yerine kurulmuştu, adı bilinmeyen asker heykeliyle sabıka kayıtlı barışseverlerin toplandığı bir mekânın arasında kalmıştı. Bronz heykel, senaryoya uygun olarak, yeterince uzak olmayan bir savaşın kurbanları hatırasına dikilmiş bir anıttı; barışseverlerin mekânı ise altmış sekiz yıllarından veya “Domuzlar Körfezi”nden sağ sağlim kurtulup sisteme karşı “öfkelenip”, yirmi yaş, daha genç olduklarını hayal eden barbudosların bir araya geldiği “sosyal bir merkez”di. Sporlar Barı ise bilyardo masası, bilgisayar oyunları, vaktini aşmış juke boxu ve kozmopolit müşterisi olan geniş bir mekândı. Belirsiz bir yerden ziyade, şehir dışındaki tren istasyonlarının hüzün-

l  barlarını anımsatıyordu; arasına geçen m   terilerin trenin gecikmesinden şikayetçi oldukları ve m  davimlerin ona atlayıp binecek cesareti bulamadıkları bar tipindendi.

Mekân geni ti, m   teri olmasına rağmen boş gibiydi. Bir grup Mısırlı, "solmu " bir sarı ını tiye alıyordu. Bir grup sarı ın ise alçak sesle mısırlılar  nlerinden geçerken onları tiye alıyordu. Kalabalık havası vermek için masalar yakınla tırılmı tı.

Bir Algida dondurma menüsü boş bir buzdolabıyla dalga geçiyordu. En kötüsü de çekip gitmek için binecek hiçbir tren olmamasıydı. Sadece emekli birkaç tren görevlisi vardı.

Barmene yakla tım, maalesef burnundan saygısızca tüyler çıkan kel bir tipti.

"Selam. Ugo buralarda mı?"

"Ugo kim?"

D   n yor gibi yaptım. "Pekâlâ, Ugo Foscolo*  ld , Ugo Tognazzi** Cinecitt 'da, geriye bir tek Ugo Milan kalıyor." Kazanılacak hiçbir şey olmasa bile, kötü herif rolünü oynamaktan ho lanırım.

"Ugo'nun dostu musun?"

" yle denilebilir."

Arkamdan bir ses geldi: "Nasıl denilebilir?"

Döndüm ve birbirimizi aynı anda tanıdık. Gippo'nun söylediği gibi, Ugo Milan ellili ya larındaydı. Fakat önceden tanıdığım bir Predazzo "güvenlik görevlisi" olduğunu belirtmemi ti.

"Burada ne arıyorsun? Adımı nereden biliyorsun?"

Gri yeşil üniforma izcilerin e itmenini, siyah kılıftaki tabanca ise kötü yola d   en eski bir izciyi andırıyordu.

"Baksana, sinirlenmene gerek yok. Bu sabah seni kızdırdı ımı biliyorum..." Ben de onun gibi senli benli konuşmaya ba ladım hem insan ilişkilerini kolaylaştırıyor, hem de bir önceki "siz"den sonra, hemen vurulmamak için kar ınızdakini yeterince  a ırtıyor.

* Ugo Foscolo: 1778-1827 yılları arasında yaşayan İtalyan yazar ve  air.

** Ugo Tognazzi: 1922-1990 yılları arasında yaşayan İtalyan aktör, sinema yönetmeni ve tiyatro seti düzenleyicisi.

“Ne istiyorsun be?” Be deyip demediğini tam olarak hatırlamıyorum.

Karşı saldırıya geçtim: “Beni dinle Ugo, şerifçilik oynamayı kes artık. Yeterince şakalaştık, bir içki al, hesabıma yazdır ve beni masama kadar izle.”

Sporlar Barı’nda ne bir hesabım ne de bir “masam” vardı ama bunu Ugo bilmiyordu. Barmen de ona bu şekilde “davrandığım” için o kadar çok etkilenmişti ki bunu hatırlatacak fırsatı bulamadı. Tesadüfen seçtiğim bir masaya doğru on adım attım.

Güvenlik görevlisine sırtımı dönmüştüm, bu durumdan istifade etmemesini umuyordum. Her “o şey”den konuştuğunda Gippo’nun takındığı havayla oturdum. Ugo kendine bir kadeh alıp yanıma geldi.

Sessizliği küçük düşürmek için bağırdım: “Bir bira istiyorum. Şişede olsun. Kirli bardaklardan öğrenirim.”

Fazla mı ileri gitmiştim? Hayır. Kel kafalı kuyruğunu bacaklarının arasına alarak şişeyi getirdi, ağzını da çeyizlik bir mendille sildi. Ugo’nun faaliyetlerinden haberdar olmalıydı ve herhalde ona böyle davranan birinin cennette, azizler bayramını tatar çölüne benzetecek kadar çok azizi bulunduğunu düşünüyordu.

Ugo oturdu. Kükreyerek: “Umarım bunun için iyi bir açıklaman vardır” dedi, kendinden pek emin görünmüyordu

“Birinin bir şeyleri açıklaması gerekiyorsa, o da sensin. Trento’da bazı müşterilere iyi gözle bakılmıyor.” Trento’yu öylesine söylemiştim, kulağa Chicago diye gelmesini umarak.

Birden rengi solmuştu. Ani bir olasılık hesaplamasıyla bölgesel başşehir düşmesine basmıştım. Bingo!

Geveleyerek: “Buraya tuhaf bir nedenden dolayı geldiğini tahmin etmiştim” dedi, sonra konuşmaya ve kuşkulanmaya devam etti: “Polis olabilir misin? Ben temizim.”

“Tabii, pazar günü bir baca temizleyicisi kadar. Polis olsaydım konuşmayı sürdüreceğimizi mi düşünüyordun?”

O anda bara iki polis girdi. Ugo ve ben taş kesildik, taş gibi olduğumuzu kimsenin fark etmeyeceğini ümit ederek. Baita Alpina’da gördüğüm polislerdi. Biri beni tanıyıp kafasıyla işaret etti. Ugo bana nefretle baktı.

Masanın altında tabancasının kılıfını inceleyen Ugo'yla yalnız kalmıştım.

"Baksana, sakin ol. O polisi tesadüfen tanıyorum. Belki de seni selamlıyordu. Siz üniformalılar aynı kalıptan çıkmışsınızdır."

Hangi kalıp olduğunu söylememeyi tercih ettim, zaten yeterince sinirliydi.

"O zaman benden ne istiyorsun?"

"Sana bazı müşterilerine hoş gözle bakmadığımızı söylemiştim..."

Çoklu konuşmak her zaman avantajlıdır. Tekil ama fevkaladedir.

"Kimden bahsediyorsun? Kasabalarda dolaşıp kontrol amaçlıymış gibi müşterilerimi buluyorum, anlaşıma böyle ve..."

Kendini haklı çıkarmaya ihtiyacı olsaydı, temsil ettiğim Trentolu "uyuşturulmuş dostlarına" karşı dürüstçe davranamazdı.

"Bana bak, arada bir parayı cebe atman beni ilgilendirmez. Asıl bilmek istediğimiz şey Migliavacca köşkünün şoförü işleri kendi başına mı yoksa seninle birlikte mi yürütüyor?"

Yanlış bir şey söylemiş olmalıydım. Trento şoförü bu işlerde çalışsaydı, resmi olarak haberim var gibi davranmam gerekirdi. Ugo şoförün kendi işini yapıp yapmadığını bilmiyordu, bunu niçin ona sorduğum konusunda şüphelenebilirdi. Bir avuç dolusu saniye boyunca bana baktı, sanki bir asırlık ATIS gibiydi.

Ve kalkarak: "Bir yeri aramam gerekiyor. Sen buradan ayrılmıyorsun değil mi?" diye sordum.

"Beni kontrol etmek mi istiyorsun? Doğal hakkın ama Trento'da işlerin vergilendirilmesi hoş görülmez."

Trento'da, büyük olasılıkla, kulaklar çınılıyordu. Birazdan, Predazzo'da kurşunlar vızlayacaktı ve üzerimdeki tek zırh, şehir dışı bir kabadayidan çaldığım demir muştaydı. Ugo telefon etmek için kalktığında toz olabilirdim fakat Predazzo güvenlik görevlisi Kuzey Afrikalıların masasına yaklaştı ve ırkçı olmama rağmen, onları masamda bulmaktan pek hoşlanmadım. Ugo bizi tanıştırdı: "Bu Muhammed ve bu da Muhammed."

"Ne kadar ilginç. Varyete cambazlığı mı yapıyorsunuz?"

Esprimi beğenmemekle birlikte aldırış etmediler. Şimdilik Ugo onlardan bana eşlik etmelerini istemişti. Ugo telefon kulübesine giderken iki misafire sevimli görünmeye çalıştım. Birinin burnu ezilmişti, diğerinin elinin üstünde bir yara izi vardı. Aida'da oynayabilirlerdi, Radames'i dövmemek şartıyla

"Safkan Trentolu musunuz?"

Kıl kıpırdatmadılar, ne de olsa, pigmentasyona bakılırsa, belki de "kara" mizahı tercih ediyorlardı. Milano'da birçok renkli arkadaşım vardı. Bir kuzenlik bağı ümit edebilir miydim?

Ugo geri döndü. Küfretmekle dua etmek arasında kararsızdım. Dua etmeyi seçmek üzereydim: daha nazik kaçardı.

"Sniff'i bulamadım. Şimdi sakince oturup biraz bekleyelim, burada, hep birlikte "

"Beni dinle Ugo, kaybedecek vaktim yok..." diyerek şansımı denedim.

"Belki vaktin yoktur ama kaybedecek başka bir şeyin var."

Barın kapısı açıldı. Şaşırtıcı bir şey bekliyordum. Üç tane geldi. Hepsi de bizim masaya. Floresan kazaklarıyla soğuk havaya meydan okuyan üç iri adam. Kötü "moda" daha erken özömlenir. Biri bana bakıp patladı: "Sen kardeşimin bileğini kıran tipsin."

Kuzey Afrikalılar soldular.

"Sadece bileğini kırmadım, ayrıyeten dün burnunu da ameliyat ettim."

Ugo ayağa kalktı. "Bana bakın..." Başka bir şey diyecek vakti olmadı.

Sarışının kardeşi üniformadan çok az etkileniyordu ya da "esrarkeşin yankısını" okumuyordu. Boynuna bir tane indirdi.

Muhammed gerdanına saldırdı. Muhammed, diğeri, cebinden sahte bir askeri sustalı çakı kavradı. İki floresan kalıp üstüne atladı. Kel barmen masanın altında sakladığı beyzbol sopasıyla bize doğru koştu. Demir muştayla yolunu kestim, yerde natürmort oynayan beyzbol sopasıyla Nato bıçağını aldım. Benim ve "kovalayıcılarım" arasındaki birkaç masayı devirdikten sonra çıkışa doğru koştum. Bu sefer utanmadan koştum. Şehit-

ler Anıtı'na göz kırptıktan sonra Barbudos "Camia"sı, sosyal tesislerine girdim.

Kaslı eski bir entelektüel bana yamuk yamuk baktı. Bir şeyler sormak üzereyken onu uyardım: "Sporlar Barı'nda... faşistler... işçileri pataklıyorlar." Bu kadarı yeterliydi.

Barbudo cümlemi bariton sesiyle tekrarladı ve bir düzine ikizi Sporlar Barı'na koşmaya başladı.

Hakikisi de çıktığında en yakın telefonu elime geçirdim ve hiç düşünmeden polisi aradım: artık alışmıştım.

"Acele edin, Sporlar Barı'nda faşistler, esrarkeşleri öldürüyorlar."

Faşist, sihirli bir kelimedir. Şimdilerde anlamı muğlak ve kolayca bir şeylere yapıştırılabilir, üstelik her zaman da gösterişli. Bir kaplanın bıyığını çekmek, kendi sakalını tıraş bıçağıyla kesmek gibi tehlikeli ve çekicidir. Sosyal tesisten de çıktım. Haklıydım. Kesinlikle haklıydım: en önemlisi çıkıştı. Bunu C.'ye de söylemiştim, Orvieto Katedrali okul sevgilime. Sonrada berbat bir çıkış yapmıştım. Önemli (yanlış) bir adım atmıştım. Annesiyle babası onu okul değiştirmesi için ikna etmişlerdi, ben ise birkaç saygısız kamikazelik yılından sonra okuldan atılmıştım.

Önemli olan çıkıştır. Bir astımlının nefesi kadar az bir süreyle polisin gelişini atlattım ve şölenin başlaması gereken meydana doğru yürüdüm. Yarım saate kadar Bellamonte'ye giden bir otobüsün gelmesi gerekiyordu. Her halükârda Trento Alpinist Korosu'nun yarım saatlik konseri, hak ettiğim çin işkencesiydi.

Meydan tamamen taşmıştı, zar zor girebildim.

Sahneden gelen seslerin yankısı seyircilere birinin *fakir, evsiz, çatısız doğduğunu* ilan ediyordu... Bir timsah bile hüzünlenebilirdi, rejimde olmak şartıyla tabii. Trento Alpinist Korosu'nu kimse- nin beğenmediğini düşünürdüm, Trento Alpinist Korosu'nun şarkıcıları bile; ama atlattığım tehlike, meydandaki şölen, düzgün şekilde sergilediğim kabahatın mutluluğu, kendimi folklor grubuyla bir bütün olarak hissetmemle sonuçlandı. Sahneye çıkıp onlarla *Era una notte che pioveva (yağmurlu bir geceydi)* ve dağ

ortamından dolayı, *dulcis in fungo**, *Quel mazzolin di fiori (dağdan gelen o çiçek buketi)* şarkısını söylemeyi isterdim.

Tedbirsizce davranıp o yarım saatin geçmesine izin verdim ve otobüsü kaçırdım. Aldırmadım. Bakım sonrası diğer Lazzaro gibi canlıydım ve dönüşüm gömmek istediği ergenlik çağı gibi hareketlenmişti.

Yöresel kostümlü bir kız yaklaştı. Gözleriyle mücevher takımı oluşturan uzun siyah kirpikleri vardı. Farklı bir zamanda, balon kollu kıyafete sarmalanmış vaziyette, ondan kaçmak gerekirdi fakat yağlı deri kapaklı güzel bir kitap gibi kaçınılmazdı. Yağlı şeyler yaşanılmış şeylerdir, yöresel kostümün geleneksel görüntüsü gibi.

Güzellik onları kaldıracak durumdaysa, yağ ve muazzam danteller hazmedilebilir. "Çirkinlik" yağlı bir danteldir.

"Hatıralık bir kartpostal alır mısın?"

Predazzo'nun Meçhul Asker anıtını sergileyen kocaman bir kartpostal uzattı. Meçhul Asker anıtı, amaca zararı dokunan bir fikirdir. Şehitin tanınmaması ona aldırmamak için zaten yeterli bir nedendir. Mirasında adınızı yazmayan bir amcaya bile aldırma güçtür. Mazzini'nin heykeline Avusturyalı güvercinlerin dışkılarını boşaltmalarını düşünün, Predazzo'nun Meçhul Asker anıtının üzerine sadece dalgın, tesadüfi kakalar düşebilirdi.

"Olur, on tane almak istiyorum."

Trentino'lu kız hayret içinde: "On tane mi?" diye sordu.

"Meçhul Askerin geceyi yalnız başına geçirdiği söyleniyor."

Trento Alpinist Korosu'nun şarkıları arasında birbirimizi duymak için bağırmanın gerekiyordu. Fırtınalı bir kasım bana yeni bir dişi varlık armağan etmişti. Folklorcu bir Trentoluyu canlandırmak için çok aşırı, güzelliğini saklamak için ise çok az makyajı vardı.

"Predazzolu musun?" diye sordum, sıradan ama gereken bir soru.

* *Dulcis in fungo*: Aslı *dulcis in fundo* "tatlı en sonda gelir" Latince kökenli gastronomi deyiimi, sonndan gelen güzel şeylerdir anlamını taşır. Yazar "fundo"nun yerine "fungo", yani mantar kelimesini kullanmış.

“Corsico’dan, Milano dışında.”

“Yapma ya,... Milano’nun banliyösünden mi? Hayrola?”

“Köylü kostümüyle çıkmayı göze alan kaç tane Predazzo’lu kız olduğunu düşünüyorsun?”

“Peki sen nereden devşirildin Rebecca?”

“Adım Patrizia, Patrizia Cavalieri*...”

“Ne güzel, asil bir soyadı gibi.”

“Ya sen... nereden geliyorsun?..”

“Lazzaro Sant’Andrea, Milano’dan.”

“Hayır... olamaz.”

“Kader bu, Patrizia. Afrika’da buluşan Stanley ve Livingstone gibi.”

“Kim?”

“Stanley ve Livingstone, Simon ve Garfunkel’den önce gelenler.”

Karanlık meydan da aydınlandı, sahnenin ışıklarına meydan okuyarak. Stanley ve Livingstone veya Simon ve Garfunkel ikilisini tanıyor olmalıydı. Biri güldüğü şeyi anlıyorsa az güler, yoksa başkası gülüyor diye güler. Veya kıl olduğu birini ağlattığı için. Üç tane mümkün olasılık vardı.

“Nereden devşirildin?”

“Uzun bir hikâye...”

“Sonundan başlayalım...”

“Dans okuluna gidiyorum ve bazen bir stand hostes ajansı için çalışıyorum. Milano Fuarı’nı tanıyor musun?”

“Seni tanıdığım kadar.”

“Ya işte, Predazzo valileri sosyal hayata atılmak üzere bir “Azizler Bayramı” düzenledi ve beni aradılar.”

Folklor kostümü onu yüceleştiriyordu. Maddi durumu kötü ressamlar tarafından hazırlanan cep formatındaki Meryem Ana’larına benziyordu, İsa’nın annesi olmak için fazla güzel ve genç, başka birisinin annesi olmak için yeterince yaşlıydı. Bellamonte’deki beşinci kadını. Seçim gitgide daha ilginçleşiyordu.

“Kaç yaşındasın?” Dejavu ve klişe.

* Cavalieri: Süvari.

“Nerdeyse on sekiz.” On yedi yaşına daha yeni basmış olmalıydı.

“Fuarda çalışmak için fazla küçük değil misin? Normalde on dokuzla yirmi beş yaş arasındakiler alınıyor.”

“Demek stand hostesi uzmanısın.”

“İdare ediyorum.”

“Sen ne yapıyorsun?” Yaşımı sormadı, belki de onunkilerin karşısında benimkilerin fazla olduğunu hatırlatmaktan çekiniyordu. Yine de söyledim. Daha beterini görmüştü ama daima rimelin gıdıklayıp güldürmeye çalıştığı o güzel kara gözleriyle. Benimle her halükârda gülecekti. Kızları ağlatmak hoşuma gitmiyor, mendilimi hiçbir zaman geri vermezler.

Diğer cinsten bir kişiye yaklaşıldığında, aydınlanmış bir suf-lörün daima tempo tutması gerekir. Dördüncü vuruşta, devamlılığın olasılığı veya perdenin tamamen kapanması belirlenir. İlk dört vuruşta bugüne kadar kimse beni yenememişti.

“Sana bir şeyler ısmarlayabilir miyim?”

“Olmaz, bütün kartpostalları satmam gerekiyor.” Olmaz, bir gülümsemeydi.

“Anlaştık. Kaç tane var?”

“Seksen.” Seksen bin liralık kart postal! Bütün unuttuğunuz kişiler tarafından affedilecek kadar çok.

“Bunu benim için yapman beni üzüyor.”

“Merak etme, Maçhul Asker’in kartpostallarına bayılırım.”

“Bu kadar milliyetçi misin?”

“Hayır, ama kaçakları her zaman sevmişimdir.” Monica’nın babası, General’i sarartacak bir düşünce. Pek kutlanmayan dönüşümü telafi etmek için artık Monica, Simona, Dea, Nunzia ve Patrizia vardı. Bellamonte, bana ait olduğunu sandığım çekmecedeki sırların itirazına rağmen, bir güzellik çantası armağan etmişti.

Trento Alpinist Korosu cesurca devam ediyordu. Patrizia’yı elinden tutup daha az şamatalı bir ışığa doğru götürdüm, bana henüz reşit olmadığını söyleyen bariton vicdanlarından uzak bir yere. Zaten reşit olmayan biri rüştüne erişmiş birine göre

sadece bir yıl daha genç değildir? Ayrıca Bellamonte'deki karşılaşmalarım inanılmazcasına, iğrenç bir şekilde platonik olmuştu. Bin dört yüz metrelik yükseklikte çılgın seks makbul bir şey değil: düşmek tehlikeli olabilirdi.

Gebertilme riskini ortadan kaldırdıktan sonra, Patrizia hayatın farklı bir göz kırpışydı, Raimondo'nun deyimiyle.

Sunucu, sihirbazın gelişini duyururken bara doğru ilerliyorduk.

"Karşınızda Ulissee Pero, Tony Binarelli'nin öğrencisi!" cümlesine geri döndük.

Sosyal sınıfcı garson stilinde, kolalı bir illüzyonist beklerken, ışık boş bir sandalyeyi aydınlattı.

İllüzyonist yok mu olmuştu? Hayır, henüz gelmemişti. Patrizia onu gözleriyle arıyordu, reddedilmiş bir çocukluğun son dayanak noktasıydı. Patrizia bana Dea'yı hatırlatıyordu. Üç yaş daha küçük, pençesini bileyip tırnak gibi görünmesi için kırmızıya boyamanın önemini anlamış bir Dea. Patrizia, inandığı hakikatlerin tersinin savunulmasına ihtiyaç duyuyordu hem de Dea'dan daha fazla. Hırçınlığı sarhoş bir utangaçlıktı; ama gözleri illüzyonisti arıyordu, illüzyonlara inanmaktan vazgeçtiği için.

İllüzyonist sahnede belirdi. Ulissee Pero, Tony Binarelli'nin öğrencisi, Trento otobüs durağında çarptığım cüceydi.

Sürprizden sürprize: Predazzo güvenlik görevlisi bir esrarkeş, cüce bir sihirbaz ve belki de kızlar, bu arada beş olmuşlardı, gerçekten herbiri birer prenesti.

Ulissee beyaz bir smokini dolduruyordu. Predazzo'lular, cüce bir büyücü beklemedikleri için, illüzyonistin kim olduğunu hemen anlamayıp bunun bir numara olduğunu düşündüler. Aslında Ulissee oradaydı ve zar zor farkediliyordu.

"Bayanlar ve baylar..." diye başladı, "...adım Ulissee Pero ve dünyanın...", "en ufak sihirbazıyım" eğlenceli bir yankı oldu, "...ve karatede siyah kemerim" diye altını çizdi, provokasyonla. Kalabalık bundan hiç şüphe duymadı. Alkışladı. Belki de kavgacıksın istiyordu

Patrizia'ya sordum: "Gösteriyi izlemek istiyor musun?"

"Dans gösterisini tercih ederim ama nasıl biteceğini merak ediyorum."

Benim için uygundu, kalabalıkta Sporlar Barı'ndan sağ kalanlardan ve uyanık polislerden saklanabilirdim.

Ulissee sahne deneylerinden biri için bir gönüllü istedi. Patrizia'ya bir şey söylerken soğuk bir cisim sırtıma saplandı. Bir tabancanın ucuydu: bir polis açıklanamaz şekilde beni tanı-mıştı.

Ellerimi mekanik bir şekilde havaya kaldırdım.

"Ellerini indir, salak."

Polis değil, Ugo Milan'dı. Polis geldiğinde kaçmış olmalıydı. Sıkıştırılmışım.

Cüce sahneden seslendi:

"İşte, bir gönüllü var. Elini kaldıran beyefendi!"

Bir ışık beni aydınlattı. Hemen ardından halktan bir alkış yükseldi. Sahneye doğru ilerledim, Ugo Milan tabancasını mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde yerine koymaya çalışır-ken. O günden beri cücelere ve illüzyonistlere bayılırım.

Ulissee beni tanımış olsa bile, sahneye gönüllü çıkmam bir önceki gün hınçla süre gelen düşmanlığı unutturmayı başarmıştı. Bir kart oyunuyla başladık. Koca kartlar Ulissee'yi daha da cüceleştiriyordu. Hayatımı kurtardığı için onu nerdeyse daha çok sevmiştim. Numaranın başarılı olmayıp bir metre yirmi san-timlik boyunu utançla kaplamasından korkuyordum. Başardı.

Cüce-kart ölçüleri arasındaki kontrast Ulissee'ye seyirciler tarafından epey bir puan kazandırmıştı. El yeteneğinin yanı sıra, "büyük" şeylere meydan okuması onu illüzyonistten ziyade bir hayvan terbiyecisine dönüştürüyordu.

"Numara" bittiğinde, alay yerini saygıya bırakmıştı.

"İkinci oyun için yeni bir gönüllüye ihtiyacım var."

Ulissee seyircilere sesleniyordu. Birçok el kalktı.

Gayri ihtiyari, meydanın bir yerlerinde, Ugo'nun ellerinin hâlâ tabancanın sapını tuttuğunu düşündüm.

"Niçin? Ben uygun değil miyim?"

Ulissee beni aşağıdan yukarıya doğru dikizledi: buna mecburdu.

“Elbette, ama seyirciler aramızda anlaştığımızı düşünebilirler.”

Seyircilerin ayrı tonlardaki “yooo” ses seli, cep formatı illüzyonistini onun gibi düşünmediklerine ikna etti.

İnsan ikililere bağlanır: çoğu kişi, Jerry Lewis’siz Dean Martin’in detone bir sesi olduğunu bile savunur. Ulissee’nin davetine cevap verdiğim provokatif ses tonu, seyircileri senaryo dışı aramızda didiştiğimize inandırmıştı hem de ücretsiz olarak. Ücret zaten Predazzo belediyesi tarafından ödenmişti.

Ulissee duruma bozulmadan yeni bir oyun için ceplerimi boşalttırdı. Demir muştayla sustalı bıçak çıktı; beyzbol sopası “sosyal tesis”te kalmıştı.

Meydandaki polislerden biri bakışını keskinleştirseydi kendimi çok zor bir durumda bulurdum. On dakika içinde Ulyse hayatımı ikinci kez kurtardı. Seyircilerden bıçakla muştayı saklayıp dikkati boş cebime yöneltti. O arada sihirli parmakları, benim üstün çıkarım adına, tehlikeli alet edevatı yok etmişti. Bana artık kuşkusuz bir sempatiyle bakıyordu: boş cebimden bir buket çiçek çıkarttı. Oyunun bilinen kısmı alkışlarla karşılandı.

“Teşekkürler, sonra anlatırım” cümlem cömert alkışlarla örtüldü.

Patrizia sahneye yaklaşmıştı. Güvenlik görevlisiyle yaşadığım sorunu fark etmemiş ve katılımımın onun çıkarına olduğunu düşünmüştü. Öyle olmasını sağladım. İmalî ısıklarla ölen alkışların ortasından ona çiçek buketini uzattım.

Ulisse kulağıma fısıldadı: "Yarım saat sonra köşedeki bara gelin." Herkesin hayatında bir köşe barı vardır. Benimkindeyse barlar sonsuz sayıdaydı.

"Size hatıralık eşyalarınızı geri vereceğim" diye ekledi.

Durumu ona anlatmamı hak etmişti. Sahneden inip yeri mi ikinci bir gönüllüye bıraktım, iki numara öncesinde Tony Binarelli'nin öğrencisi, Lazzaro Sant'Andrea'nın yeni dostu Uli-se Pero'yla dalga geçen karakter.

Patrizia'nın yanına döndüm. Sihirli ortamla süslü çiçek armağanım, onu "sert" kız havasından vazgeçmeye ikna etmişti. Elini tuttum: sert değildi. Bu gürültü patırtı arasından haykıarak bu düşüncemi onunla paylaşmak istedim.

"Ellerin sert değil, parmakların on sekiz yaşındaki romantik bir kızinki kadar narin."

Gergin bir şekilde: "Sert olan dünyamız, baba" diye karşılık verdi.

"Baban olamam, ama on yaşındayken aslında..."

"Kes şunu! Bana bir aperitif ısmarlamayacak mıydın?"

"Meçhul Askerin kırk adet kart postalını bana geri iade etmek şartıyla." Söz verdi.

Yeterli derecede döşenmiş ve yeterli derecede dolu bir bara doğru yöneldik. Az sayıda müşteriden bir tanesi barmene, polis tarafından bastırılmış western tipi bir kavgayı anlatıyordu. İki "Kuzey Afrikalı" tutuklanmış, on tane "şüpheli" de gözaltına alınmıştı...

Patrizia bana, barmene ve hikâye anlatıcısına: "Şiddetten nefret ederim" dedi. Kendini dinç bir altmışlık sanan barmen, bu yarışmayı küçümsemek zorunda hissetti.

"Sporlar Barı serserilerin buluştuğu bir mekândır..." dedi, sonra, Patrizia'nın yöresel kostümüne dikkatle bakarak: "... bu ne güzel bir Trentolu kız, ...Predazzolu musun?" diye sordu.

Gerçek bir taşralı gibi araya girdim: "Bayan Corsicolu, Milano'ya yakın." Düş kırıklığına uğramamıştı. Belki de Trento-lunun kalbinde Milano yatıyordu. Benimkinde Bellamonte'nin yattığı gibi.

Duvar saati yediye çeyrek geçtiğini haber veriyordu. Daha kadını görünmek için Patrizia bir Martini, ben ise Simona'ya kullandığım kapak ve sert adam hikâyesini anlatmak için şişede bira aldım. Her zaman etkili oluyordu. O da bana annesiyle babasının dansçılara, hele aile içindekilere nasıl kötü gözle baktıklarını anlattı. Daha sonra özel hayatına geçti. Duygusal yönden yalnız kalmayı tercih ettiğini anlatarak, herhangi biriyle ilişki kurmakta özgür olduğunu ima etti.

"Yarın artık burada çalışmayacağım. Corsico'ya dönmem gerekiyor fakat hafta sonunu da burada geçireceğim gibi. Sen de mi Predazzo'da kalıyorsun?"

"Hayır, Bellamonte'de. Birkaç kilometre tepelerde fakat arabam yok. Sekiz buçuk otobüsüne yetişebilirim. Sen de gelersen Bellamonte'de akşam yemeğini birlikte yeriz. Oraya yakın Baita Alpina adında bir yer var, napoliten bir restoran."

"Memnuniyetle, ama sonra otele nasıl dönerim?"

"Albergo Antico'nun görevlisinden arabayı ödünç alabilirim." Nasıl olsa Raimondo ehliyetime el konulduğundan habersizdi.

"Harika. Otele gidip üstümü değiştirdikten sonra yanına dönerim. Burası uygun mu? Yarım saat sonra?"

"Yirmi dokuz dakika sonra bana daha uygun, seni özleyeceğim."

Dans adımlarıyla çıktı. Barmenden bölgeye ait olan telefon rehberini istedim ve Migliavacca köşkünün numarasını çevirdim. Monica cevap verdi. Telefondaki ses Dea'nınki gibi derin, ama daha az sertti.

"Merhaba. Ben Lazzaro, Predazzo'dayım."

"Üzüldüm, seni bu akşam görmeyi ümit ediyordum."

"Birkaç saate kadar Baita Alpina'da buluşabiliriz."

"Dea'yla birlikte mi?"

"Nasıl istersen." Tuzağına düşmemiştim.

"Amcam seninle, teyzem onunla çok fazla, o ise teyzemle daha az eğlendi."

"Amcan için üzgünüm, kromozomik bir durum olmalı. Baita Alpina'ya nasıl geleceksin?"

“Arabamı alabilirim.”

“Buraya amcanla geldiğini sanıyordum, Dea otobüsle gelmek zorunda kaldığına göre.”

“Hayır. Bellamonte’ye Milano’dan geldim, amcam, bildiğin gibi, Verona’da yaşıyor. Dea benimle gelemedi çünkü bir mayo çekimini tamamlaması gerekiyordu.”

“Kasım ayında mı?”

“Tabii ki. Yazın millet zaten mayo giyiyor ve televizyondaki reklamları izlemiyor.”

“Peki niçin seni de seçmediler?” Bir an sessizlik oldu, yanlış bir şey söylemiş olmalıydım.

“...Sarışın tercih ettiler.”

“Kim, mayolar mı?” Gerginliği kırma çabası.

“Hayır, onların zevki çok daha iyidir”, gerginlik kırılmıştı, “Dea’yla konuşmak ister misin?” Nükseden gerginlik.

“Selam söyle, jetonum kalmadı...”, bastırılan gerginlik, “. . . anlaşıldı, kapatıyorum” ve Dea’nın kendinin selamlama töreninden dışlandığını hissetmemesi ve ikisinin de jetonumun kalmadığına inanmaları için telefonu onu selamlamadan kapattım

Beni kolay bir gece beklemiyordu: Patrizia’yı Nunzia’nın çalıştığı restorana davet etmiştim. Sonuçta, Baita Alpina Bellamonte’de sayılırdı ve ayartıcı veya kışkırtıcı odaları olmayan tek handı. Predazzo’da bir restoran arayabilirdim ama Ugo Milan ve ortakları ortada dilaştıkları sürece pek sağlıklı olmazdı.

Patrizia ve Nunzia’nın arasında bulunmak geceyi “elektrikli” kılabilirdi.

Dea’ya karşı misafirperverlik görevini üstlenen Monica’yı davet ederek ortalığı karıştırıp suçlamaları yok edecektim: bir kız başkasını tercih eden bir adamı affedemeyebilir. Aslında çok eşlilik o kadar berrak ve şaşırtıcı bir davranıştır ki hakaret bir grup çamaşırcı kadın tarafından ykanır ve bu çalışma gücü sayesinde kirli çamaşırlar reklamdaki gibi ak pak çıkar.

Ayrıca Monica’ya, amcasıyla Bredik arasında bir iletişim olup olmadığı ve şoförü nereden buldukları konusunda daha detaylı

sorular sormak istiyordum, bir soruşturma havası vermeden. Yalnız bir kıza amcasının dostlukları hakkında soru sormak işe burnunu sokmak gibi olur; aynı soruyu aynı kıza, aynı masada üç kadın daha varken sormak, "özel bir ilgi" gibi görünür. Bunu Monsignor Della Casa* da anlayabilirdi, ne kadar yapma tavır gibi görünse bile.

Sohbetle aperitifleri ödedikten sonra Albergo Antico'da Simona'yı aramak istedim, onu da Baita Alpina'ya davet etmek için. Akşam yemeği biraz gece yarısı ayinine dönüşebilirdi: herkesin, "gelenek" için dinsiz ve tembellerin, bir hayat nefesi için sadıkların katıldığı bir gösteri. Ugo Milan da Baita Alpina'dan geçseydi, İsa'nın Son Akşam Yemeği'nin yeni bir "çekimi" yapılabilinirdi. Benim son akşam yemeğim. Dine hakaret gibi mi geliyor? Hayır. Yeni Ahit sadece malına mülküne el konmuş insanların hoşuna gitmez

Masaya dönüp biramı bitirdim. Ulissee Pero, smokingiyle birlikte, masama büyük bir vakarla hoplayarak yaklaştı.

"Canım çıktı. Herkes küçük sihirbazlardan büyük numaralar bekler."

"Bir bira alır mıydınız? Benim iki ufak parça eşyayı yok etmek için yaptığınız numara gerçekten muazzamdı."

"Dün senli benli konuşmuyor muyduk?"

"Evet, fakat senli benli konuşurken bana söylediğiniz ilk ve son cümle: 'Git işine be, salak' oldu. Ben de çocuklardan nefret ederim."

Küçük bir tebessüm: "Aslını söylemek gerekirse, dün Trento durağında bir çocuk olduğumu sandın."

Bellamonte'de çocuklardan nefret eden veya onları yanlış şekilde seven biri daha vardı. Bocia gibi şişman, Alman soyadlı ve hak etmediği bir karısı olan bir kişi.

Milan'la yaşanan sorun Bredik'in ikinci ölümde de Trentino'da bulunduğu düşüncesini bir kenara bırakmama yol açmıştı. Fakat o çamurlu gazete parçasını bulduğumdan beri Bredik

* Monsignor Della Casa: 1503-1556 yılları arasında yaşayan bu İtalyan din adamı ve edebiyatçı, İlhassa Görgü Kuralları kitabının yazarı olarak tanınır.

daima Trentino'daydı. Bellamonte'mi işgal etmişti. Eski oyun yerlerimi kanla lekelemişti.

Bilinçaltında onun varlığını her zaman hissetmiştim. On yıl öncesinde, daha henüz adını duymadan bile. Akşam vakti otobüsler sampeltrinilileri Predazzo sinemasından Bellamonte'ye götürdüğünde, burnumu cama yapıştırıp kör ormanlarla dilsiz dağlara bakardım, gizli bir hayatın onları canlandırdığına inanarak. Bunun İrlandalı cinlerle hiçbir ilgisi yok. Gece yaşayan kötülüğü hayal ediyordum, bir vampir veya bir vamp gibi.

Gecenin soğuk havasını mazur gösteren, seni sırtından buz gibi akan bir titreyiş hissine büründürüp cesaretini ortaya koymaya, aydınlık otobüsü ve uyuyan veya birayla dolan arkadaşlarını bırakmaya ve tek başına yürüyerek, karanlığın hasta ve atan kalbine kendini atmaya davet eden kışkırtıcı bir kötülüktü. Cesur olamama korkum.

Şimdi, Predazzo'nun bir barında bir cüceyle bira yudumlar-ken, Bredik'in her zaman orada olduğunu biliyordum. Otobüs-ten inmemi bekliyordu.

"Bira için bana bir yanıt vermedin" senli benli konuşmaya başlamıştım. Şimdinin şimdiki zamanına atlamaya ihtiyaç duyuyordum, bu da yeni bir dostla bir biraydı. Geçmiş ararken karşılaştığım olması yakın diğer şimdinin sonsuzu, her an orta-ya çıkabilirdi.

"Tamam, bir çekme bira istiyorum Büyük olsun." Denklem kuralı.

Eğlenmeye gelen müşterilerini beklerken bir "Philippicae" tartışması başlatan barmenin dikkatini çekmeye çalıştık. En tuhafı da Demostene isminde bir garsonla bozuşmasıydı. Birası gelir gelmez, Ulissee burnunu litrelik kupaya daldırdı. İçinde boğulmasından endişeliydim, ilk ortağımı kaybetmeye katlanamazdım. Birayı yeniden yudumladıktan sonra bana dikkatlice baktı. Konuyu onun açmasını bekliyordum. Fakat smokininin cebinden bıçakla muştayı çıkartıp bana uzattı.

* Philippicae: Ağır eleştiri anlamını, M.Ö. IV. asırda Yunan kral Demosthenes'in Makendonyalı Philippos'a karşı yaptığı konuşmadan alır.

“Sanırım sana anlatmam gereken şeyler var.”

“Eğer istersen.”

“Bu atomik dostluk hamlesini anlamakta güçlük çekiyorum ”

“O hödükler sabrımı taşırmadan gönüllü olup gösterimi urtardın...”

Pişmanlık soğuk içilen bir biradır. Her halükârda bir önceki günün kötü karakterini yeniden görebiliyordum. Eşit durumlaydık.

Belki.

“...Duraktaki ‘salak’ için bana karşı kin tutmadın. Trentino’da sihirbaz kelimesi ‘aptal’ anlamını taşır. Bunu menajerime anlatmaya çalıştım ama o Ponzalı. Bu yüzden de meydandaki şölen için hazırlanan afişlerde ‘Ulissee Pero, Tony Binarelli’nin “aptal” öğrencisi’ havası vardı.”

“İllüzyonistliğe nasıl başladın?” Az kalsın “sihirbaz” diye ekтім.

“Ne olmamı beklerdin, basketbol oyuncusu mu? Üstelik ailele tek cüce benim.”

“İrsi olduğunu sanıyordum.”

“Annemle babam da öyle sanıyorlardı. Hipofiz disfonksiyonum var. Kız kardeşim manken olabilir, babam ise nerdeyse bir loksan boyunda. O yüksekliğe ulaşması için ona küçük merdienlik yaparım.” Acı bir espriydi.

“Siyah kemerin olduğu doğru mu?”

“Üçüncü Dan.”

Soru sorma vakti bitmişti, artık benim ona bir şeyler anlatmam gerekiyordu. Geçmişimden bir şeyler arayabilirdim, bir ayırseverlik toplantısındaki gibi. Bunu yapmak yerine ona her şeyi anlattım. Seyahatimin duygusal nedenlerinden tut, buruşurulmuş gazete parçasına, muştayla asker bıçağını nasıl aldığıma kadar. Sözümü kesmeden dinledi, bakışını benden biraya evirerek, bir onay beklercesine.

Kendini bir yabancıya anlatmak çok daha basittir: taksimetre fıırdarken.

David Goliath'ı bahisçilere haber vermeden öldürebilir. Ayrıca, Ulyse'nin cinsiyeti kadın olmadığından, onun gözünde bir kahraman olmam gerekmiyordu. Kahramanlık zührevi bir hastalıktır: ona, senden büyük beklentileri olan bazı kadınlarla çıktığında yakalanırsın. Halbuki kahraman kendini küçük savaşlarda kanıtlar. Milano ve civarında geçen şiddet yıllarında gerçek kahramanlığı anlayacak kadar cesur serüvenler yaşamıştım. Bir arkadaşım, Raffaele Favero, kendiyile doğrudan ilgisi bulunmayan bir amaç uğruna mücahitlerle ölmüştü, yel değirmenleri gibi işgal edilmiş Afganistan'da video kameralı bir Don Kişot.

Kamunun gözünde kahramanlığı ölümüyle kutsanmıştı. Bundan önce, diğerleri için, o romantik bir vurdum duymazdı. Zaten gerçek kahramanlık, kahraman değil, romantik bir vurdum duymaz olmaktır. Bir kahramansan, hiçbir başarın yoktur. Cüce olmak gibi bir şey, sıkıcı ama zamanla alışırsın. En kötüsü kahraman bir cüce olmak. Senin için atlı bir heykel dikmeleri bir hayli zordur.

Ulyse Pero'ya tekrar baktım ve beni bir romantik vurdum duymaz yerine koyduğunu anladım. Olumlu bir haber: hâlâ yaşıyordum.

"Affedersin Lazzaro ama çocuğu bulur bulmaz niçin hemen polise gitmedin?" Bir hayli alçak sesle konuşmasına rağmen ağzından çıkan kelimelerin şişip Eriha koç başlarından çıkan ateşli notalar gibi patlamasından korkuyordum.

"Şşt. Herkesin duymasını mı istiyorsun?"

Dört kişiydik. Beş: Patrizia girmişti. İki beden büyük siyah bir kazakla iki beden küçük krem rengi pantolon giymişti. Makyajı yine çok belirgindi, kadın olmaya giden kısa bir yol gibi. Kalkıp onu selamlamadan önce Ulyse'nin kulağına fısıldadım: "...Her yerimden grappa taşıyordu, katilin ben olduğumu düşünebilirlerdi."

"Patrizia, Ulyse. Ulyse, Patrizia." Patrizia'nın durumdan çekindiği besbelliydi. Ulyse'nin varlığına sıkılmış olsa bile, Lilliput acıma hissine kapılıp duygularını açığa vurmamıştı. Ayrıca, istenmeyen şahısa karşı sevinmiş gibi görünseydi, aynı

hastalığın farklı bir belirtisi olduğu anlaşıldı. Bu yüzden de karşımızda dikildi kaldı, birinin ona yardım etmesini bekleyerek. Ullisse tabureden inip: "Bellamonte'de görüşürüz. Torretta'da kalıyorum" dedi ve gözden kayboldu.

Patrizia aynı tabureye oturdu. Ona illüzyonistle dost olduğumu söyledim, o ise, epikürce, gecemize döndü.

"O zaman, Bellamonte'ye nasıl gidiyoruz?"

"Otobüsle tatlım. Uçaktan daha yavaş fakat kaçırılıp güzergâhının değiştirilmesi daha zordur."

Durağa gidip oradan geçen bir otobüse atladık ve Patrizia bana ideal bir modeli olmamasına rağmen, Heather Parisi'ye' benzemek istediğini anlata dururken (bütün on yedi yaşındaki aday dansçıların kullandığı idyomatik cümle) burnumu pence-reye yapıştırdım. Patrizia konuşuyordu İlk izlenimde hayattan hiçbir beklentisi olmadığı sanılan kızın, aslında hayattan her şeyi ve bilhassa hayattan, her şeyi beklediği ortaya çıkıyordu.

Yolun yarısında, Lolita kılığına bürünmüş, harikalar diyarında Alis'le irtibat kurduğuma inanıyordum. Pamuk Prenses ve Külkedisi'nden sonra, çocukluğa dönüşün sadece hipnozla yapılmadığını savunan üçüncü inkâr edilemez belirtiydi: bir otobüs ve Trentino yeterliydi. Karanlığa dik dik bakarken, Ullisse'yle konuştuğumda hissettiklerimi yeniden yaşamaya çalıştım, sonuç olumsuz. Yayın, breakdance çağrışımları yüzünden bulanıklaşmıştı. Patrizia'yı boğazlayabilirdim: Bellamonte'de öldürülen üçüncü kız olurdu.

Monica'nın arabayla geleceğini bildiğimden, Antico'da inmenin lüzumsuz olacağını düşündüm. Yemek bittiğinde Monica, Patrizia'yı götürmekten memnun olurdu.. mümkün olduğu kadar uzak bir yere. Bizi Baita Alpina'da indirmesi için şoförü ikna ettim. Kuralları öne sürdüm..., on bin lirayı dikkate aldım..., Baita Alpina'da indik. Karanlıkta tılsımlıydı, senaryonun tasarladığı gibi. Orada özel üniformalı garsonlarla tatildeki ormancılara rastlayabilirdin. O yer, sınıf kelimesini kaale almayan, aynı

* Heather Parisi: Gelişmekte olan İtalyan televizyonunun yetmişli, seksenli yıllarında show dünyasında yol almış Amerikan dansçı, şarkıcı ve aktris.

demokratik aldırmazlıkla yatları ve balıkçı teknelerini kabul eden bir limandı. Mutluluğu sadece korsanların gelişiyle yaşırdı.

Mükemmel bir şekilde karşılandım.

"Mimi", "Fifi" "Koko" "Lulu", tarallucci* ve bira. İçkiyi hiçbir zaman değiştirmemek gerekiyor: zararlı olabilir hem de ondan hoşnutsanız değiştirmeye ne gerek var ki.

"Ne kadar şeker bir bayan." Centilmen kozmopolit Mimi.

"Teşekkürler, adım Patrizia" sahte bir alçakgönüllü tebessüm ve ikinci muhtemel buluşma için net bir cevap.

Nunzia, ikiz yırtmaçlı gri elbisesinde, ayna karşısında birçok defa denenmiş hoş geldiniz tebessümünü ânın tebessümüne dönüştürdü. Sahne, sinema geçiş planını hak ediyordu: aynı tebessüm, üç masa ileride oturan Monica ve Dea'dan farklı nüanslarla yayılıyordu. Yaklaşıp tanışma törenini yönettim.

"Bu Patrizia, tesadüfen tanıştık..."

"Mutlaka" dedi Monica.

"Gerçekten mi?" diye sordu Dea.

"Yok ya" dedi Nunzia.

"...Predazzo'da. Corsicolu olduğunu keşfettim ve milliyetçi kalbim ona dayanamadı."

Masa henüz hazır değildi. Milliyetçi kalbime dört çatal saplanamadı. Sorun kaynaşmak değil, sırtımdan aşağı kaynar suyu yememektir.

"Dea ve Monica mankenlik yapıyorlar." Nunzia'nın üstünlük ifadesi. Patrizia için olası durumlar.

"Gerçekten mi? Nasıl başladınız?"

Dea anlatmaya başladı: "Aslında bir tesadüf sonucu oldu... bende biraz kuzeyli tipi var da."

Patrizia araya girdi: "Ama şimdi revaçta olan İtalyan stili değil mi?"

Monica durumu ele geçirdi: "Ekseri esmerleri tercih ediyorlar."

Nunzia'nın memnuniyet ifadesi. Barın arkasından Nunzia'nın kardeşi Raffaella çıktı ve Mimi gibi Pulcinella kostümü giymiş biriyle yer değiştirdikten sonra yanımıza geldi. Nunzia ve

* Tarallucci: Güney İtalya'nın tatlı veya tuzlu bir kurabiye çeşidi.

Raffaella mutfakla masa arasında nöbetleşerek çalışıyorlardı. Düşmanlıkları eritmek için sofraya arkadaşlarımdan bardaklarını devamlı şarapla dolduruyordum. Çekingenlikten sonra, intikam: her biri uzaktaki erkek arkadaşından söz etmeye başladı, sanki hepsinin aklında bir tek o varmış gibi. Bunu hak ediyordum. En küçükleri ve en az meşgul olanı Raffaella şansını denerdi:

“Kız arkadaşın var mı, Lazzaro?”

“Beş elemanla müzakere sürecindeyim...” Ortaya atılan iltifat biraz sulandırılmıştır. Herkesin bardağını şarapla doldurdum. Nunzia Dea’yla, Patrizia Raffaella’yla konuşuyordu. Nihayet, mümkün olduğu kadar rahat bir sesle Monica’ya sorabildim:

“Amcan Verona’da oturan, Bredik isminde bir Alman tanıyor mu?”

“Hiçbir fikrim yok... bir saniye...” Tüh, çok fazla şarap.

“Bugün Predazzo’da amcanın şoförünü gördüm. Onun için uzun zamandır mı çalışıyor?”

“Yanılmıyorsan geçen yıldan beri. Niçin sordun?” Tüh, çok az şarap.

“Gelecekte bir gün şoför tutacak param olursa onun önerdiği ajansa gitmem de ondan.”

“Pek sempatik sayılmaz, değil mi? Ayrıca vaktini arabadan ziyade evde geçirir. Bugün bir istisna olmuş. Predazzo’da bir arkadaşıyla buluşması gerekiyormuş, bu yüzden de amcam onu bugünlük serbest bıraktı.”

“Bir arkadaş mı? Ona rastladığımda yalnızdı!”

“Bir bayan arkadaş olabilir çünkü amcamı: ne yapacaksan yap ama erken dön, derken duyduğum.”

“Predazzo’da bir bayan arkadaş mı? Peki ne zaman tanışmışlar?”

“Bilmem, belki bu yaz, temmuz ayında.”

Şimdi şaraba ihtiyacı olan bendim.

“Bu yaz, temmuz ayında, burada mıydınız?”

“Ben yoktum. Ağustos ayında birkaç günlüğüne gelecektim ama amcam o ay tatil yapmaktan vazgeçti.”

Çocuğun ölümünden sonra. Bir tesadüf müydü, yoksa Bredik’i her yerde görüyor muydum, yüz kiloyu aşmış hemşe-

rilerinin tatilinde bile? Bir köşede yapılan sohbetlerin ateşi sönmüştü. Kendimi yeniden sosyal hayata adapte ettim. Yararsızlık altı kişilik bir masadır. Mimi'ye bir şey söylemem gerektiği bahanesiyle kızlardan izin istedim. Nunzia ve Raffaella bara döndüler, Baita Alpina restorandan ziyade bar olarak işliyordu. Bir Baita'nın en yoğun saatleri, üzerine kuşku çekmez.

Nerdeyse gece yarısıydı ve mekân dolmaya başlamıştı. O sırada Mimi'ye söyleyeceğim özel bir şey yoktu ama kızlara işemeye gittiğimi söylemek sert, çış yapmak modası geçmiş, banyoya gitmek fazla resmi, pislemek dışkısıl olurdu. Geriye mazeret kalıyordu, insanoğlunun varoluşundan beri icat ettiği tek ve gerçek bulgu. Hayvanlar yalan söylemez, fillerin güçlü bir hafızası vardır, akbaba uçup geçer. Tutulmayan sözler veya örtme yalanları hakkında bir şey anımsamıyordum.

Mimi'yi banyoda konuşmak üzere çağırdım. Bunu yapabildim: Mimi gibi bir tip hiçbir şeye şaşırmazdı. "BAY" işaretli kapıdan girdiğimizde Nunzia bana tuhaf tuhaf baktı.

"Kabinimde görüşüyoruz" diye kafadan attım. Ve kendimle kamu imajımın arasındaki ağır ahşap kapıyı kapattım.

Uzman fakat kuşkulu Mimi şansını denedi: "Biranın etkisi mi?"

"Çoklu konuşabilirsin, Mimi."

Mimi tiz kahkahalarından birini patlattı. Onu on beş yıldır tanıdıktan ve "herkese kur yapan baykuş" hikâyesine inandıktan sonra, takma adını kahkahasına borçlu olup olmadığını merak ettim.

Bir Pozzi Ginori klozetine skor yapan gayretli ve coşkun sarı fısıkiyeyi izlerken, Mimi'nin yan tarafta aynı işlemi yaptığını duydum. Eski dostlarla hep böyledir: her şeyi paylaşmak gerekir. Nitekim yaşadıklarım Bellamonte'ye dönüşümün tek zamansız anısıydı. Benliğimin yarattığı dosdoğru ve yorumlanmış fışkırtıyı takip etmek için nihayet yalnız başıma kalmıştım. Ufak bir ampul erkekliğimin güncel fonksiyonlarına hakaret ediyordu, üreme görevine aldırmayıp, eski bir kazak gibi rahat bir şekilde, dinamik bir fısıkiyeyi tembelce kabul eden bir erkeklik. O ânı

önceden yaşamıştım: herhangi bir yerin yarı karanlık odasında apendikslerimle ilişki kuruyordum ve seks nasıl beyinle yapılıyorsa, çişin de ruhla yapıldığına inanıyordum. Sarı damla kılığına bürünmüş bir sonsuzluk kaybı yaşıyordum, ayrıca Baita'nın banyosu uzak bir anı olarak kalmıştı..., başarılı olmak zorunda kalmadığından şelale rolünü rahatça üstlenen cinsellik, tedarikçi olarak yeniden hayata dönen anı.

Bellamonte'deki son yıllardan birinde, Milano'ya dönmeden önce, anne ve babalara alınan hediyelerden ve Predazzo'ya yapılan kaçamaklardan geriye kalan parayla temmuz ayına elveda partisi düzenlenirdi. Bir ağustos, putperest yılbaşısına eşlik ettiğimiz, otuz bir aralık kılığına bürünmüş bir geceydi. Âlem için toplanan para genel veya görkemli olabilirdi. Ben, Bassetti, Fontana ve Coperchini, San Peltro'nun yeğeni, "Yönetim Kurulu"nu oluşturuyorduk. Bu terim "sol komünizm"i çağırıyordu ve belki de ona benziyordu.

Diğer sampeltrinililerin arasından en fazla parası olanı seçip bir depozito ödemesinin akabinde, Yönetim Kurulu özel üye rütbesine yükseltiyorduk. O yıl Bergagna olmuştu. Bergagna on dört yaşında, sarışınımsı ve küfürbaz, her ne pahasına olursa olsun, sampeltrinililerin masonluğuna girmek isteyen bir çocuktur. Ve girdi. Her ne pahasına olduysa.

Ayın ortasında annesi, ona para ve öğüt dolu imzalı bir teslim göndermişti. Bizim tarafımızda, otuz bir temmuzda, bir tek öğütler kesintiye uğramamıştı. Mektup ayın sonunda, oradan ayrılmadan bir gün önce gelmişti ve adi Bergagna oybirliğiyle şef rütbesine yükseltilmişti.

Çarşıdan viski, bira ve çerez satın aldık. Az miktarda çerez.

Okulun bodrum katında "resmi" San Peltro şölenine katıldıktan sonra odamıza çekildik. Bergagna geriye kalan parasıyla ilgili bir şeyler mırıldandı: Onu "Yönetim Kurulu" mali işler müdürü görevine atamadığımızı söyledik. San Peltro sahiplerinin yeğeni Coperchini, Lino Ventura'ya* benzeyen on yedi yaşında enerji

* Lino Ventura: 1919-1987 yılları arasında yaşayan ve hayatının büyük kısmını Fransa'da geçirmiş İtalyan bir aktör.

dolu bir çocuktu, Bassetti Lord Byron'u, daha da zarif yüz hatlarına sahip olan Fontana Lady Byron'u, babasının kaba oğlu Gervasoni ise Lady Chatterly'nin gizli sevgilisini anımsatıyordu.

San Peltro'nun ışıkları uyumaya giderken içmeye başladık. Gervasoni alt katta yatan bir kaç kızı çağırmayı teklif etti. Ahlaksız Bergagna kabul etti. Coperchini hevesiz bir şekilde onayladı: amcası durumu keşfetseydi San Peltro'nun mirassız yeğeni olurdu. Ben ve Fontana karara karşı çıktık: Fontana alt katta kız kardeşi, ben ise yine alt katta bir kız arkadaşım olduğu için: Fontana'nın kız kardeşi. Bassetti'de Stockhausen kasetleri vardı, Bergagna ise "Nuovi Angeli" grubunun uzunçalarını dinlemek istiyordu. Baglioni'yi seçtik, kaseti nerdeyse kırana dek dinledik, adam gibi sarhoşluğun o kasete ihtiyacı varmışçasına. A ve B tarafları sırayla çalarken şişeler de ritmik bir şekilde boşalıyordu. Gecenin sonuna doğru, Bassetti, Stockhausen'in kasetini bize dinletmeyi başarmıştı. Kiraz likörü içen tek kişiydi. Stockhausen'in notaları ortama yayılırken banyoya yarış başlamıştı. Bergagna'nın sırası geldiğinde Bergagna'nın fışkırtısının klozet suyuyla temas sesini duymadık. Kendini içeri kilitleyen ve yaşadığına dair hiçbir belirti vermeyen Bergagna'nın kapısına endişe içinde vurmaya ve ona seslenmeye başladık. Ahşap kapıya karşı vurulan hafif tıkırdatmadan daha kuvvetli darbele-re, - Bergagna, iyi misin? - fısıltılarından aynı tema üzerinde lirik virtüöz parçalara geçiyorduk.

O anda ışıklar yandı ve müdahalesi istenmeyen kinci melekler gibi reis Brunetti ve Coperchini'nin amcasıyla teyzesi eşikte belirdiler. Mühendis sıska ve katı, eşi etli ve tehditkârdı. Brunetti, kısa bacaklarının sağladığı uzun adımlarla kapıya yaklaştı. Bacakları Harlem'de bile modası geçmiş geniş paçalı siyah pantolonun içine sıkıştırılmıştı. Boş şişeler görgü tanıklarımızdı.

Çağrılardan uyanan yarım San Peltro halkının da katıldığı birçok teşebbüs sonucunda Bergagna ininden çıktı. Rengi bir çini güvercin kadar soluktu. Çiş yaparken klozetin deliğini isabetliyiemecek kadar sarhoş olduğunu ve kendi suçuyla lekelendiğini herkesin içinde itiraf etti. Durumu fark ettiğinde çıka-

cak cesareti bulamamıştı: Yönetim Kurulu'ndan kovulmaktan korkmuştu. Bu nedenle San Peltro sahiplerine ve Trentino'nun Sartana'sı' reis Brunetti'ye, Yönetim Kurulu'nun ne olduğunu anlatmak zorunda kaldık. Açıklamamızın yarısında Bergagna banyoya koştu.

Kusmaya.

Onu yatağa yatırdık ve şafak sökerken Brunetti bir fincan kahve corretto getirdi. Bunu sinemada görmüş olmalıydı: hangi filmde olduğunu söylemedi. Bergagna'nın kahve corretto'sunu ziyan etmemek için Brunetti çıkar çıkmaz fincanı boğazımdan aşağıya boşalttım. Ardından, huzurlu ve keyifli havamla banyoya döndüm, fermuarımı indirdim ve geceden gayet memnun bir şekilde, yeni günü selamlamak üzere hedefe isabet ettim. Her ne zaman sevecen bir klozet savurmam için beni davet etse, aklıma hep Bergagna gelir. Anılar, gerçek anılar, her zaman çiğ değil, çiğ damlaları da olabilir.

Çıktığımda Baykuş Mimi ellerini yıkıyordu. Bana yerini bırakıp bir soru sordu:

"Lazzaro, bana bir şey mi demek istiyordun?" On yıllık göz-lüklerin çizik camı yeni bir sır paylaşma ümidiyle parlıyordu

"Sana her şeyi yarın anlatırım, Mimi. Kızlar bizi bekler. Bak-sana... öğleyin o iki polisle ne konuşuyordun?"

Mimi bana göz kırptı. Bir sır paylaşmak adına, bir sır vermeye razıydı. Birden üzüldü.

"Bir çocuğun cesedini bulmuşlar, Zaluna'da... oraya yakın bir dağ evinde yaşayan yaşlı kadının torunuymuş..." Yakın derken Zaluna'yı kastediyordu. "...kafasını kırmışlar. Polisler bir yabancı görüp görmediğimi bilmek istiyorlardı."

"Umarım benden söz etmemişsindir."

"Hayır, bir yabancı dediler, sen bir dostsun."

Onu öptüm. Öpebileceklerim arasında Dea, Monica, Nun-zia, Patrizia ve neden olmasın, Raffaella vardı. Bundan sonra Mimi'nin fazla bir fırsatı zaten olmayacaktı.

* Sartana. Spagetti Western filmlerinde hayali bir başoyuncu karakteri.

Geçmişteki yaşananlar, polislere gelişimden bahsetmediği ve bilhassa, on yıl sonra bana dostum diye hitap ettiği için alnına bir öpücük kondurdum.

Kaybolan Bellamonte'ye son dayanak noktası ve hiçbir Olimpiyatın ödüllendirmediği hayat ve geriye kalan her şey için yapılan yarışlardan biriydi. Başkalarının sana empoze ettiği değil, saygı duyman gerektiğine karşı hissedilendi. Bir moda, din veya değer cetveli olabilirdi. Gönyeleri tercih ederim: bir ölçüden diğerine atlayabilirsin, farklı açları göz önünde bulundurarak.

Mimi bunu haketmişti. O akşam ikinci kez hikâyeyin tümünü anlattım. Acilen Predazzo'ya dönme ihtiyacı halinde Fiat cinquecento'sunu ödünç vermeyi teklif etti. Veya nereye gitmek istersem.

"Ama Mimi, ehliyetimi elimden aldıklarını bilmen gerekiyor."

"Benimkini kullanman için bir neden daha." Bana ehliyetini de ödünç vermek istiyordu

İhtiyacım olmayacağını söyledim: sadece özel hayatta birbirimize benziyorduk.

Banyodan çıktığımızda yarım saat geçmişti. Nunzia neşeli bir şekilde: "O iki 'manken' arkadaşın baştan çıkarıcı esmeri Predazzo'ya götürdüler. Eğer istersen, yarın onları nerede bulacağını bildiğini söylediler! Mimi amcayla banyoda ne yaptınız?" diye sordu.

"Onu öptüm."

"Neee?"

"Bak, böyle!" Ağzından öptüm, şaşırdı ve aynı zamanda katıldı. Bazı müşteriler gülerек bize bakıyordu.

Mimi *Tango delle capinere* bestesini ısıklamaya başladı.

Anahtarları elimde, Baykuş Mimi'nin arabasına doğru ilerledim. Cebimde muşta, bıçak ve Mimi'nin ehliyeti vardı. Dudaklarımda Nunzia'nın ruju. Üstelik gece yeni başlıyordu. Baita Alpina'nın girişinde iki adam sızmış halde yatıyordu. Girmek veya çıkmak isteyen iki sarhoş olduklarını düşünerek onlara yaklaştım. Normalde sarhoşlar hep bulundukları yerde kalmak isterler. Neredeyse iki gölgenin hizasına vardığımda birinin

diğerini tuttuğunu fark ettim. Yere yakın olanını tanıımıyordum. Diğer Cappetti Migliavacca ailesinin şoförüydü.

Esrarkeş şoförün, Milan'dan habersiz, kendine ait müşterileri vardı. Müdahale etmek istedim ama kendimi tuttum. Tamamen dini samimiyetle tanınmamazlığımı yakıp kül edebilirdim: Aziz Antonio'nun ateşi (acı veya kaşıntı veren ve eskiden Aziz Antonio'ya dua ederek iyileşeceğine inanılan deri hastalığı). Aziz Andrea'nın külleri.

Bellamonte beni bekliyordu. İşsiz bir itfaiyeci kadar sabırsızlıkla.

Mimi'nin arabası mora boyanmış bir Fiat cinquecento'ydu. Banyo'dan çıkmadan önce bana bunu söylediğinde soruyu sormamak için kendimi tutamadım: "Niçin mor?"

"Tiyatroculara uğursuzluk getiren bir renk olduğunu duydum da ondan."

"Ama sen tiyatrocucu değilsin ki."

"Aynen öyle. Böylece bana şans getirir."

Ona safsata'nın ne olduğunu memnuniyetle anlatabilirdim ama onun bana daha iyi anlatacağından emindim.

Uzun zamandır araba kullanmıyordum ve kaprisli mor bir cinquecento'nun sosyeteye dönüş yapmak için uygun olacağını düşündüm: gece elbiseli modası geçmiş hafif ticari araç.

Zaluna'nın önünden geçerken önceki gün farkedip içinde kimin oturduğunu merak ettiğim aydınlatılmış dağ evini bir kez daha gördüm. Artık biliyordum: torununu kaybeden bir anneanne. Romagna'da geçen ve De Amicis' tarafından anlatılan bir öykü olsaydı, birçok insanı duygulandırırđı. Bilhassa anneanneleri. Torunlar ise tahtaya şeytan kulağına kurşun derlerdi.

Mimi tarafından anlatılıp, Trentino'da geçen ve dinleyicisi ben olduğumda, en tembel ürpertileri katalize ediyordu. Sağduyu artıkları geriye dönüp Milano'ya gitme cazibesiyle oynaşıyordu. Ertesi gün, belki de bu gece, Ugo Milan ve göçmenleri beni Bellamonte'de bile aramaya geleceklerdi. Kendi gözümde şu âna kadar görev başında yaşayan polis gücü ise istikrarsızlığı bırakıp somutlaşacaktı.

Mimi'yle konuştuğum âna kadar ırmaktaki sahneyi hayal ettiğime inanabilirdim. Baykuş Mimi, sevecen komik bilgiç, bir önceki gecenin saklı dehşetini meşrulaştıran kelimeleri farkında olmadan söylemişti. Sonuçta, gazete parçasını bulmamdan yozlaşmış güvenlik görevlisine yaptığım blöfe varana dek, tehlikeli bir oyun oynamaktan başka bir şey yapmamıştım. Bu, Afgan bir militan tarafından oynanan Rus ruletiydi. Fakat bir oyundu. İrmakta cesedi bulmak bilinçsiz oyunumun acımasız cezası olmuştu. Fakat Mimi'nin, polislerin şimdiye kadar sezdirmeden, sanki onu ebedi uykusunda rahatsız etmek istemiyorlarmışçasına, başka bir çocuğun ölümüyle ilgilendiklerini onaylamasıyla birlikte, çocuk gerçekten ölmüştü.

Aynen üç ay sonra kırpıcı otel görevlisinin bana açıkladığı gibi, temmuz ayında kaybolan diğer çocuğun da öldüğü şekilde (birçok yıl öncesinde o ben olabilirdim).

Demek ki ölümün onaya, beyana, tasdiknameye ihtiyacı vardı. Bir doktor onu belgelendirir, otopsi yapan bir diğeri onu parçalar, dergide bir ölüm ilanı onun için ağlar, bir çelenk onu süsler, bir tabut onu anar. Ardından bir barmen ondan bir

* De Amicis: 1846-1908 yılları arasında yaşayan Edmondo De Amicis İtalyan bir pedagoğ ve yazardı. Cuore adlı kitabı gençlik edebiyatının en meşhur eserlerinden biridir.

yabancıya söz eder, öylesine ve ölüm yeniden yaşamaya başlar, maziye bakışındaki varlığıyla, sessiz sinemada başoyuncunun arzusu gibi, belki yeniden konuşmak üzere.

Bundan sonra geriye dönemezdim. Kasım bir sona eriyordu. Yarın takvimin bile ölülere adadığı bir gün olacaktı, başka vakalara da şahit olan takvimin. Ertesi günün adı perşembeydi. Gece yarısı yakındı. Vaftiz törenine katılacaktım. Şimdi, yalnız başıma, moru cenazeyi andıran küçük bir arabayla yaklaşıırken, Predazzo sinemasından Bellamonte'ye dönüşleri yeniden yaşayabilirdim, Patrizia'nın monologları reklam gibi araya girmeye devam ederken.

Hem şimdi hem de on, on beş yıl öncesinde, siyah pijamalı ormanın karanlığı ve yeşili arabadan inip onlara meydan okumamı istiyordu. Arkamda artık San Peltro otobüsünün zırhıyla yarı uykulu veya sarhoş sampeltrini şövalyeleri yoktu. Karşılaşmayı kabul etmeye henüz hazır değildim ama hazır olmam gerekiyordu. Sorumluluk anlayışıma aldırmayan mor cinquecento beni Albergo Antico'nun ışıklarına taşıyordu. Geri dönmesini emredip Zaluna'da durdum. Arabadan indim. Elimle, muştayla sustalı bıçağın güvenli varlığını aradım. Ayakkabılarım asfaltı terkedip çimli araziye yokladı, bataklık kumu olmasını bekliyormuşçasına. Onları takip ettim, önceki akşam ırmaktaki gibi. Çocuğun yaşadığı evi görmek istiyordum. Ölümden sonra sadece hayatın izleri hayatın gerçekten var olduğunu temin ettiğine inanıyordum.

Zaluna ırmak kadar tehditkâr değildi. Orada ölüm yaşamıyordu. Dehşetle birlikte var oluyordu ama tembelce. Gölün üstündeki bir yaprak gibi sallanıyordu. Uykuya dalmıştı. Dağ evi hâlâ aydınlıktı, yavaşça yaklaştım. Ağaçların arasında saklıydı ve ağaçların gizlice girmemi fark etmelerinden korkuyordum. Fakat ağaçlar uyuyorlardı sanki.

Dağ evleri gibi pancurun icadından haberdar olmayan bir pencereye yaklaştım. Çok yaşlı bir güzel. Çok güzel, yaşlı bir bayan, ölümü plastik bir örtüyle karşılayan bir masada oturuyordu. Saçları beyazdı ve acının belki de daha canlı gösterdiği gözleri vardı

Fotoğraf albümüne benzeyen bir şeyin sayfalarını çeviriyordu. Örgülü koyu bir elbise giymişti ve renkli sıvılı bardağı, bir beşik gibi sallıyordu

Gözleri, habersiz, benimkilerle karşılaştı. Kaçabilirdim ama orada, birbirimize bakıp kaldık, ortamızda bir cam, sonsuza dek. Sonra konuştu. Cam sözleri duymamı engelledi ama söylediklerinden emindim: - İçeriye buyrun. - Kapıya yaklaşıp vurdum. Açıldı. İçeriye girdim.

"İyi akşamlar." Diyecek başka bir şey bulamazdım.

"Siz de öğrenmek için geldiniz." Geldinizden sonra kesme noktaları yoktu.

"Evet, öğrenmek için geldim."

"Bugün polis geldi ama hiçbir şey söylemedim."

Karşısına oturdum ve kehribar sıvılı etiketsiz bir şişeden bardağını doldurdum.

Söz etmeden onu dudaklarına yaklaştırdı, ıslattı ve lüpte-dek yuttu. Aynı bardağı doldurup bana uzattı. Onu taklit ettim. Kuvvetlendirilmiş nocino* olmalıydı. Tatlımsı ve alkollü bir tat damağıma yayıldı. Acı su gibiydi.

"Ufacıktı. Annesiyle babası bir kazada öldüler. Hayatımdaki tek şeydi. Fotoğrafları görmek ister misiniz?"

"Evet, lütfen." Kim olduğumu sormamıştı, önemsizdi.

Artık her şey önemsizdi.

Çok bol mavi kotlu bir çocuk bana fotoğraftan asık suratıyla bakıyordu. Bir önceki gecenin aynısı.

"Predazzo'ya okula giderdi, öğleden sonra da bu civarlarda oynardı. Bazen ırmağın oralara kaçardı... büyüklerden kiminle oynadığını, konuştuğunu söylemem için bana para teklif ettiler."

"Kim teklif etti?"

"Bir gazeteci. İri yarı, gri saçlı ve Alman aksanlı bir beyefendi."

"Bredik? İsmi Bredik miydi?"

"Söylemedi... Ardından polisler geri döndüler, bilmek için, onlara da hiçbir şey söylemedim."

"Gazeteci ne zaman geldi?"

* Kuzey İtalya'da Emilia-Romagna bölgesinde içilen: yapışkan, koyu renkli ceviz likörü.

“Karanlıktı. Bu akşam.”

“Polise gazeteciden söz ettiniz mi?” Sesimi yükseltmişim.
“Özür dilerim hanımefendi.”

“Hayır, hiçbir şey söylemedim. Artık hiçbir şey söylemesini bilmiyorum.”

Yeniden içki koyacaktım ki başını salladı. Ardından fotoğrafa baktı ve varlığını unuttu. Ayağa kalkıp sessizce çıktım.

Araba çok uzaktaydı. Sohbet gerçek dışı, törensel olmuştu. Acı kadının içine nefreti gömmüştü, belki sonrasında patlayacak olan nefreti. Trans halinde bir insanla konuştuğum hissi içindeydim, onun için trans halinin sonu, gerçek sonu işaretliyordu. Yaşlı bayan torununun hayatını ve ölümünü, onunla birlikte terk ettiğim fotoğrafta dondurmıştu.

Dünyanın geriye kalan kısmı onu derin düşünceden uzaklaştıran bir sinekti. Israrcı ama olayların karşısında önemsiz, rahatsız edici olmak için son derece anlamsız bir sinek. Bu muydu, karanlığın sürprizi? Belki sadece basamakların bir tanesiydi, anestetik olarak acının yoğunluğu, kaçış olarak kaçmamak.

Tekrar arabaya binip Albergo Antico'ya döndüm. Peki niçin Bredik, eğer gerçekten Bredik'se, kurbanının anneannesini sorgulamak için bir gazeteci kılığına bürünmüştü?

Belki de bu uç bir ihtiyati şakaydı. Albergo Antico hâlâ şenlik içinde aydınlatılıyordu. Bu kadar yoğun bir günden sonra dönmek, Kutsal Topraklar'dan döndüğünde karısının bir orospu olduğunu keşfeden bir haçlı gibi hissettiriyordu.

Girdiğimi gören Raimondo göz kırptı.

“Ah Lazzaro. Bütün gün yokunuz. Bayan Montanaro sizi sordu. Uyumaya gidiyordum, bir grappaya ne dersiniz?”

“Hayır teşekkürler. Benim yokluğumda Bellamonte olaylarla nasıl başa çıktı?”

“Her zamanki gibi. Ah, Bocia sizinle konuşmak istiyordu, demek ki aranızda bir takım sırlar var, ha?”

Uysal ses tonu ufak bir sitem gizliyordu, çevrildiğinde anlamı: – seni ilgilendiren bir şey varsa, o salak yerine niçin bana sormuyorsun – oluyordu.

“Evet, ondan bir ricam olmuştu... Simona yatmaya gitti mi?”

“Yarım saat önce. Grappa için fikir değiştirmedığınızden emin misiniz?”

“Hayır, teşekkürler. Çarşıda nocino satılıyor mu acaba?”

“Tabii ki. Çarşıda olmadık şey yok. Pekâlâ, madem bana eşlik etmek istemiyorsunuz...”

Bir tek Petrus üç defa inkâr etmiştir. Grappayı kabul ettim.

“Lazzaro, unutuyordum, akşamüstü güvenlik görevlisi dostunuz geçti. Kaçta döneceğinizi sordu.” Grappa şarttı.

“Ya siz, ona ne dediniz?”

“Yüzünde yaralar olan ve kötü huylu bir tümör gibi bende sempati uyandıran Lazzaro Monatti diye birini aradığına göre, buradan ayrıldığınızı söyledim.” Raimondo göz kırptı. Bu sefer tik değildi.

“Çok teşekkürler. Size elli tane grappa şişesi hediye edebilir miyim?”

“Aslında olmaz ama çok ısrar ediyorsanız...”

Paha biçilmez tiplerle hep böyledir: daima daha pahalısını vermek gerekir.

Bir elli binlik çıkarttım. Raimondo düş kırıklığına uğramadı.

“Belki Simona Hanım’ın annesi ve babasından farklı bir odada uyuduğunu bilmek ilginizi çekebilir...”

Ona sormamama rağmen kayıt defterine bakmama izin verdi. Grappa boğazımda takıldı. Sant’Andrea ve Montanaro imzalarının altında, üç numaralı odanın yerinde “E. Bredik” olabilecek bir yazı karalanmıştı.

“Bakıyorum yeni gelenler olmuş!”

“Evet, herhalde Bocia kaydetti. Ah, geçen temmuz ayında gelen beyefendi olmalı.”

“Acaba bıraktığı kimliğe bir göz atabilir miyim?” Ormanın yüzü gibi bilmediğim fizyonomisini kaydetmek istiyordum.

Komut masasının arkasındaki çekmeceye göz attıktan sonra umutsuz ve merakla: “Sanırım belgelerini geri aldı” dedi.

Ardından öğrenmeye: “Niçin ilginizi çekiyordu? Dün konuştuğumuz hikâyeye mi ilgili?”

Actor's Studio stilinde esneyerek: "Yarın size her şeyi anlattım. ." dedim, "...şimdi çok yorgunum." Anahtarı alıp yarım tebessümle: "Ah, her şey için teşekkürler ve..." ceketimin büyük cebine elimi soktum. Beni durdurdu.

"Hayır, zaten yeterince düşünceli davrandınız."

"Yok canım, ne demek" derken eline Meçhul Askerin kırk adet kart postalını tutuşturdum.

Merdivenleri çıktığımda bir: "Git..." önerisinde söylememek için kendini tutuyordu.

Odama girdiğimde koca montumu çıkartıp kendimi yatağın üzerine bıraktım. Bredik'in birkaç kapı ötede olduğunu bilmek hem mutluluk hem de hayal kırıklığı hissettiriyordu.

Av, sona ermiş saçma av, beni avcı yapmıştı Bredik ve Frau Gritsch'in sözleriyle "der Jäger" fakat silahsız bir avcı. Safari tüfeklerine ihtiyacım yoktu, ihtiyacım olan delildi. Ve tesadüfle-re binen hislerim güvenilir avcılar değildi.

Ne yapmam gerekirdi? Bredik'le yüzleşip ona "j'accuse" suçlamamı anlattıktan sonra gülmemesini ve bundan sonra çocukları öldürmemesini mi rica edecektim? Bredik'i kötüyle, iki cinayetle bağdaştırmam için ne tür bir neden vardı ki? Sadece benim için tasarlanmış bir gösteride, hayatımın teatral dönemi-ni, teatral bir şekilde sonuçlandırma arzusuydu. Çamurlu bir gazetenin detayıydı. Onu elime aldım, isteğime karşı imalarımı her satırda yok etmeye hazırdım.

Belki de o gazete parçasıyla o şiddetli ölümler, geride bırakacağımın alaylı elvedasıydı, normalin takdisine erişmek için reddetmem gereken bir ayartma: Milano'daki "ciddi" iş. Yaşıtlarımın çoğu birkaç yıldır bankada çalışıyordu. İşe girmek için yapılan torpili, bir Ortaçağ şövalyesinin soyluluk unvanını karşıladığı gibi karşılamışlardı. Düşükleri duruma üzülenek bakmıştım. Benim açımdan, bizi hayat boyu bir gişenin arkasına hapseden torpil bir iyilik değil, bir beladır. Öğle arası için temiz hava saatlerinin feda edildiği ve "iyi hal ceza indirimi" yerine yıl sonu primleri veren, hibrid bir hayat boyu hapis cezasıydı.

Lekeye mümkün olduğu kadar dayandıktan sonra sonunu getirmek üzereydim. Bellamonte'ye dönüşüm ve bütün kötülüklerin tohumu olarak gördüğüm Bredik'e karşı duyduğum hastalık derecesindeki ilgi, normal hayatın kaçışı olmayan hapsinden en son, gerçekleştirilmez kaçış planıma aitti. Mantıklı bir şekilde itiraf edebilirdim de ama altıda beşim olan mantıksız tarafım, kendime koyduğum patetik teşhisi ve kayıtsız şartsız teslimiyeti kabullenmiyordu. Parlakça çılgın bir güne daha hakkım vardı. "Ciddiyet" ertelenmişti. Çocuk oyununa devam etmek istiyordu ve eğlenceyi savunmak büyük çapta "ciddiyet" talep ediyordu.

En azından, elimdeki tümünü.

Gazete kâğıdına cerrahi bir deney yapmak üzereyken kordondan gelen adımlar beni yerime sapladılar. Ağır, askerî, kati adımlar kapıma yöneliyordu. Kapı kulpu, siyah beyaz kötü bir filmdeki gibi aşağıya çekildi. Ayağa kalkıp banyoya süzıldüm, kapısını hafifçe kapatarak. Adımlar artık yavaşça ve belki de şaşkınlıkla odamda ilerliyordu.

Bıçakla muştayı montumun cebinde bırakmıştım.

Buzlu camlı kapıdan Bredik'in silüetini görüyordum, buğulu göz merceğinden bakıyormuşçasına. Torpidom yoktu.

Varlığımı ihbar edeceğimi bile bile musluğu açtım. Ardından bir havlu alıp onu hızlıca ıslattım ve sap hizmeti görecektik iki ucunu birleştirdim. İkinci kez aşağıya çekilen kapı kulpu beklenen dehşet etkisini yitirip buluşma gonguna dönüştü.

Suyla ağırlaşan havluyu sopa niyetine kullanarak görüntü alanımda beliren figüre vurdum. Birinci inlemede üzerindeydim ki onun Bredik olmadığını fark ettim.

Dokunaklı olmakla birlikte kulak zarlarımı da parçalayan Boccia haykırmaya başladı: "Anacığım, mahvoldum!"

"Senin burada ne işin var?"

Kamikaze gözyaşları çocuksu suratında ölüyordu.

"Bu öğleden sonra Alman'ın döndüğünü söylemeye gelmiştim." Üzülüp ayağa kalktım.

"Özür dilerim, seni bir otel faresi sanmıştım."

Gururunu yeniden ele aldı. Kırılmış gururu. Acı artık uzak bir anıydı, çocukların ağlaması gibi.

“Ama beyim, bu temiz bir oteldir. Burada fare olmaz ki.”

“Neyse boşver, tekrardan, affedersin...” cüzdanımdan bir on binlik daha çıkarttım. Bellamonte’de kredi kartı gerekiyordu “... Bredik ne zaman geldi?”

“Bugün öğleden sonra. Resepsiyonda ben vardım.”

“Tebrikler. Peki bugün nerelere gittiğini biliyor musun?”

“Hayır, çıktı ve Torretta’ya doğru gittiğini gördüm.”

Migliavacca köşküne yakın. Ayağa kalkması için Bocia’ya yardım ettim.

Çok ağırdı, ayağa kalkar kalkmaz, üç domuzcuk baskılı plastik cüzdanına benim on bin liramı yerleştirdi, elli binlik parayı görmemem için yeterince hızlı değil. Bocia’nın maaşına ait olmazdı. Çöreklerle harcamaması için annesiyle babası o paraya el koyabilirlerdi.

Aniden: “Bu parayı kimden aldın?” diye sordum. Bocia iki mislimdi, ama reçel çalan dev âşık bir kardiologun kalbi kadar hassastır.

“Köşkte oturan bayan. Ona otelin anahtarını ‘ödünç’ vermemi istedi.”

“Ne yapacaktım?”

Yeni ağır adımlar ahşap parkenin üzerinde ritmi yenilediler.

“Sana bir sürpriz yapmak istiyormuş.” Emma Cappetti Migliavacca, yüz yirmi kiloluk koca çiçekli elbisesinde kapı sövelerinin arasındaki boşluğu doldurdu.

Bocia’ya: “Sen gitsen iyi olur” dedim.

Leydi Migliavacca kenara kaydı ve Bocia çıktı, onu kara tah-tadaki yaramazlar listesine eklemememiz ümidiyle.

Emma Migliavacca’yla bir odada yalnız. Asrın sonu luna parkının bozucu aynasında görüntülenen bir yağlıboya eskiz sahnesi.

“Bu gerçekten de sürpriz oldu, kapıyı tıklamanız yeterliydi!”

“O aptal otel görevlisi bütün Bellamonte’ye haber versin diye mi!”

Bellamonte’nin aldırmayacağından emindim fakat şişman bir kadının şöhreti rahatsız edicidir. Bir dalgıçın ayağına takılan

yosun gibi. Emma Migliavacca yatağa oturdu. Kırılmaması için dua ettim. Sabah sulu görünen gözleri ifade kazanmıştı. Anlamsızlık yerini talihsizliğe bırakmıştı. Yüz yirmi kiloluk talihsizlik, yüz yirmi litrelik groteske eşittir. Bir ayartma teşebbüsü olınmasını ümit ediyordum.

“Lazzaro, bugün eşimle konuştuğunuzu biliyorum... beni yanlış bir şekilde tanıtmış olmasını istemem...” itiraz etmek üzereydim ki devam etti “...tabii, ben kuvvetli bir kadını, kocam ise çocuk kaldı. Son derece başarılı bir araştırmacıydı, bir sanatçı bile denilebilir, ama hiç olgunlaşmamış biri. Oğlumu hayli geç yaşta doğurdum...” Ara verdi, büyük ihtimalle yaşını hesaplamam için bana fırsat tanıdığından pişmanlık duyarak. İnsanları tartarak değerlendiriyordu, “... oğlumuz birkaç yıldır Amerika’da yaşıyor. Bir alanda uzmanlaşıp yanıma dönecek.”

Çocuğa yönelik “oğlumuz”u ve son satırdaki “yanıma”yı fark etmiştim. Sanki Leydi Migliavacca oğlunun dönüşünü “kurguluyordu”, ona da parayla sahip olacağını düşünerek.

“Bir anneyim, Lazzaro...” mükemmel, “ama aynı zamanda bir kadını.” Berbat.

Elimi tutup beni kendine doğru çekti. Islak havluyu bıraktığım için pişmanlık duydum.

“Anlıyorum, hanımefendi. Size içecek bir şey ısmarlayabilir miyim?”

Yüz yirmi kiloluk şehvetten uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum.

Bileğimden yakaladı.

“Beni şişman mı buluyorsun, Lazzaro?”

“Aslında, hayır...”

“Yalan söyleme. Şişmanım ve elli dokuz yaşındayım ama ilginç bir kadını. Öyle değil mi?”

“Bu inkâr edilemez. Size bir viski almaya gidiyorum.”

“Kendini yorma tatlım. Zaten elektriklendim.” Yegane çare ona kısa devre yaptırmaktı.

“Hanımefendi, ...ben eşcinselim.”

“Hayır!”

“Evet.” Başka birinde muazzam gibi görünen bir hüznün örtüsü tekrardan sulanan gözlerini kapladı. Önceki akşam yanıltmış-tım: gözleri ifadesiz olduğu için sönük değildi. Üzgün gözlerdi, her şeyin satın alınamayacağı ve her insanın bir fiyatı olmakla birlikte bir de kilosu olduğu fikrine razı gelmiş gözler. Zayıflatıcı yosunlarının orta kilolular için yüzeysel olduğu fikrine.

İtirafım bir darbeye yol açmıştı. Talihsiz cephe Rodos Heykeli gibi yıkıldı, ses çıkartarak. Artık gizlenmeyip alnın üzerinde koşmayı sürdüren kırışıkların sesiydi. Beceriksiz bir sirk sanatçısının yere düşürdüğü göz halkalarının sesi.

“Sizden bir ricam olacak, hanımefendi, bunu lütfen herkesle paylaşmayınız. Monica’nın bilmesini istemiyorum...”

“Sizi anlıyorum, Lazzaro” ve bana sarıldı. Korktuğum ahlaksız sarılma olmamıştı. Dolgun sevgiyle, obez anlayışlı bir dayanışma kucaklamasıydı. Duygulandım Yani nerdeyse.

Yeniden ayağa kalktık. Leydi Migliavacca odamdan ayrılıp gürültülü gururuyla merdivenleri indi. Bir ferahlık hissettim. Eşcinsel hikâyesi aklıma öylesine gelmişti. Bellamonte’nin armağanıydı.

Birkaç yıl önce, Stockhausen dinleyen Lord Byron Bassetti, beni bir San Peltro potasının koruyucu gölgesinin altına çağır-mıştı. Bassetti her konuda sınıfın birincisiydi. Yasal anlamda bir sınıf birincisi değildi: atletik, sempatik, görgülü, anlayışlı, iğneliyici biriydi. Çekilmezdi. Ben onun bir nevi genişlemiş vic-danıydım. Birçok özelliği paylaşmamıza rağmen ondaki frene ve ölçüye sahip değildim. Abartılı yönlerim beni daha kabul edilir kılıyordu. Onun canı sıkılırken ben yumruk atıyordum. O heyecan duyduğunda ben bir kült kuruyordum. Bu nedenle de ben onun aydın ölçülülüğünü dayanılmaz sayarken o benim en güzel abartılarımı çekilir buluyordu.

Bassetti o gün, potanın altında, bana şunu söyledi: “Baksa-na, sana bir arkadaşın eşcinsel olduğunu söyleseydi, ne düşü-nürdün?”

“Herhalde şaşırırdım ama bunun arkadaşlığımızı sona erdir-mesini istemezdim.”

“Ne sandın? Benvenuti’den bahsediyorum. Bana eşcinsel olduğunu ve...” Bassetti’ye coşkuyla sarıldım. O eşcinsel olamazdı çünkü benim ölçülü tarafımdı. Eğer o şekilde olsaydı, o zaman ben ne olurdum? Travestilerin prensi.

Biraz önce Emma Migliavacca’ya eşcinsel olduğumu söyleyip kendimi son anda kurtarmıştım. Benvenuti adına bir mum yakabilirdim. Bassetti’ye olanları anlatmak için sabırsızlanıyordum. Onu Milano’dan arayacaktım, yemin ederim. Dünyevi ayartmalardan kaçınmak için soyundum. Hiç uykum yoktu ve çamurlu gazete kâğıdı yatağın yanındaki masanın üstünde bekliyordu. Beni iki gün boyunca zıplatan yayı bulmak. Alt çizgilerin benim için neden suç kanıtı olduğunu anlamak. Bir sonraki tesadüfler de bu noktaya getirebilirdi ama o gazete parçası olmadan onları hiçbir zaman keşfedemezdim.

Sayfayı elime aldım. Hepsi oradaydı. Gidişim ve varışım. Bir tek güzergâhın ayarlanması gerekiyordu. Biliçli olarak alt çizgilere bakmadan yazıyı okudum. Bildiğim hikâyeydi. Kendine ait peygamberce yeteneklerden haberdar olmayan, sıkılmış bir gazetecinin üzerine şüphe ve varsayım eklediği basit bir kaybolma hikâyesiydi.

Yazıyı ikinci kez Bredik’in işaretlediği kelimelerin üzerinde durarak okudum. Altıncı satırda Issızın I’sı, sekizincide Hikâyenin H’si ve on ikincide Cesedin C’si. Böyle de olmadı. Yazılış sırasına göre altı çizilmiş baş harfleri yeniden okuduğumda bilinen I, H, C çıktı.

Bu iş sıkıcı olmaya başlıyordu.

Yeniden başlamak üzereyken, yüksek sesle I H C’yi söyledim ve kulağa yumuşak bir “IK” gibi geldi. Anlamsız. Anlamsızdı, evet, ama Almanca’daki “ICH”, yani *ben* sesine inanılmaz derecede benziyordu Bredik de bir Alman’dı.

Peki o zaman niçin bu kadar kaba bir gramer tedbirsizliği işlemiş olabilirdi? Elbette kendi sorumluluğunu ilan etmek içindi, psikopatların o klasik teşhirciliğiyle.

Alt yazıda inatla bir kural aramadığım için tam bir aptal sayıldım. Her zaman reddedip şimdi ise bir başkasına uygulamak

istediğim sıra. Bredik'in, ICH, BEN yazması mümkündü. Dizgiye, altıncı satırda Issızın l'sını seçip başlamış, ikinci harf olarak on ikinci satırdaki Cesetin C'siyle devam etmiş, sonunda gözü az önce altını çizdiği C'nin önünde ve yazıda az sayıda bulunan H'lerden birinin üzerine düşmüştü. Cesetten sonra gelen satırları yeniden okudum. Bundan sonra "H"ece yoktu.

Bredik kaybolma olayının sorumluluğunu kendine yüklemek istiyordu, ICH de bunun imzalanmış kanıtıydı. Alt yazılar herhangi bir okuyucu için sırayla I H C gibi görünürken, kendi eserinin *deus ex machina*'sı* Bredik için yazıdaki sıraya uymayıp kendi yazısına göre ortaya çıkıyordu. Ich. Ben. O. Bredik.

Yayı keşfetmiştim. Bilinçaltım bunu her zaman sezinlemişti ama mantıklı tarafım çıkış sırasını izliyordu. Bredik'i yakalamıştım, bir San Peltro sınıfında İsa'yı suçlayan kanıt gibi. O kanıtın mükemmel bir kişisel değeri vardı. Sadece benim için değerliydi. Bir başkası için güvenilir değildi. Ama bir başkası Bredik'le yüzleşip Bellamonte'yi karanlıktan kurtarmayacaktı.

Artık biliyordum. Bredik'in odamdan birkaç metre uzaklıkta uyduğunu biliyordum ama esrarkeş şoförle Bredik'in Cappetti Migliavacca ailesi arasındaki ortak bağı anlamakta güçlük çekiyordum. Peki onunla ne alakaları vardı? Patikalar birleşip aynı patikaya dönüşmek zorunda değildir. Bu Alp Dağı rehberlerinin evlilik tanımlamasına benziyordu

Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Pijamayla Bredik'le mi yüzleşmek?

Düello âdetlerine uymazdı. Pantolonumu ve gömleğimi yeniden giydikten sonra sıra ayakkabılara geldi. Lanet olası bağcıklar gündelik bir düelloydur. Onları elimden geldiği kadar az kötü düğümleyip koridora çıktım. Odaya hemen geri dönüp bir kez daha ıslattığım havluyu yanıma aldım. İkinci çıkış. Koridorda, karşımda, hiçbir düşman belirmedi. Bredik'in odasına yaklaşıp kapı kulpunu aşağıya doğru çektim. Umduğum gibi kapı açıktı. Bir canavar niçin korkmalıdır ki? Ve kimden, eğer

* Lat.: Bir kurgu veya dramada beklenmedik, yapay veya imkânsız bir karakter, alet veya olayın senaryo akışı içinde beklenmedik bir yerde aniden ortaya çıkması.

kendinden değilse? Kendini içeri kilitlemeye gerek yoktu. Işığın odamdaki gibi elektrik düğmesinin üstünde yer aldığını düşünerek ışığı açtım: Simona Montanaro gözlerini açıp bağırdı.

Yanlış odaya girmiştım. Benimki bir numaralı odaydı, Simona üç numaralıda, Bredik ise iki Numaralı odada kalıyordu. Koridorun o tarafında, bir numaralıdan sonra üçüncü oda vardı. Kahrolası tek sayılı odalar.

“Sakin ol Simona, benim, Lazzaro.”

Simona kendine geldikten sonra yataktan aşağı atladı. Sarı saçları ve mavi geceliğiyle ölüm döşeginde kendini dine adayan bir denizcinin hayalini süsleyen bir cennet meleğine benziyordu. Seni sonsuza dek ballı süt nehirleri içtiğin fikrine inandıran bedensel ve sıcak bir melek.

“Her zaman böyle sürpriz ziyaretler yapan biri misin?”

“Beni ayakta beklediğini duyup yatmadan önce sana iyi geceler demek istedim de.”

“Çok tatlı bir fikir. Demek beyefendi balıklama atlamayı seviyor? Akşamın birinde bana içki ısmarlayıp daha sonra onu reddeden bayan arkadaşlarının etekleri altına saklanan kişiden bahsediyoruz değil mi? Bir de üstüne gece vakti, yorgun bir halde, ilk akşamın haklarını talep ediyor hem de gecikmeli olarak.”

“Düşündüğün gibi değil, seni sadece selamlamak istiyordum, bir de bugün...”

“Beni özledin, öyle değil mi?”

Koridordan yeni adımlar duyuldu. Terbiyeli adımlar..

“Simona, bağıran sen miydin?” Bir erkek sesiydi. Simona belli bir zamanlılık kavramına hakimdi:

“Evet baba, bir kâbus gördüm de. Endişelenecek bir şey yok.”

“Ne demek tatlım...” Kapı kulpunun aşağıya indiğini görür görmez aynısını yapıp Simona’nın yatağının arkasına atladım, kapıdan görünmeyen tarafa.

Bay Montanaro içeri girdi.

“Nasıl uyuyabildiğini merak ediyorum. Gece boyu birbirinden farklı sesler duydum. Sakinleştirici ister misin?”

“Viskiyi tercih ederim, baba.”

Simona’nın yaptığına inanamıyordum, niçin meraklı babayı ortadan kaldırmamıştı? Kapı kapanır kapanmaz saklandığım yerden fırladım.

“Niçin dönmesini istedin? Zor durumda kalmam hoşuna mı gidiyor?”

“Bunu sen istedin, Lazzaro” Yeni adımlar duyuldu. Yeniden saklandım.

“Merhaba anne, senin de gelmene gerek yoktu.”

“Ne demek. Bir kâbus gördün, ha?”

“Evet, anne ama merak etme, artık geçti.”

“Burada uyuyana kadar kalmamı ister misin?” Anneler hep aynıdır. Dönem dışı ninni ayrıcalığını yeniden kazanmak için kâbuslardan bile istifade ederler.

“Hayır, teşekkür ederim anne. Birazdan babam geri döner, bir parmak viski bulmaya gitti.”

“Ama Simona, aç karnına mı içeceksin?” Pilav yapmayı teklif edeceğinden korktum.

“Aman anne, sadece bir parmak. O kadarcıktan kötülük gelmez.”

Sessizce onayladım, koroner arterleri genişletir. Yeni adımlar.

“Ah, sen de mi buradasın? Simona kâbus görmüş.”

“Biliyorum canım, biraz önce anlattı.”

Kâbus olarak tanımlanmak beni pek mutlu etmiyordu ama küsmek için uygun bir vakit değildi.

“Neyse, iyi geceler baba. İyi geceler anne.”

“İyi geceler Simona. İyi uykular.” Kapı kapandı. Yerimden çıkmadan önce birkaç dakika daha bekledim, bir öğüt unutmuş olabilecekleri endişesiyle.

Daha sonra sığındığım yatağın kenarına yaklaşan Simona’nın elini gördüm, bana bir bardak Scotch uzattı. Demek benim içinmiş.

Ona teşekkür etmeye vakit bulamadan, bir artistin kısılmış sesiyle bana emretti:

“Lazzaro, dışarı çık!” Emre itaat ettim.

Sabah beni mutlu karşıladı. Güneş birkaç saattir ortadaydı fakat gecikmeme rağmen ayrılmayıp sabırla uyanmamı beklemişti. Ölüler günüydü fakat belli ki güneşin bundan haberi yoktu. O iki kasım uyanışında uzak yaz uyanışları kutlanıyordu, geç verdiğim sözleri tutup geçindirilen kişilerin sözlerine inandığım bir zamanda.

Şehvetle tembellik arasında gidip gelen o yavaşlıkla yıkan-
dıktan sonra kadife ve geniş paçalı gri bir pantolon, mavi bir
gömlek, turkuaz bir kazak ve sahne düzenim için ünlü bir stilis-
tin öngördüğü mavi ve turkuaz bir kravat seçtim. Yeni gibiydim,
daha da iyisi, eski gibi. Uzun zamandır kendimi eski Lazzaro
gibi hissetmediğim için yeni, yeni Lazzaro kendini bir atası gibi

gördüğü için de eski. Dişlerimi üç defa fırçalamıştım çünkü, bir önceki günün sonucuna baktığımda, her an herhangi birini öpmek için hazır olmalıydım. Odamdan çıkıp bara indim.

Barmen ne Bocia ne de Raimondo'ydu. Büyük ihtimalle oranın işleticisiydi, ilk geldiğim gün Predazzo'da dışçide bulunan. On yıl daha genç görünmek isteyen veya on yıl daha yaşlı görünme korkusu taşıyan bir ellilikti. Kır saçları ve gösterişli "Dallas cowboys" yazılı gri bir kazağı vardı. Ne bir futbol oyuncusunu ne de bir kovboyu andırıyordu. Ona bunu söylemedim.

"Merhaba. Bir kahve alabilir miyim?"

Gülümseyip: "Hemen hazırlıyorum beyefendi" dedi. Dişlerinin doğal halinin bu derece mükemmel olması mümkün değildi. İki gün öncesinde üstlerinde bir dişçi çalışmış olmalıydı.

"Affedersiniz, Bay Bredik'in aşağıya inip inmediğini biliyor musunuz?"

"Evet, bu sabah oldukça erken bir saatte çıktı." Tekrar gülümsemi, eğer ben de çıkmış olsaydım, herhalde bir kahkaha atardı.

"Acaba nereye gittiği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hiçbir fikrim yok, ona bir not bırakmak ister misiniz?"

"Hayır, gerek yok, sağ olun."

Otuz iki dişlik sırttan sözlerden kaçınarak kahvemi içmeyi başardım. Kapıya varmıştım ki bana doğru beklenmedik bir tebessüm fırlattı. Otelin girişine geldiğimde Raimondo'dan önce davranıp ona göz kırptım. Artık otel sözlüğüne hakimdim. "Antico" adlı bir otelin idare ve personel değiştirmesi başlı başına bir çelişkiydi, iki gündür alışmak zorunda kaldığım ilk çelişki. Anılarımdaki etli butlu hizmetçiler kaybolmuştu, büyük ihtimalle daha kalabalık toplumların etli butlu şefleriyle evlenip gitmişlerdi. Evlilik toplum içinde yükselme ve yalnız olduğundan yok olmaya maruz kalan bireyin çöküşüdür. Böylece, yeni Bellamonte'de kendimi, neslini devam ettirenlere ve hafızamdaki figürlerin yeni tohumlarına uydurmak zorunda kalmıştım.

On yıl sonrasında Raimondo ve Bocia tarihin bir parçası olacaklardı. Şu an için Bellamonte'de, Albergo Antico'da en antik unsur bendim. Geçmişin yerine geçen gelecekle ilişki kuran

ben. Bellamonte'yi bunun için seçmiştim. Yerler değişime uğramamıştı ve oradan geçip geçmeyen tüm yeni yaşayanlar, artık kullanımda olmayan bir kült çerçevesinde ne dokunabilir ne de değiştirmeye çalışabilirlerdi: yırtılana kadar uzattığım bir ergenliğe veda.

Çarşayı yeniden görmek istiyordum Elli metrelik bir anı için mor cinquecento'yu kullanmak, Indianapolis'te yarışan bir cenaze arabasını andırırdı. Kazanabilirdi de fakat veda aşamalarından haberi yoktu. Cenaze alayı da koşmak zorunda kalabilirdi. Tecavüze uğramış olmasından korktuğum diğer bir tapınağa doğru yavaş adımlarla ilerledim. Çarşı hafızamda çok daha büyüktü. Dört adet mağaza vitrini bana muazzam gelirdi, varlıklı sampeltrinililerin suni cenneti olan dağ malzemesi tüketiminin okyanusuna bakan lumbar. Çarşıya mutlaka günde iki defa uğramaya çalışır, karşılıklı kabullenme uğruna yüz binlerce liralık ıvır zıvır satın alırdık. Çalar saatler, sakız, süslü dağ sopaları gibi. Özel mülk kavramından toplum lehine vazgeçilemezdi: alarm herkes için çalar, aynı zamanda kimse için çalmaz, sakızlar herkese dağıtılır ve dağ sopaları aynı gün unutulup, kaybedilirdi. Bir sampeltrinili alışverişini paylaşmak niyetinde olmadığında, alışverişiyle yapayalnız kalırdı. Bir çalar saat, birkaç sakız ve bir dağ sopası dostların yerini tutamaz. İlgili olsalar bile. İlkel hayatta mutlu bir dönüş yapma hayaliyle aramızda şişeleri kitaplarla, cipsleri dergilerle, topları ping pong toplarıyla değiştirdik. En gelişmişlerimiz farklı renkli Lacoste gömleklerini değiş tokuş yaparlardı, doğru bedende olmadığını bile bile. Tek kabul gören haksızlık, ekonomik anlam bir yana, en güçlünün kanunuydu ama ben daima en güçlülerden biri olduğum için bu beni pek ilgilendirmezdi. Her şeyin ötesinde fiziksel güç bir sorumluluktuktu. En zayıflar, onu yüceltirken aynı zamanda yaşıyorlardı, bir vücutçunun kaslarıyla yaptığı gibi. En güçlüler ise, ona meydan okuyarak, onu bir kültürist olarak kabul ediyorlardı, kültüristin, belki de bir öncekinin, kasları kabul ettiği gibi.

Böylece, "Çarşıya" girişimi, güçlü ve hayli zengin bir şekilde yapıyordum. Mekân farklı bölümlere ayrılmıştı ama sınırları

hayaliydi. Düşük sezondan dolayı az sayıdaki kasiyer arasında tanıdığım bir yüz bulmaya çalıştım. Üniformaları aynıydı: sönük mavi önlüğün üstünde parlak bir tebessüm teşhir ediyorlardı. Erotik hayallerimin başrolünü üstlenen ve daha iyi anımsadığım en gençleri daha az gençti, ilham kaynağı olmaktan çıkmışlardı. En yaşlısı ki herhalde müşteri sorumlusu, hiç değişmemişti. Kambur, gözlüklü ve satışa çıkarabileceği alçakgönüllü bir tebessüm sergileyen bir kadındı. Yeni bir kasiyer vardı, yeni sampeltrinililerin spekülasyon konusu o olabilirdi. Toplam altı kişilerdi: satın alma yoluyla bir kurtarma ordusu. Bir parça kaşar peyniri için krallığım feda.

Gazete bölümünden geçip *Alto Adigenin* bir kopyasını aldım. Ödemeyi yapmadan sayfalarını çevirmedim, bunun çarşının yasaklarından biri olduğunu biliyordum. Bir zamanlar, karışıklık çıktığında, çoğumuz gazete ve cips paketleri çalmıştı, ihtiyaçtan ziyade övünmek için. Karşımda koca gözlüklü müşteri sorumlusunun beni tanıyıp eski hırsızlıkların hesabını soracağından korktum. Beni tanımadı. Hesabı ödemeyi tercih ederdim. Tütün bölümüne geçip iki paket *Antichi Toscani* istedim. Kasiyerin aklında bir fikir ışılandı: bir hatıranın embriyonu. On üç yaşından beri puro içiyordum, sigara içen diğer on üç yaşındakileri kalın sesli olmak için boğuk ses gerektiğine ikna etmek istediğimden. Tütün sorumlusu, on yıl öncesine kadar, zarif ve hayalperest biriydi. Zaman onun projelerini duman edip götürmüştü. Şimdi bakıldığında tükenmiş bir halde tek el maddeleri satıyordu. Bir paket filtresiz sigara gibi, buruşmuş.

O beni tanımış olmalıydı ama bakışlarını, hesabı işlediği kasaya yöneltti. Beni tanımasını istiyordum ama bunun bedelini merak ediyordum? İki paket sigaram ve hayal kırıklıkları mı? Çıkıyormuş gibi yapıp sonra dayanamadım: bir çalar saat, sakız ve bir dağ sopası aldım. Çarşıdan yokuş aşağı inip şehvet tadındaki çöreklerin bulunduğu fırına saptım. Beş çörek alıp bir torbaya koydurttum. Fırıncı hep aynıydı: yarı yarıya kör ve asık suratlı. Beni tanımadı. Bense çörekleri tanıyıp tatlarına baktım. Beş tane almıştım, bir adet gül isteyip çiçekçiden beş gül almak

gibi, anıların çiçekleri yalnız başına solmasın diye. Çörek duygusallığı işte!

İkinci çöreği ısırmak üzereyken Cappetti Migliavacca ailesinin aşçısının beni gözlediğini fark ettim. Onun için bir alışkanlıktı. Ağzım dolu, ona "Merhaba" dedim. Bu terbiyeli bir tavır değildi fakat selamlamamak daha bir terbiyesizlik olurdu. Yolun kenarında, siyah Mercedes'in içinden, şoför, bana aldırıışsız bir bakış fırlattı.

Fabio'ya: "Şoförle mi dolaşıyorsun" diye sordum, cümleye dostça bir kinaye katarak.

"Alışveriş yapmaya gittim." Kolunda, nerdeyse libidoyla yüklü, muazzam bir torba taşıyordu.

"Bugün de mi misafirleriniz var yoksa sadece aile içinde bir kutlama mı?"

"Bu akşam bir misafirimiz var." Fabio sohbet teşebbüslerini desteklemekten pek hoşlanmıyordu.

Bir çörek ikram ederek ona rüşvet yedirmeye çalıştım.

"Bu misafir kimdir?"

"Bir aile dostu." Aklıma hemen Bredik geldi.

Ardından, kendini ailenin bir parçası olarak gören Fabio'ya yöneldim: "Monica ve Dea köşkteler midir acaba?"

"Hiçbir fikrim yok."

Sorularıma nerdeyse tek heceli cevaplar alıyordum. Fabio'yu daha fazla konuşturmanın tek yolu ona portakallı ördek tarifini sormaktı. Fakat bunu öğrenmek hiç ilgimi çekmiyordu. Fabio'nun görev başına dönmesi için şoför klaksonla uyardı. Fabio onun otoritesini hissetmiş olmalıydı, çörekten vazgeçip beni selamladı ve arabaya doğru yollandı. Şoförün bakışını yokladım, onu yakaladım fakat ifadesinde çözüm getirecek hiçbir şey bulamadım. Mektuplarınızı okuyan bir kapıcının elindeki size gönderilmiş hiyeroglif yazı gibi. Kendimi hiçbir zaman her şeye burnunu sokan bir kapıcı kılığında hayal edemezdim. Bel-lamonte mucizesi.

Fabio arabaya atlar atlamaz, motoru çalışır durumdaki Mercedes onu cevapsız sorularımla birlikte alıp götürdü. Çalar

saatle sakızları montumun cebine koymuştum, bıçakla muştaya eşlik etsinler diye Gelecekte hem ikinci el mal satıcısı hem de devlet adamı olabilirdim: çarşıdan aldığım gazeteyi açtığımda iç sayfalarda gözüme çarpan üç haber buldum. İlkine birinci sayfada yayınlanan bir daveti kabul ederek ulaştım: "Bellamonte'de yeni bir kurban – Haberin devamı 12. sayfada." Dağ sopasını ve çöreği bir kenara bırakıp gazetenin 12. sayfasını açtım. Başlık şu şekildeydi: "Eşcinsel sapığın ikinci darbesi." Alt başlık: "Üç ay sonra - yabancının - yeni kurbanı."

Dikkatlice okudum. Her ne zaman gazeteciler aynı biçimde kurgulanmış bir dizi cinayet hakkında araştırma yapıklarında, katile bir takma ad vermeyi ve her seferinde - canavar -, - katil - yazmamalarını sağlayan bir ekleme yapıştırmayı severler. Bu yöntem sayesinde cinayet haberleri arasında "kurt adamlar", "Bergamo vampirleri", "Boston boğazlayıcıları", "Nottingham karindeşenleri" sıralanmıştır. Katil bu bölgeden olmadığından, o saçma Adige gazetecisi onu şiirsel bir ifadeyle "yabancı" sıfatıyla tanımlamıştı.

Ben de Bellamonte'de bir yabancıydım.

Yazı devam ediyordu ve trentino aksanını taklit eden bir sesin polisi anonim bir çağrıyla arayıp onlara cesedin nerede bulunacağını açıkladığını anlatıyordu Polis, Predazzo'yu ve çevresini araştırıyordu Başlıktaki "eşcinsel sapık" terimi, ikinci kurban da şiddete maruz kalmıştı, Leydi Migliavacca'dan kurtulmak için eşcinsel olduğumu söylediğim için pişmanlık duymama neden olmuştu.

Beni ilgilendiren ikinci haber de aynı sayfadaydı: "Sporlar Barı'nda çatışma, yaralılar var - Serseriler ve zorbalar arasında hesaplaşma."

Gazeteci muhafazakâr olmalıydı, gürültülü bir dönüş yapan eski altmış sekizlileri serserilikle suçladığına göre. Biraz da ırkçıydı herhalde: tarzi, Kuzey Afrikalılara karşı pek yumuşak sayılmazdı. Belki de ne muhafazakar ne de ırkçıydı. Sadece olay hakkında ve kimin tarafını tutması gerektiği konusunda bir fikri yoktu. Aslında bunu sadece ben biliyordum.

Beni ilgilendiren üçüncü haber ise okuyucunun, çocuk katillerini ve şiddet gösterenleri hazmettikten sonra, yüzüne yeniden renk gelmesini ve insan soyuna duyduğu umuda yeniden kavuşmasını sağlamak için düzenlenmişti. "Predazzo'da Azizler Yortusu" - "Bu neşeli gün her tür eğlenceyle süslendi." Bunun altında da başlıklı bir fotoğraf yer alıyordu. Başlıktaki yazı şöyleydi: "İllüzyonist Ullisse Pero seyircilerini gösteriye dahil etti." Fotoğrafta Ullisse Pero kendi rolünü üstlenirken, ben seyirci rolünü canlandırıyordum. Siyah beyaz bana yakışmıştı fakat Ugo Milan ve dostlarının, Predazzo esrarkeşlerinin ve güvenlik görevlilerinin beni tanımasını sağlayabilirdi. Yanlış kişilere gazetenin birkaç kopyasını dağıtmak Predazzo'daki her nevi eğlencenin arasına "yaşayan hedefin" eklenmesine yeterliydi. Ne kadar süre boyunca bilemem.

O sabah hava değiştirmem gerekirdi. Antico'nun önünde mor cinquecento beni bekliyordu Bellamonte'yle vedalaşıp, hesabı ödedikten sonra, bana pek heyecan vermemesine rağmen Milano'ya, yeni bir hayata doğru yürüyebilirdim; bu da geçmiştekiler için ödemek zorunda kaldığım faturaydı. Bredik'e gelince, polise anonim bir çağrı yapıp, artık bu bende alışkanlık yaratmıştı, onlara Alman'ın hareketlerini kontrol etmelerini önerebilirdim. Bunun ne kadar mantıklı olduğunu kafamda dolandırdıkça durum gitgide daha az hoşuma gidiyordu Belki de en mantıklı yol olduğu için. Peki ya Bredik'in tek suçu gençliğimin ölümcül cinnetlerindeki kötülüğü simgelemesi miydi? Kendi gözümde onu kesin hükümle suçlayan varsayımlar, herhangi bir gazete kâğıdının üzerinde dikkatsiz, sıkılmış kalem oyunları olup Bredik'i suçsuz olmasına rağmen yargılatsaydı ve cadılar avının tilki avından daha asil olduğunu düşünen basın onu cezalandırırsaydı ne olurdu? Bredik'in masum olduğundan şüphe duymama rağmen bu düşüncüyü silmek için onunla yüzleşmeliydim. Karanlık korkusunu ancak mücadeleyi kabul ederek yenebilirdim, hayatı ve zorunlu aşamalarını ancak ölümü yerle bir ederek kabul edebilirdim.

Dağ sopasını elime alıp çörekleri kendi kaderlerine terk ettim. Asfalt yola ulaşır Albergo Antico'ya götürür yokuşla yüzleştim. Mimi'nin cinquecento'suna yaklaşmak üzereyken on yıldır görmediğim kedili adamla karşılaştım. Kedili adam yirmi tane sokak kedisiyle eski bir dağ evinde oturan bir geri zekâlıydı. Tuhaf, şişko ve kirli kedilerdi. Kapalı evlerin uslu, açık evlerin ise bağımsız kedilerine benzemiyorlardı. Kediler. Çirkinlikleri kötü olduklarına inandıran dört ayaklı hayvanlar. Sampeltrinililer, sahibiyle gizlice dalga geçiyorlardı, alkol *transı* geçirip kedilerini, belki sonradan onları yemek üzere, tıka basa dolduran bir herif. Fakat kedili adam aynı zamanda etrafına saygıyla karışık bir korku saçıyordu. Aynen hatırladığım gibiydi, ince ve yaşı bilinmeyen, misafir ettiği hayvanların bakışına ve hatta onlarla aynı görünüme sahip bir adamdı. Bellamonte'de geçirdiğim uzun yıllar boyunca onunla hiç konuşmamıştım, konuştuğunu da duymamıştım. Belki de dilsizdi. Bir balık gibi ve bir gün kedileri onu yiyecekti.

O iki kasım günü kocaman ve kabarık tüylü kedileri refakatinde yürüyordu. Kötülüğün özü, alacakaranlığın efendisi, diğer insanların gece umursamamayı seçtiklerini kedi gözleriyle gören adam olabilirdi. Onu on yıldır hiç düşünmemiştim fakat karanlık çöktüğünde herkesin onunla dalga geçmemeye özen gösterdiğini hatırladım, uzaktan olsa bile. Peki ya kedili adam, Bredik gibi, halüsinojen bir inancın parçası olsaydı? Hiçbir şey görüldüğü gibi değil, her şey de görüldüğü gibidir.

Yolun kenarında duran bir kadın, orospuya benzer. Belki de sadece karşıya geçmek için uygun zamanı bekleyen diplomalı bir hemşiredir. Olabilir. Fakat karşıya geçen diplomalı bir hemşirenin bir orospu olabileceği de bir gerçek. Bredik ve kedili adam için de aynısı söylenebilirdi. Bellamonte'den tamamen ayrılmadan önce onunla konuşmam gerektiğini biliyordum. Bir tutam karışık beyaz saçı vardı ve bir kedi gibi hareket ediyordu. Kedileri sıska bacaklarına sürtünüyordu, farklı hayvan cinslerinin arasındaki müstehcen bir çiftleşmeyi taklit edercesine.

“Affedersiniz, saatiniz kaç?” Miyavladığını anlamak için en güzel bahane. Kelimelerimin sesini duymak için durdu ve kasım güneşinin sarıya boyadığı gözleriyle beni dikizledi. Beni tanıyıp hakkımda, Bredik ve Bellamonte’den uzak geçirdiğim on yıllar ilgili her şeyi bildiği hissine kapıldım. Bugüne kadar uzak durduğum adamla yüzleşerek Bredik’le de bir gün karşılaşacağıma kanaat getirdim. Radyolog röntgen filmine nasıl bakıyorsa, o da bana öyle bakıyordu, gölgelerin coğrafi hatlarını tanıyarak

Yıllardır kapalı olduğunu düşündüğüm ağız açılma teşebbüsünde bulundu. Kıyamet gününe ilişkin, gece Bellamonte’sinin yaşayan ruhlarını çağırmak üzere ağıtları, lanetli simya formüllerini hayal edip bekliyordum.

“Saat yoh” dedi. Saatim yok. Bu bir kalın sarhoş sesiydi. O sadece çirkin kedilerle yaşayan bir adamdı. Mirasçısı kedileri olan mirastan çıkarılmış biriydi. Bu durum nerdeyse hoşuma gitmeye başlamıştı. Cehennem kedileri hafif kirli kediciklere dönüştüler. Aynı anda kazanıp kaybetmiştim.

“Yine de teşekkürler” dedim.

Kafasını salladıktan sonra yoluna devam etti. Ona eşlik edenlerden biri miyavladı. Belki de hepsi benimle dalga geçiyordu Cinquecento’ya binip Tony Binarelli’nin öğrencisi sihirbaz Ullisse Pero’yu bulmak üzere Torretta’ya uğramaya karar verdim. Bredik yok olmuştu. Ölüler gününü, gölgede kalıp görünmez hale girerek ve bu yüzden de, her bir yerde var olan bir cisme dönüşerek kutluyordu.

Bu Bellamonte’deki son günümdü ve önceki iki günün fazla yoğun geçmesine rağmen geriye kalan son saatlerden istifade edip borçları ödemem ve gelmiş geçmiş kredileri geri almam gerekiyordu. Antico’dan Torretta’ya katettiğim mesafe önemsizdi. Yürümeyi tercih ederdim ama acelem vardı. Torretta’nın girişi kalabalıktı. Albergo Antico’yu seçip ismine güvenmekle hata etmiştim. Bellamonte renklerini ve kokularını bulacağım yer, büyük ihtimalle Torretta olmalıydı. Tabii Torretta’nın Simona’sı yoktu. Ama Bredik’i de yoktu Acaba on yıl öncesine kadar beni beğenen hizmetçi kıza rastlayacak mıydım? Akan zamanın ona

hakaret etmiş olmasından korkuyordum. Yirmi yedi yaşını geçmiş olamazdı fakat beş çocukla ve pek yakında bir tanesini daha beklerken tazeliğini yitirmiş olabilirdi. Predazzo azizler gününü kutlarken Bellamonte, otelin önüne park edilmiş arabalara bakılırsa, ölümler gününü kutlamaktaydı. Dağdaki sosyal hayat, ölümler kutlamasına panzehir gibi geliyordu. Torretta'nın müdavimlerine hayat ve grappa aşıliyordu.

Girer gizmez değerdendirme hatası yaptığımı fark etmişim. Bar salonu, her yaştan çıldırmiş dağ sakiniyle doluydu. Barın önünde onlardan on beş tanesi sıralanmıştı ve rengârenk geniş rüzgârlıklarının altında civar dağlarındaki kayalar gibi kaslar gizliyordlardı. Barın arkasında duran yirmi yedi yaşındaki eski bir genç kız, onları gözleriyle dinleyerek içki dağıtıyordu. Bunlar, yakından tanıdığım açık renkli gözlerdi. O gözler için ona deryaları armağan edeceğime söz vermişim, çünkü dağlar erişilebilirdi. Birçok yaz boyunca bana inanıyormuşçasına bakan gözlerdi. Onların görüş alanına girer gizmez bana sadece: "Merhaba Lazzaro" dediler.

"Merhaba Annamaria. Sana döneceğime söz vermişim." Ses vızıltısı edepli bir şekilde çıplak bir sohbeti örtmeye çalışıyordu.

"Bugünkü gazetede resmini gördüm. Seni hemen tanıdım ama buraya uğrayacağından emin değildim..." Kendimi bir aşâğılık gibi hissettim. Oraya gelmişim ama Ulissee Pero'yu görmek için, bu kadın, bir yandan hayatını yaşarken diğerd taraftan da benimkini unutmayarak, beni beklemişti.

"Burada neler oluyor, Annamaria?"

"Bir çocuğu öldürmüşler, bu yüzden de vadi halkı devriye gezmek için toplandı."

"Bir yabancıyı, yani katili kastediyordum."

"Kuyruklu, konuştuğu zaman ateş püsküren birini aradıklarını sanıyorum." Annamaria hâlâ özetleme ve benzetme kabiliyetine sahipti. Son on yıldır Bellamonte'de kalmasaydı, biri olabilirdi. Belki başka biri. Ben onu böyle tercih ediyordum.

"Son on yıldır neler yaptın?"

"Hep burada çalıştım. Bilişim teknolojileri okudum ve şimdi bir günde kaç kadeh şarap ikram ettiğimi programlayabiliyo-

rum." Boğazımda sanki bir düğüm oluşmuştu. İkimiz de değişmemiştik. İkimiz de hiçbir şey elde etmemiştik. Ben, çok fazla şeye başladığım için, o da buradan farklı bir yerde hiçbir şeye başlayamayacağını bildiği için.

"Buralarda daha ne kadar kalacaksın Lazzaro?"

"Yarın gidiyorum ama seni görmek için yeniden döneceğim."

"On yıl sonra mı?"

"Dönermiyim bilmiyorum. Niçin sen gelmiyorsun?"

"Evliyim."

"Bana bir bira versene." Ona diyecek başka bir şey yoktu.

"Şişeleri hâlâ dişlerinle mi açıyorsun?"

"Hayır ama evli değilim. Mutlu musun?"

"İyi biri." Mutlu değildi. "Mezun oldun mu Lazzaro?"

"Hayır, liseden atıldım."

"Oradan da mı? Peki o zaman hayatta ne yapıyorsun?"

"Eski kız arkadaşlarımı ziyaret etmenin dışında mı?.." Birinin beni montumun kolundan çektiğini hissettim. Yanımda Ulisse Pero belirmişti:

"Lazzaro, gazeteyi gördün mü?"

"Birbirinize tanıyor musunuz?" diye sordu Annamaria. Bana orada randevu verdiğini söylememesi için Ulisse'nin ayağına bastım.

"Evet, bana gazetede fotoğrafımı gördüğünü söylememiş miydin?"

"Tabii ki ama birbirinize isminizle hitap ettiğinizi bilmiyordum."

"Aslında yolda tanıştık ama Ulisse'nin burada olduğundan haberim yoktu..." Cüce yalanımı örttü, ufak gölgesine rağmen.

"Evet, ne tesadüf ama!"

Ormancıvebenzeri bir grubun baraya yaklaşması Annamaria'nın sipariş dağı altında yok olmasına yol açtı. Ulisse Pero beni bir masaya götürdü:

"Cinayet haberini okudun mu? Başın belada."

Mümkün olduğu kadar alçak bir sesle ona Bredik'in otelimde kaldığını anlattım.

"Hay allah, yardıma ihtiyacın var mı? Esrar meselesi de cabası. Gazetedeki fotoğraf yüzünden seni bulmaları çok daha kolay olacak."

"Seni ararım. Bugün gösterin var mı?"

"Bugün yok. Yarın Caravese'de sahnem var."

"Baksana, bugün buralardaysan acil bir durumda seni ararım. Tamam mı?"

"Anlaştık. Yeni bir güzellikle tanıştığını gördüm. Seni adam olmaz seni!"

"Yok canım, onu uzun zamandır tanıyorum...", kendimi "daha bir fındık kadarken..." demekten zar zor tuttum.

"Bana bak Lazzaro, ortam hararetleniyor. Bu insanlar için vadili olmamak yarı yarıya suçluluk kanıtı sayılır."

"Evet, fark ettim. Bunu onlar fark etmeden gitsem iyi olur."

Ulisse'yi selamlayıp Annamaria'nın ergenlik çağından beri teklifleri reddettiği bara yaklaştım.

"Annamaria gitmem gerek. Borcum ne kadar?"

"Bir dahaki sefer ödersin."

Ona: "Bir başka sefer olur mu bilmiyorum" derken acı çekiyordum.

O bir harikaydı. Birçok kez öptüğüm dudaklardan çıkan cümle, Bellamonte'de tanıdığım bütün kadınların o anda kendilerini hayatımda fazladan hissetmemek için bir kenara çekilmelerine neden olmuştu.

"Lazzaro, seninle daima bir başka sefer olacaktır."

Ona bir öpücük yolladım; "kırmızı ışığın", gün batışında, bir güneş ışınının kesilmesi sonucunda akan kandan başka bir şey olamayacağı cinsten bir öpücük. Torretta'dan ayrıldığımda on yaş daha gençleşmişim. Arabaya atlayıp Cappetti Migliavacca köşküne yöneldim. Birilerine bir şeyler söylemem gerekiyordu. Evin önünde, Mercedes'le Monica'nın Golf'u haricinde, Verona plakalı bir Lancia Delta park edilmişti. Cinquecento'dan inip giriş kapısına yaklaştım. Tomaso Cappetti dobermanı okşarken bana sırtı dönük bir yabancıyla konuşuyordu. Muazzam vücutlu ama şişman sayılmayacak, beyaz ve kalın enseli bir adamdı.

Tomaso bana yaklaştı. Gri pazen pantolonla beyaz bir kazak giymişti. Soğuğa karşı hassas değildi.

"Lazzaro, burada ne işiniz var?"

"Sizin için gelmiştim profesör ama gördüğüm kadarıyla misafiriniz varmış."

Yabancı bana doğru döndü. Yüzündeki kırışıklar ona tılsımlı ve sert bir hava veriyordu. Karanlıkta fener gibi parlayan gözleri ve karmaşık, harikulade saçları vardı. Gücünü balıksırtı desenli paltosunda saklıyordu sanki. O, insan kurbanlar talep eden ilkel bir tanrıydı.

"Bredik, memnun oldum" dedi. Elini kuvvetlice sıktım. Benimkini ezdi.

Tomaso Cappetti falanks mücadelesini durdurmaya çalıştı: "Doktor Bredik aile dostumuzdur ve bize sürpriz bir ziyaret yapmış."

Kışkırtıcı bir sesle: "Pediatrist misiniz?" diye sordum.

"Hayır, niçin sordunuz?" Sıcak ve aynı zamanda metalik bir sesi vardı, saman alevinde demir bir boru gibi.

"Çocukların hoşuna gidecek bir tipiniz var da ondan." Bana baktı, ne demek istediğimi anladığından emindim. Bu çatışmadan sadece ikimizden biri yara almadan kurtulacaktı. Gecenin ruhu, kendini gündüz vakti gösteriyordu, onu gece de tanıyabilmem için.

Orada daha uzun kalamazdım.

"Artık gitmem gerekiyor. Profesör, doktor bey, yeniden görüşmek üzere." Selamları bana film müziği gibi eşlik ederken oradan ayrıldım. Bredik'e yem attıktan sonra yalnız kalmaya ve fikirlerime düzen getirmeye ihtiyacım vardı. Onu görmüştüm. Şimdi onu yok etmem gerekiyordu.

Çocukken üç silahşörlerin aslında dört olduklarını ve başoyuncunun kitap başlığında yer almadığını keşfettiğimde artık beni hiçbir şey şaşırtamazdı. Yıllar sonra, romanı tekrar okuduğumda, başoyuncu için kitapta yer almak bile bir şans göstergesiymiş. Gölgeler unutulmuş silahşörlerle doludur.

Mor cinquecento beni Bredik'ten uzaklara götürürken uzun zamandır ilk defa yeniden şaşıırıyordum. Bredik'i üç gündür arıyordum ama onunla karşılaştığımdan beri varlığı beni şaşırtıyordu. Ona tahmini bir ağırlık vermek, göz rengine bakmak, bir selam parodisi esnasında eline dokunmak beni dehşete düşürmüştü. On dakika öncesine kadar, Bredik kötülüğün kanıtı, korkunun bedeniydi. Herhangi biri gibi nefes alıp yaşadığını

görmek sadece konuşup ağzından çıkan kelime harflerinin havada cisimlendiğini görmek gibiydi.

Konuşmamayı seçip Antico'da indim. İkinci kahvaltıyı yaptım, yemek ve içeceklerle ilişkiye girmeden Simona yemek salonunda görülüyordu Raimondo'ya danışmak için resepsiyona gittim. Orada bana korkulu gözlerle bakan ve elimde ıslak havlu taşımadığıma emin olan bir Bocia buldum. Kısa bir tereddütten sonra Simona'nın benim için bıraktığı bir kâğıt parçasını uzattı. Şunlar yazılıydı: "Annem ve babamla gidiyorum Yıldırım hızıyla yaşanan hikâyelerden hoşlanmam. Sana telefon numaramı bırakıyorum "

Telefon numarasının yanına tükenmez kalemle bir kalp çizmişti. Baş harfleri yoktu. Bu işime yarayabilirdi, onunla nasıl biterse bitsin Mesajı cebime koydum ve Bocia'ya bir puro ikram ederek onunla savaşmak niyetinde olmadığımı kanıtladım.

"Teşekkürler ama sigara kullanmam."

"Gerçekten mi?"

"Aslında..." dedikten sonra elimden puroyu alıp bir ucunu ateşe doğru uzatarak ağzına götürdü. Ölçüsüz şekilde öksürdü. Puroyu bana karşı gelmemek için kabul etmişti. Bir mendille bile ne kadar tehlikeli olabileceğimi biliyordu. Simona'nın ayrılığı, geri dönüşümün sahnesindeki başoyuncularından birini ortadan kaldırıyordu Geride kalan iki günün ilk insan şeklindeki saat ibresini yok ederek mücadeleye için geriye kalan saatlere ritm veriyordu. Öğleden sonra, son öğleden sonra, sabah farkına varmadan sabahın önüne geçmişti. Bredik'in kendisini sadece karanlıkta maskesiz göstereceğinden emindim. Onu beklemek için otelde kalmak sinir bozucu olurdu. Ciğerlerim Bellamonte'nin oksijenini soluklamak istiyordu.

Ama Predazzo'da yapmam gereken bir şey daha vardı. Arzularla haklar arasında bir uzlaşmanın gerçekleşmesini kabul ettim. Arabaya binip Predazzo'ya yollandım, cam açık, yavaşça kullanarak. Baita Alpina'nın hizasında Bellamonte'ye giden bir polis arabasıyla karşılaştım. Yolcularla göz göze gelmemeye özen gösterdim. Belki de yolculuk benimle ilgiliydi.

Predazzo'ya dönmek beni heyecanlandırmıyordu. Piyasadaki Milan ve dostları herhalde bana karşı iyi hisler içinde değillerdi. Ayrıca, güvenlik görevlisi Trento'da iğne ve tabanca dünyasına yabancılığımı kontrol etmek için fırsat bulmuş olmalıydı. Fakat Predazzo'nun Telekom'u sadık bir müşteri edinmişti. Bredik ve Cappetti Migliavacca ailesinin arasındaki bağlantıyı anlamamı sağlayacak birkaç telefon konuşması daha vardı. Onları bu hikâyenin dışında tutmak için bir yol bulmalıydım. Monica için. Belki de daha şanslı şehirli bir Annamaria olan Monica için. İki aşk arasında kararsız ve kardeşine kusur bırakmayacak kadar kusursuz bir babası olan Monica. Amerika'da yaşayan bir kuzeni, ninfoman bir yengesi, Dea isminde sarışın bir kız arkadaşı olan Monica. Peki Dea'nın nesi vardı? Satranç oyunundaki at olarak hipodromda çalışan bir erkek arkadaşı, cazibe gibi algılanan bir kabalığı veya kabalık gibi algılanan bir cazibesi vardı.

Bu hikâyenin tüm oyuncularında tamamlanmamış, geçici, yerine getirilmemiş bir şeyler vardı. Belki de Bellamonte onlar için de geçici olduğundandı; bir yolculuk, bir aşama, bir tatil gibi. Halbuki Bellamonte sonsuzdu. Monica'nın aşk hikâyelerinin sonuna, Dea'nın kazanan atlarına, hüsrانlarını hafifletmek için Cappetti Migliavacca ailesinin dünyaya getirdiği mükemmel çocuğa dayanabilirdi. Bellamonte iki çocuğun ölümüne de dayanacaktı. Dönüşüme ve kesin ayrılışıma da. Geliş ve gidişlere, doğum ve ölümlere Annamaria'nın gözleriyle bakıp aynı kalacaktı. Yeni zenginlerin yeni köşklerine, napolitenlerle dolu Trento dağ evlerine, çadırın altında kurnaz sampeltrinili bir kızla oturan yaz kampçılarına tanık olacaktı. Bellamonte bütün bunları görecekti, sakın veya aldırmaksızın. Ben de ölümün yazdığı kara bölümü kapatıp bunu gerçekleştirmesini sağlama-lıydım. Bredik durdurulmalıydı. Bunu yapmak için cesarete ve bir ses kayıt cihazına ihtiyacım vardı. Cihazı bulmak daha kolay oldu. Predazzo'ya varır varmaz, genç Trentinilileri kendilerini Nashville'de olduklarına inandırmak için yöresel şarkı diskle-ri satmakla birlikte bir de Sony ürünlerine ayrılmış bir vitrini

bulunan bir elektronik mağazası buldum. Cep boyu bir ses kayıt cihazı alıp gerçekten de cebime koyabildim. Bredik'i kışkırtarak suçlayacaktım ve elinde olmadan ağzından itirafa benzeyen bir şey kaçıracağını umacaktım. Filimlerde böyledir. Tabii, deli olduğumu ileri sürüp hakaret davası açacağına dair beni tehdit edebilirdi. Bunların gerçekleşmemesi gerekiyordu: ne de olsa "iyi adam" bendim.

Arabayı mağazanın önüne, park etme yasağının durduğu yere bıraktım. Kurallara karşı gelmek, artık sevdiğim, sabit bir alışkanlıktı. Arabayı bırakıp şehir merkezine yürüdüm. Kasaba kutlamaları aslında biraz melankolik olsa da ertesi güne bıraktığı izler çok daha hüznülüdür. Ulyse'yle gösteri yaptığımız sahne hâlâ yerinde duruyordu ve bir gün öncesinde meydana dolduran insanlar yerlerini çöplere bırakmışlardı. Sigara izmaritleri ve boş paketler, şarap lekeli plastik bardaklar, sosla kirlenmiş mendiller Predazzo'da yaşıyordu. Ölümler gününe sadık kalınmıştı: neşe, ölümüyle birlikte, çürümeye de başlamıştı. Soğuk kasım ayı mağrur bir rigor mortis'e dönüşmüştü. Birkaç Predazzolu hızlıca meydandan geçiyordu. Mezarların ziyaret edildiği gündü, kahkaha ve şarkılar duyan bir meydanda duraksamak âdetlere pek uygun sayılmazdı. Mağazalar açıldı, ölümlerin anma törenine tepki vermeden. Zaten hiçbir mağaza hüznülenmez, yas için kapalı tutulanları bile. Bir gün önce Predazzo'yu büyük bir şehre dönüştüren insanların şimdi nereye gittiklerini merak ettim. Güneş sözlerini geri alıyordu. Karanlığa kadar dayanmaya kararlı olmakla birlikte, bulutların baskısına maruz kalıyordu. Belki de ona matemden söz etmişlerdi. Patrizia'yı götürdüğüm bara girdim. Çok doluydu. Halk arasındaki inanç: ölümler zaten ölmüşler, bunun üstüne en iyisi içmektir. Nitekim, siyah kıyafetlere bürünmüş hüsranlı Predazzolular şarap kadehlerini suçlu bir şekilde tokuşturuyorlardı. Fakat beraat etmişlerdi.

Barmen beni tanıdı: "Merhaba beyefendi, bir bira alır mıydınız?"

"Evet, teşekkürler. Dün yanımda gelen kızı gördünüz mü acaba?"

"Hayır üzgünüm. Buyrun...", birayı uzatırken, "müessesenin ikramı" dedi.

Ona tam nedenini soracaktım ki, bana gülümseyerek Ullis'eyle sahnedeki fotoğrafımı gösterdi. Hancı ünlülerden hoşlanıyordu. Resmi imzalamayı düşündüm.

Kızarıp bozardı ve: "Sapıkla ilgili haberi okudunuz mu?" diye sordu.

"Evet, korkunç."

"Hepsini temizlemek gerekir." Sapıklardan mı yoksa çocuklardan mı bahsettiği anlaşılmıyordu.

Bunu söyledikten sonra ilgisini başka bir müşteriye kaydırdı. Bir Predazzo güvenlik görevlisi bara girdi. Milan değildi.

"Selam Toni, diğerleriyle civarları taramaya gidiyoruz Bir grappa uzatsana."

"Hemen. O canavarı yakalayabilecek misiniz?"

"Elbette. Milan tatbikatın başında." Yerin dibine girdiğimi hissettim. Sapığa karşı toplu av bahanesiyle, Milan tamamen kişisel adam avını düzenlemişti. Hiç kimseyi selamlamadan çıktım. Predazzo ayaklarımın altında tutuşuyordu.

Adalet peşindeki vadi halkının arasında ceplerinde fotoğrafımla bana karşı pek adil hisler beslemeyen gizli casuslar olması pek tuhafıma gitmemişti.

Rekor denecek bir sürede Telekom'a ulaştım. Milano telefon numaralarının bulunduğu rehberi isteyip parmağımı: CAP-PETTI Gen. Ulrico'nun üstünde durdurdum. Umduğum gibi, Monica'nın babası Milano'da yaşıyordu. Monica babasıyla Tomaso'nun yıllardır konuşmadıklarını söylemişti. Kardeşi, ahbabları ve çalışanları hakkında bilgi sızdırmak için General'in nefret duygularını kamçılayabilirdim. İğneli şoförü hazmedememiştim. General'in bir yabancıyla, üstelik sivil biriyle ailenin kirli çamaşırlarını yıkayabileceğini ümit edemezdim. Yalan, bir sanat dalı olarak bakıldığında, Oscar Wilde'a ait bir ayrıcalıktır. Oysa ki bana birkaç cevap yeterli gelecekti.

"Alo, buyrun?" Emekli bir general için hazırda bekleyen bir ses.

“General Cappetti’yi arıyordum.”

“Buyrun, benim. Kiminle konuşuyorum?”

“Ben Monatti. Roma’dan arıyorum.” O “Roma’dan” tarifine Ugo Milan’la blöf yaparken “Trento’dan” cümlesindeki havayı verdim: coğrafi tabirle, otorite.

“Roma’dan” haşin ama şatafatlı bir şekilde söylendiğinde, bir General’in kulağına “Milli Savunma Bakanlığı” gibi gelir.

“Generalim... eski görevlerinize baktığımızda bu konuda mutlaka işbirliğinde bulunmak isteyeceğinizi düşündük. Tabii durum bir hayli hassas...” Hiçbir zaman delikanlı sesim olmamıştır. Delikanlıyken bile. General bana ansızın nereden çıktığını sorup blöfümü keşfedebilirdi.

Onu bir “hazır ol” ruh haline sokarak, düşünmesini engellemeliydim.

O “Roma’dan” cümlesi işe yaradığı takdirde ve her şey bittiğinde, herhangi bir papaza telefon edip Vatikan’dan aradığımı söyleyeceğime kendime söz verdim. Bir esrarkeşin ve Milli savunma görevlisinin kimliğine büründükten sonra rahatlıkla Papa’nın yerine de geçebilirdim. Yılan oynatıcısının yanılmazlığını paylaşıyordum.

“...Aslında durum kardeşinizle ilgili.. ”

“Kardeşimle mi? Ama konuyla ne ilgisi olabilir ki?” düşünmesini engellemek.

“Askeri geçmişinize bakıldığında...” her adamın bir geçmişi vardır. Her askerin de. Bunda hiçbir tuhaflık yoktur fakat askerle geçmiş bir araya getirildiğinde kulağa “Askeri geçmiş” olarak gelir. Akla on yedinci asrın görevlerini, kazanılan veya kaybedilen madalyaları getirir. Bir asker için askeri geçmiş, hayatını boşa geçirmediğini kanıtlayan ve bazen oynaklaşabilen bir kelimedir. İşe yaradı. Sorular General’in ağzında söndü. Bir açıklamadan ziyade bir emir bekliyordu. “Kardeşiniz Tomaso Edwin adında biriyle irtibat halinde... ve Sismi’den bazı antenler bize Bredik’i ihbar etti, bu yüzden de sizin bu konuda bir fikriniz...” Sismi. Gizli servis. Sihirli bir kelime daha. Her şeyin ötesinde, gizli servis adına konuştuğunuz zaman sizden konuyla ilgili açık-

lama beklenilmez. Sessizlik bir hükme, gerçekleşmeyen ima bir vazifeye dönüşür. General işbirliğini seçti.

“Bredik. Edwin Bredik kardeşimin hayatı boyunca sahip olduğu tek dosttur. O da Pordenone’de yaşıyordu, sonrasında Verona’ya taşındı ve... birkaç yıl sonra kardeşim de oraya gitti... ailenin mallarını satarak. Ama... siz bunları zaten bilmiyor muydunuz?”

Ayakkabımda taş, çorabımda delik, donumda boşluk.

“Mmm... elbette biliyoruz. Doktor Bredik hakkında sizden daha detaylı bilgiler almayı ümit ediyorduk Uzmanlık dalı nedir?”

“Psikiyatri... Allah aşkına, nasıl oluyor da bunu bilmezsiniz? Bana isminizi ve rütbenizi verir misiniz?”

“Generalim, kendinize hakim olun. En bariz, en kesin bilgileri bile kontrol etmek zorundayız. Sizin gibi birinin bunları bilmesine hayret...”

Telefon konuşmasını kazadan kurtaran sandal oldu.

“Özür dilerim. Bilirsiniz işte... sivil hayatın getirdiği yorgunluk...”

“Sizi anlıyorum, generalim, emeklilik sadece emekliler içindir.”

Onu kazanmıştım. Ondan ‘ay’ı isteseydim bana astronotları verirdi: şairlerin artık modası geçmişti.

“...Bakınız, generalim, kardeşinizin herhalde olayla bir ilgisi yok fakat şoförünün, diğer bir şüphelimiz olması menfaatine karşı. Bu konuda bir bilginiz var mı?”

“Üzgünüm ama kardeşimi görmeyeli uzun yıllar geçti. Kızım şu anda onun evinde kalıyor. Kendisini arasam iyi olur.”

“Hayır, kesinlikle olmaz. Her şey kontrol altında. Telefon etmeniz ‘tuhaf’ gelebilir. Zaten yaptığımız sadece doğrulama araştırmaları.”

“Pekâlâ, size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bize fazlasıyla yardımcı oldunuz, generalim. Bredik’le tanışma fırsatınız oldu mu?”

“Onu en son birkaç yıl önce gördüm.”

"Hakkında ne düşündünüz? Size normal göründü mü?"

"Elbette. Ne istediğini bilen bir adamdı. Kardeşimle nasıl bu kadar dost olabildiğine hayret ediyorum."

"Çocuğu var mı?"

Bunu niçin bilmediğimizi sormak üzereydi ki önceki bahaneyi hatırladı (iyi bir bahane hiçbir zaman boşa gitmez, en kötü ihtimalle kötüye gider) ve cevapladı: "Sizin de bildiğiniz gibi, çocuğu yoktur, yani onu en son gördüğümde çocuğu yoktu .. Büyük ihtimalle olmasını isterdi."

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Her zaman kardeşimin oğlu Gianfabio'nun etrafında dola-
nırdı." Yeğen dememişti

"Okumak için Amerika'ya giden." Konuyla ilgili bilğim olduğunu ispat etmek istiyordum

"Aynen öyle. Kardeşim onu Amerika'ya gönderdi, Bredik'in karşı çıkmasına rağmen."

Belki de Tomaso'nun oğlu bir jumbo kanadı ve kıl payı birinci kurban olmaktan kurtulmuştu.

"Generalim, değerli yardımlarınız için teşekkür ederiz. Roma sizi unutmayacak."

"Görevim."

Monica'nın babasının - göreve - verdiği askeri katkısı sıradan selamlarla basitleştirmemek için telefonu kapattım. Her insanın hayallerini büyütmeye hakkı vardır, sardunyalarla yaptığı gibi. Suya bile gerek yok Kendimi daha iyi hissediyordum Tomaso Cappetti'nin Bredik'in gerçek özüne yabancı olduğunu tahkik etmiştim. Profesör zayıf biriydi ama hoşuma gidiyordu Leydi Migliavacca güçlüydü ve benden hoşlanıyordu Onları kandırmak beni üzerdi. Halbuki General'in karşısında gizli servis görevlisi rolünü oynamak beni üzmemişti. Normalde gizli servisler vatana son derece kötü hizmet verir, bu yüzden de gizli kalır. En azından benimkinin iyi bir nedeni vardı.

İkinci numara Cappetti köşküne aitti. Profesör cevap verdi.

"Merhaba, ben Lazzaro. Monica'yla konuşabilir miyim lütfen?"

“Tabii, hemen çağırıyorum.”

Tomaso Cappetti bana karşı daha soğuktu; nazik, resmi konuşmamda bir tutam suçluluk hissi sezmiş olabilirdi.

Bunları bilmem kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olmuyordu.

“Monica, ben Lazzaro. Seni Predazzo’dan arıyorum Yarım saat sonra Baita Alpina’ya gelebilir misin?”

“Yalnız başıma mı yoksa Dea’yla mı? Yoksa bir kız arkadaşını mı getirmeyi tercih edersin? Dün akşam banyoda kayboldun ve sevgili Isabella Duncan’ı evine götürmek zorunda kaldım.”

“Özür dilerim ama bugün seni yalnız görmem gerekiyor. Ortadan kaybolmayacağım. Söz veriyorum.”

“Tamam Yarım saat sonra Baita Alpina’da görüşmek üzere.” Hoşça kal deyip telefonu kapattı. Elveda demesinden iyidir. Monica’yı yalnız başına görmem gerekiyordu Onunla Dea’yla birlikte buluştuğumda konuşmalarımız Huey, Dewey ve Louie’nin sohbetlerine dönüşüyordu Onunla her şeyi paylaşmak konusunda kararsızdım. Olup bitenleri amcasına anlatabilirdi. Amcası da Donald Duck değildi. Geride kalan o üç günün küllerinden bir şeyler inşa edebilmem için bu son fırsattı. Bundan sonra geleceğe doğru yürüyecektim; Monica, adaylarının arasında bir seçim yapacaktı; Dea, at meydanına dönecekti; kasım, aralık olacaktı. Düşünceli sonbahar, yenilenen ilkbahar için tahtından inmişti. Kış, sonbaharı daha iyi muhafaza etmek için onu kış uykusuna yatırdıktan sonra, bir yılbaşı mumu gibi sönüp eriyecekti.

Monica’yı son kez görecektim, herhalde Her şey biter. Bunu anlamak için cüzdanıma bakmak yeterliydi. Telekom’la vedalaştıktan sonra çıplak Predazzo’yla yeniden yüzleşmeye hazırdım Onun bir sivilcesiydim Ve birçok düşmanın gözüne batıyordum. Telekom’la Mimi’nin arabasının arasındaki mesafe bana inanılmaz uzak geldi. Yolun köşesinden, Ugo Milan’la öc almak isteyen dostları her ân karşıma çıkabilirlerdi. Anılacak ölü sayısının artmasını istemiyordum. Hayat her zaman mükemmel değildir ama elimizdeki tek şeydir. Harcadığın

duygular, onunla ödemediğini düşündüğün kredi kartıdır. Sana belli bir süre tanıyan tarihi geçmiş çektir. Aşk bankaya yapılan bir saldırıdır.

Monica'ya âşık değildim, en azından öyle sanıyordum ama belki de farklı koşullar altında olabilirdim. Bir otobüs yolculuğuna sıkışan Dea'yla tanışmamız bile beraberinde başka bir şeyler getirebilirdi. En çok da yararlanmadığım fırsatlara borç-luydum. Pişmanlık, sizinmin antifrizidir. Mor cinquecento beni ön camına bırakılmış bir park cezasıyla bekliyordu.

Belediyenin bu azarını buruşturup sokağa fırlattım. Arabayı çalıştırdığımda, kurallara sadık motor cinayet yerinden uzaklaş-mama razı olmadı. Küfür çarpım tablosunu kafamdan geçirirken birkaç metre uzakta tanıdığım bir figür gördüm: ucu kalkık basık burunlu ve bileği alçada bir sarışın. Motorun boğultulu sesiyle arabanın rengi hemen ilgisini çekmişti. Beni dikizledi ve aynı anda düşmanını tanıdı.

Yaklaşmak yerine geriye dönüp bara, destek istemeye gitti.

Cinquecento gitmemek için inatçılıkta direniyordu. Sokağın diğer ucunda, barın girişinde bir grup insan belirdi. Aslında çıkmaktaydılar. Cinquecento mor bir tuzağa dönüşmek üze-reydi. Grup karşıya geçmişti ve bana doğru ilerliyordu. Motoru çalıştırmaya devam ederken bir yandan da cinquecento'nun kapısını açtım. Sarışın ve dostları benden sadece birkaç adım uzaktaydılar.

"Seni yeniden buldum, piç." Sarışının yandaşları durup onun ilerlermesini beklediler.

İçlerinden: "İntikam benim" diye bir ses yükseldi.

Çarşıdan alıp araba koltuğuna bıraktığım dağ sopasını elime geçirdim. Sarışın yumruklarını kaldırıp doğru mesafeye ulaştı-ğında sopayı, kolumla iterek, dizine yönelttim İnleyerek ikiye katlandı. Sarışın. Motor da inliyordu. İstirap?

Hayır, yeniden çalışma. Kapı açık halde, füze gibi oradan ayrıldığımda, şaşkın arkadaşları peşimden koşarak bir kovalama yapıyorlardı. Junk eşzamanlılığı mor hurda için bile geçer-liydi. Tanrı diye bir şey vardı, araba tamir dükkânının birinde.

Kapıyı hızlıca kapatıp Mimi'nin arabasını zorladım. Yolun o tarafında park etme yasağı olduğu için sarışının dostları arabalarını oraya park etmemişlerdi. Tarihi şehir merkezi benim tarafımı tutuyordu. Tabii, mor renkteki bir arabayı fark etmek kolaydır ama sorunların acili bu değildi. Mimi'ye, etraftakilere arabasını bana kiraladığını söylemesini önerecektim. Predazzo'dan bir yılbaşı maytabı gibi fırladım. Baita Alpina'ya götüren virajlı yola saptım. Bir veneto şarkısı bile söylemeyi başardım. Mimi'nin dil çabalarına ve kurşunlardan kaçışıma hürmet etmek için. Kurşunun çoğulu.

"Dove ti va Ninetta, così de freta, così de gaia de buon umor." "Vado dal toso in gondoeta, in gondoeta nella laguna, a far l'amore" diye hiçbir kadın sesi bana karşılık vermedi.

Ne de olsa Monica beni Baita Alpina'da bekliyordu. Karanlık henüz ev sahipliği yapmaya gelmemişti fakat Baita Alpina'nın ışıkları yanmaktaydı. Park alanında Monica'nın Golf'u duruyordu. Cinquecento'yu ona nerdeyse dokunacak kadar yaklaştırdım.

En azından arabalar birbirine yakındı. Benim ve Monica'nın olabileceğinden daha yakın. İyi ki Nunzia yoktu. Şu an için kıskançlık adındaki kutu oyununu çıkartacak vakit gelmemişti. Monica kenardaki bir masada oturuyordu ve elindeki gazeteyi fotoğrafımın bulunduğu sayfaya açmıştı.

"İmzalamamı ister misin?"

"Bana ithaf edilmesini tercih ederdim."

"Haklısın, ben de öyle."

Oturup Mimi'yi çağırdım. Elinde bir bira ve bir beyaz şarap kadehiyle geldi. "Mimi, Fifi, Koko, Lulu" töreninden vazgeçmiştim. O da bu kararıma fazla karşı gelmemişti, durumun hassasiyetini kavramış olmalıydı. Bir elveda, yanlış sayfaya açılmış bir kitaptır.

"Mimi, araban dışarıda. Onu bana kiralamamak için direndin ama ben çok ısrar ettim. Hatırlıyorsun, değil mi?"

* "Dove ti va Ninetta, così de freta, così de gaia de buon umor.": "Bu kadar aceleyle, neşe ve mutluluk içinde nereye gidiyorsun Ninetta."

** "Vado dal toso in gondoeta, in gondoeta nella laguna, a far l'amore.": "Gondollu delikanlının yanına, göldeki gondola, sevişmeye gidiyorum."

"Hatırlamaz mıyım. Beni tehdit ettin. İhtiyacın varsa, kafana göre tak... yani beni artık tehdit etme. Hâlâ korku içindeyim."

Teklifini reddettiğimde ortadan kayboldu. Monica üstünü değiştirmişti. Sarı bir etek ve kazak giyiyordu. Parıldıyordu

"Bu bir nevi veda mı yoksa dün için özür mü dilemek istiyor-sun?"

"Hayır, bak, dün için özür dilemek anlamsız. Beni dinlediğine göre zaten affetmişsin. Yarın için özür dilemek istiyorum..."

"Neden yarın? Residiv misin?"

"Değilim ama ya vedalaştıktan sonra seni üzecek bir şey yaparsam? Yarın ayrılıyorum... bu nedenle de beni şimdiden affetmeni istiyorum."

"Affettim bile. Ben bu akşam gidiyorum."

"Yapma ya, daha fazla kalacağını ümit ediyordum."

"Kalacaktım ama babam senden sonra beni aradı ve bir an önce dönmemi istedi."

"Ve sen, birbiriyle değiştirilebilir iki erkek arkadaşına ve irsi bir bağımsızlığa sahip olan Monica Cappetti, bu emri kabullenebildin mi?"

"Emir değildi. Bana yalvardı. Babam kiliseye kabul töreninden beri kimseye yalvarmamıştır."

"Belki o durumda da kabul etti. Niçin hemen eve dönmeni istiyor ki?"

"On yıl sonra amcamın evini arayacak kadar önemli, ailemizle ilgili bir konu olduğunu söyledi."

"Amcanın tepkisi ne oldu?"

"Fazla üzülmedi, bugün bir misafiri vardı, bu yüzden de son derece yoğundu. Ben ve Dea artık kalabalık sayılırız. Bir saat sonra buradan ayrılıyorum."

"Karanlıkla. Daha romantik. Peki Pordenoneli ve Milanolu arkadaşların arasında kimi seçeceğine karar verebildin mi?"

"Düşünmedim bile. İki günümü düşünceye boğan, kendini beğenmiş bir kabadayıyla tanıştım."

"Touché. Üzgünüm."

"Kaybettiğim iki gün için mi?"

"Sadece iki gün kaybettiğin için. Artık gitmem gerekiyor. ."

Aklımdan beni belki Ugo Milan ve kötü çetesiyle birlikte arayan sarışın ve yandaşları geçti.

"...Dea'ya selam söyle bir de..."

"Milano'daki telefon numaramı mı isteyeceksin?"

"Gerekmez" cebimden Telekom'dayken General'in numarasını yazdığım kâğıt parçasını çıkarttım.

Pis bir oyundu.

Ama son derece etkin.

Monica güldü: "Girişimci ruhun için on puan hakediyorsun."

"Biralı bir öpücük denemek ister misin? Belki on bir olur."

Dudaklarımız karşılaşp tanıştıktan sonra dost olup tekrar randevulaştılar. Monica şarap tadındaydı, ben ise bira. Fakat duruma hükmetmek isteyen tatlar değildi, daha sekse dönüşmeden iki dilin sarıldığı aşamada birleştiler. Hem uzun hem de kısa oldu. Mimi barın oradan gülümsüyordu. Yeğenini de öpmüş olmama aldırımıyordu. Dünyayı dolaşıp yabancı veya tanıdık kızları öpmem herhalde ona göre romantikti.

Monica ayağa kalktı ve uzaklaştı. Dışarıya bakmaksızın motorun gürültüsünü bekledim. Bir tek Mimi'nin cinquecento'su kalmıştı. O yalnız, ben yalnız. "Mimi, Fifi", "Koko, Lulu." Bundan sonra Mimi'yle şifreyi kullanabilirdik, aramıza kederin girmemesi için. Mimi'ye o günün karşılaşmalarını, Bredik'le ilgili planlarımı anlattım ve Milano'ya gitmeden önce onunla vedalaşmak için döneceğime söz verdim. Zaten benden bunu beklediğini itiraf etti.

İkinci bir bira şişesi açıp kendine de likör aldı. İçkileri yudumladık. Eski bir dostluğun şerefine içtik. Biramı bitirmedim, beni bekleyen karşılaşmayı hızlandırmak anlamına gelirdi. Karanlıkla başa çıkamayacağımı hissettiğim takdirde yeniden dönebileceğimi bilerek oradan çıktım. O birayı bitirmek üzere. Mimi de bunu anlayışla karşıladı.

Bellamonte'ye dönmek için cinquecento işime yarardı ama artık bellenmişti. Akşam çökmüştü. Zaluna'ya yollandım, yaşlı bir oyuncak bebek evinin ters tarafına doğru bakarak. Hava soğumaya başlıyordu.

Bir tek kar eksikti. Yok, gerçekten de kar eksikti; çünkü bu şekilde, sadece kendi içimde yaşadığım soğuk havanın bir gerekçesi yoktu. Ormanın muhteşem koyu çerçevesine kontrast yaparak canlandıracak beyaz halılar da yoktu. Sarışınla arkadaşları büyük bir olasılıkla devriye gezinirken ben de onlara rastlamamak için asfalt yolu geride bırakmıştım fakat orman da onlar kadar tehdit ediciydi. Mimi'ye arabasını bir yerlere saklamanın iyi olabileceğini söyleyecektim ama unutmuştum.

Korkuya tek alternatif cesarettir. Hızlı adımlarla Zaluna'dan bataklığa götüren patikaya daldım. Ağaçlara kuşkuyla baktım. O ana kadar Bellamonte'nin dürüst koruyucuları olarak gördüğüm ağaçlar artık birer düşman gibiydi. Mücadele fazla yükselmişti. Birçok defa yan çizdiğim polis bile Kafkamsı bir tat kazanmıştı ve ani görüntülerle çevremde varolduğunu hatırlatıp tekrarlanan bir rüya gibi yok oluyordu. Uykusuzluk kâbuslardan korur fakat uyku en inatçı uykusuzluklara üstün gelir. En iyisi uyurgezerliktir. Başka biri tarafından uyandırılmamayı ümit ederek uyanma faslına koşan bir uyurgezer gibi, uzak korkuları seslendiren gümbürtülü şelaleyi aştım. Şelanenin Trento dilini konuştuğunu duyduğumda korku dinmişti. Kısa süreliğine. Bir grup insan patikadan inerek bana doğru geliyordu. Beni henüz görmemişlerdi. Onları tanıdım, sabah Torretta'da rastladığım kalabağın bir kısmıydı. Baltalardan dolayı ormancı kıyafetine bürünmüş vadi halkıydı ve intikam peşinde çevreyi tarıyorlardı. Sanki "*Yedi Kardeşe Yedi Gelin*" filminden çıkmışlardı. Onlardan kırk dokuz tane olabilirdi. Gülümsedim, şelanenin yanındaki bir kaya beni koruyordu. Tehlikeyi tespit ettikten sonra onu artık değerlendirebilirdim. Şimdi oradaydı. Neden korkacağımı bilmek korkuyu ortadan kaldırıyordu. Tehlike, kalp hastasının son orgazmıdır. Kalp hastası değildim. Hâlâ birkaç cinsel ilişkide bulunabilirdim. Kiminle mücadele edeceğimi bilmek ormanı sadece bir orman kılıyordu. Koruyucu omuzlarını bir sığınak gibi açan ağaçlar beni tekrar sevmeye başlamıştı.

Canavar avcılarının arasında, üniformanın verdiği otoriteye dayanarak operasyonların başına geçen Ugo Milan'ı tanıdım.

Yüksek ama "Posse"nin* beni duyamayacağı bir sesle: Trentatré trentini..."" şarkısını söyledim. Çok eğlendim: oyunun kurallarını biliyordum. Tehlikeli bir saklambaç oyunuydu ama sonuçta bir oyundu. Bilgisayar bacaklarını kullanılamaz hale getirmeden önce çocuklar saklambaç oynarlardı. Ergenlik çağında, Milano'da, molotof kokteyllerinin martılar gibi uçtuğu yıllarda, ben savaş oyunları yapardım. Son derece alçak uçarlardı. Bu insan grubu da savaş oyununa girmişti. Güçsüzlüklerinin karşısında bir şamar oğlanı arıyorlardı. "Çete"yi davetsiz misafirden koruyorlardı. Kara adamı aramaktaydılar. Engizisyon ve McCarthycilerin sindirme harekâtı zaten gerçekleşmişti ama insanlığın sıcak bunalımlarının hararetini almayı başaramamıştı. Bu olayın bir son bulamayacağına inanıyorum. Her zaman "kara adamlar" aranmaya devam edilecektir. Onlara farklı isimler takılacaktır, aksi takdirde avcılar kendilerini aptal sanabilirler. Nitekim o aptallar, kara adamı ararken, beni bulmak üzereydiler. Onları işleten adamı da bulmuşlardı: mevcut durumda vahşileşmiş asker generali ama normalde esrar satıcısı ve Predazzo güvenlik görevlisi Ugo Milan. Ama onlar, avcılar, büyümüş gibi davranan yaşlanmış çocuklar aslında birer insandılar. Olgunluk, gelişmediğini kabul etmeyen insanın buluşudur. Şimdi o aptallar, saklambaç oynayıp kara adamı arıyorlardı. Kara adam: ırkçılığın ana sebeplerinden biri olmalıydı. Amerikalı zenciler kendilerine "kara" dedirtmemeliydiler. Er ya da geç biri bunu farkedebilirdi ve sorunlar yeniden başlardı. Keşif kolu ayrı yerlere gidiyordu. Dağılarak beni daha rahat bulabilirlerdi, o zaman da, elveda Lazzaro. Büyümeye başladığım yerde tükenirdim. Bel-lamonte. Bredik'e bile ulaşamayacaktım. Zaten Bredik benim için kara adamdan başka ne olabilirdi ki? Nereden bakarsam bakayım varsayımlarım çürüktü. Kara çürükler. Muson ikliminin etkisindeki bir yerde iskambilden bir kule inşa etmiştim. Başımı düzenli olarak bir dertten bir derde sokup sonunda da kendimi

* Posse: Grup anlamını taşıyan, seksenli ve doksanlı yılları arasında İtalya'da yayılan ve bilhassa politik ve sosyal konuları içeren müzikal bir fenomen.

** Trentatré trentini: Otuz üç trentini... diye başlayan ünlü bir tekerleme.

bir ormanın ortasında bulmuştum. Ugo Milan'ın beni keşfedip: "İşte canavar" dediği anda tek söz etmeye fırsat bulamadan üzerime şiddetli yumruklar yağacaktı. "Sürpriz" deyip ortaya çıkmak için artık çok geçti. Yolun sonuydu. Son durak. İnme vakti gelmişti. Şelalenin zırhına biraz daha yaklaştım. Sanki su başka bir gezegene aitti, sıçrayan damlaları heves içinde sürekli ölüyordu. Takdire şayan fakat berbat bir örnek. Ölü çocuğu gördüğüm ırmakta akan sular gibi hayatın kısırlığının tadını çıkarıyorlardı. Montumun ceplerimdeki muşta ve bıçak beni şiddete yatkın biri gibi gösterebilirdi. Belki de onlardan kurtulmak en iyisiydi. Onları çıkartıp şelale sularının dibine terk etmek niyetiyle cebimi karıştırmaya başladım. Parmaklarım varlığını unuttuğum bir cisimle karşılaşp onu didikledikten sonra istemeden hayata geri getirdiler. Çalar saat çınlamaya başladı.

Yaptığım saçmalığın farkına çok geç vardım. Suların gürültülü korumasına rağmen çalar saatin sesi kristal sessizliği kırdı. Çarşıdan aldığım hatıra eşya avcılar için bir çağrıya dönüşmüştü. Onu cebimden, elimden geldiği kadar hızlıca çıkartıp bulunduğum yerin ters yönüne doğru fırlattım. Adamlar bir araya gelip çınlama sesine yeni bir ton veren gümbürtünün geldiği yere doğru koştular. Canavarlar sadece orkestrada sahne aldıklarında çalmaya başlarlar ama avcılarımı bunu pek kaale almadılar. Sessiz avı sarsan çan sesi otomatikman bir düşmana dönüşmüştü. Grubun şişkosu yanımdan geçer geçmez şelale sığınağımdan dışarıya fırlayıp ters yöne doğru koşmaya başladım. Adımlarım onunkilerle birdi ve kimse sırtını dönmedi. Vadi

halkı aşağıya, ben ise yukarıya doğru koşuyordum. Öfkelerinden umulmadık fayda sağlamıştım. Birazdan biri çalar saati keşfedip beni o civarlarda aramaya başlayacaktı: tam ihtiyacım olan şey. San Peltro'da düzenlenen doğa koşularında birkaç madalya kazanmıştım.

Geçmişte kazanılan madalyalar birer mahkûmiyettir. Onları sakladığınız takdirde hâlâ bir şeyleri ispatlamak durumundasınızdır. Tepeye doğru koşmaya devam ediyordum, nefesimin "bir varım, bir yokum" oynamasını beklerken. Vardı. Kovalayanların gürültüsü gitgide uzaklaşıyordu Benim kırmadığım bir dalın sesi hevesimi parçaladı. İnsiyaki olarak döndüm ve nefesim rolünü üstlenemedi. Bunda yalnız değildi. Belki de nefesi tükenmek üzere olan Ugo Milan'ın soluğu da benimkiyle başbaşa bir yarışa girmişti. Güvenlik görevlisi daha yorgundu ama gözlerinden beni öldürme niyeti okunuyordu. Acemi sayılmazdı. Çalar saat stratejisinin yanıltıcı bir unsur olduğunu sezen tek kişiydi. Bireysel araştırmasını sürdürmek için diğerlerinin uzaklaşmasını beklemişti. Artık oradaydı, birkaç metre daha aşağıdan tabancasını çekmiş, hareketsizliğiminden haz almaktaydı.

"İşte buldum seni, hayvan!"

"Öyle görünüyor, hayvan." Astımlı domuzlar gibi soluklandık.

"Acaba işini ben mi bitirsem yoksa seni o salakların eline mi bıraksam bilemiyorum."

"Salağı ben seçebilir miyim?"

"Trento'yu aradım, sahtekâr herif, varlığından haberleri bile yok."

"Senin Cappettilerin şoförünün esrar sattığını bilmediğin gibi."

"Beni kandırmaya mı çalışıyorsun eşsoğlueşsek, o hiçbir şey satmıyor..." Açıklama beni şaşırttı ve tehlikeyi unuttum. Şoför esrarkeş değilse önceki akşam, Zaluna'ya yakın, sızmış çocuğun yanında ne işi vardı? Bir hakikat belirtisi beklediğim kurşun gibi kafamda patladı. Ugo Milan bir şeyler döndüğünü fark etmişti.

"Aklından neler geçiyor, aşağılık herif!" Birkaç metre aşağımda duruyordu.

"Trento'da sana bir şey dememelerinin nedeni zaten yanmış olmanızdandır." "Yanmış olmak" her zaman etkilidir: insan bir hayvandır, hayvanlar da ateşten korkar.

"Sen ne diyorsun?"

"Trento'da seni havaya uçurmak istiyorlar. İşin bitti!"

"Benim mi işim bitti? İstediğim anda seni öldürebilirim."

"Bunu unutuyorsun." Elimi cebime soktum. Pantolonumun cebine.

Cebim çok dar olduğundan bir tabanca çıkartmamı düşünmezdi, beni de vurmaya yeltenmezdi. Merak kadınlara has bir duyguysa, o zaman Ugo Milan her ay adet görmeliydi.

Ses kaydetme cihazını yavaşça çıkarttım. Elimde salladım. Ne olduğunu ayırt edemeyip telaşlanması için ortam yeterince karanlıktı. "Hiç Sony bombası diye bir şey duydun mu?" Ben de hiç duymamıştım. O anda uydurduğum bir şeydi. Devam ettim "Yere düştüğüm anda ikimiz de havaya uçarız." Telaşlandı.

"Sen kimsin be?"

"Hıyarlık yapmayı bıraktığında sana anlatırım. Tabancayı indirirsen onu etkisiz hale getiririm."

Tabancayı hafifçe indirdi.

Ses kaydetme cihazını kurcalıyormuş gibi yapıp mümkün olduğu kadar hızlıca ona doğru fırlattım. David ve Goliath. Goliath nesneyi alnına ve yüzünün tümüne yedi. Hemen üzerine atladım. Tepeden kolay oldu. Pek dengeli biri sayılmazdı: birlikte aşağıya yuvarlanmaya başladık. Onu hiç durmaksızın yumrukladım.

Bunu uzun zamandır istiyordum. O kıpırdanmayı bırakmadan durmadım. Ardından tabancayla Sony'yi yerden topladım; otuz sekizliği pantolona, Sony'yi de cebe koydum. Ormanda ve şelanenin yakınlarında bulunan halka seslendim: "Canavar Milan, onu gördüm." Felaket bir Trento aksanı taklidiydi fakat Milan'a kötü bir on beş dakika daha geçirtecek kadar yeterliydi. Üniformalı şefler pek sempati toplamaz. Birkaç vadili çağrıya cevap verebilirdi. Canavar Milan, onu gördüm. Bu toplumu içeren ben, halkı öfkeliendirebilecek kadar başarılıydı. Onlar gelmeden tepeye doğru koşmaya devam ettim.

Milan kendi burnu yüzünden de kana bulanmıştı. Kara adam ve kan tartışılmaz derecede toplumdan ilgi gören bir ikilidir. Onu esrarkeşliği yerine çocuk katili sıfatıyla linç etmeleri vicdanımı buz gibi bırakıyordu.

Bataklığa, kamp alanına ve oyun parkına vardığımda nefesim tamamen tükenmişti. On yıl öncesinde Guidotti'ye çarpan salıncağın yanına yattım. Ne de olsa suç ortağıydık. Bedenim yorgundu, yıllar boyunca bilmediğim bir hedefe koştuğum için yorgundu. Ama beynim çalışıyordu, matematiksel sonucu olmayan veriler geliştiriyordu. Fakat matematik bir bakış açısidir. Karmaşık bakış açılarım vardı ama o karanlık tiyatroya yeni ışıklar saçıyordu

Cappetti Migliavacca köşkünde bir şey daha yapmam gerekiyordu. gerçek ölçülerini bilmediğim fakat nihayet meydan okuduğum karanlığı daha da yıldırıcı yapan bir şey Aklıma o son üç günün karşılaşmaları geldi, tesadüfi olanlar ve isteyerek yaptıklarım. Aklıma Leydi Migliavacca, Tomaso Cappetti, Amerika'daki çocukları, ölü çocuklar ve ısrarlı bir şekilde Amerika'daki çocuklarının etrafında dolanan Bredik geldi. Yıllardır akrabalarını görmeyen bir general; kapıları açmayan, yarı dilsiz aşçılarla düşüp kalkan ve esrar satmayan fakat iğne paketleri satın alan bir şoförü düşündüm. Gerçeğin kafası bir karmaşaydı fakat o bunu bilmiyordu. Trajediye dönüşüp gülünç bir ortaoyunu tarafından kesilen bir komedinin son sözleriydi. Sonuç olarak kırsal bir Elisabeth taraftarıydım. Shakespeare'le aramdaki fark.

Salıncağa bakmak ve biraz nefes almak için bir süre daha yerde yattım. Kendi kendime nefesime kavuştuğuma ve artık tüm ciğerlerimle soluk alabildiğime kanaat getirdikten sonra bir süre daha uzanıp salıncağa bakmaya karar verdim.

Nefes almak için yattığımı itiraf etmemek için. Herkül gibi tiplerin avantajı, görevlerin tek tek karşısına çıkmasıdır. Son günlerde yaptığım şanslı tanışmalarda, Herkül'ün, on üçüncü görevi olarak beni yumruklamayı uygun görebileceğini düşündüm.

Ot soğuktu ve onunla tek bir nesne olmuştum; toprak, bu anı kaybetmek istemezcesine, beni içine çekiyordu sanki Zama-

nın dışına çıkmıştım: bulmak istediğim Bellamonte buydu Ot çekmeye gerek kalmadan sonsuzluk hissi. Üzerine yatmak yeterliydi.

Yatay pozisyonda kalıp bir puro yaktım, duman bulutları nereye ve kime gidiyordu acaba. Saatin kaç olduğunu bilmiyor, bakmak da istemiyordum Randevularımı daima kader saptamıştır. Yüzleşmem gereken karanlığın kalbinden bile artık korkmuyordum Otobüsten inip karanlıkla tek bir beden olacak kadar onun saygınlığını kazanmıştım. Geniş paçalı pantolonum sadece orijinal paçaların görünümünü koruyordu. Kirli olduğumu bile bile bundan mutluluk duyuyordum. Kravatımı gevşettim, çıkarttım ve cebime yerleştirdim. Seyyar bir çarşıydım artık. Yaşadığım ilk özdeşleşme, kendimi intikamını almaya adadığım birinci kurbanla olduysa bile, bundan sonra çocuk ben değilim: Bellamonte'ydim. O gece sonsuz olabilseydi yerimden oynamazdım, uzak bir günü aramak için bile. Birisinin purodan çıkan duman bulutlarına cevap vermesi için beklerdim. Dilini de anlardım.

Beni en güç saat bekliyordu hakikatlerin saati. Belki de onu bekleyen bendim. Kışın ortasında bir dilencinin umutla yazı beklemesi gibi. Yatay pozisyonda, salıncağın fark etmeyeceği şekilde tahtasını usulca tekmeledim. Ters bir şey olmalıydı, çürümüş bir vida, karanlığın kalbi. Tahta yerinden fırlayıp yaralı bir vaziyette yere düştü. Kalkmam gerektiğini anladım. Sinyal net ve acımasızdı: kâbus hâlâ sona ermemişti. Ayağa kalktım, pis ve hüzünlü. Nihayet saat gelmişti. Harekete geçme vakti.

Bu sefer usulca yürüdüm. Bredik'le konuşmak için nefesimin tümüne ihtiyacım vardı. Elimde otuz sekizlik, muşta ve bıçak olmasına rağmen kendimi yüzleşme durumunun karşısında güçsüz buluyordum.

Kedili adamın evinin önünden geçerek bataklığa götüren patikadan çıktım. Evin hayaletli olduğunu düşünmedim Kedilerin gölgesi bile yoktu Gölgeler miyavlamaz ki. Bu noktadan sonra asfaltlı yola çıktım ve kapalı çarşayı geçtim. Antico'ya vardığımda, içeriden yansıyan ışıklar otelin karanlık silüetini

çiziyordu, cadılar bayramında mumların bir balkabağını aydınlattığı gibi. Durdum. Belki Bredik oradaydı. Bu durum, öngördüğüm gibi karşılaşmanın sonucunu değiştirebilirdi.

Metro durağında babasını öldüren biriyle konuştuğunuzda, ona bu cinayeti niçin işlediğini sormazsınız, sadece biletini kontrol edersiniz. Girdiğimde karşımda Raimondo'yu buldum. Beni aşağıdan yukarıya dikizledi, kirli ve ütüsüz pantolonumla üzerime çöken dilenci kılığını farkedip ilk defa göz kırpmaktan kaçındı.

"İyi akşamlar, Bay Bredik oteldeler mi acaba?"

"Hayır, akşam yemeğini dışarıda yiyecekler sanırım." Zevzek filozof kapıcı espri yapmaktaydı. Onu kışkırtmayı denedim.

"Bir grappaya ne dersin?"

"Hayır teşekkürler, yemeğimi az önce bitirdim." Bu cevabını bir engel gibi algılamadım.

Aksine. "Haydi ama, ısrar ediyorum." İsteksizce kabul etti.

Onun önünden bara yöneldim. Bocia, taşınabilir televizyonda büyük dikkatle bir reklam izliyordu. İkna ediliyordu.

"Üç grappa, Bocia. Biri benim, biri onun..." Raimondo'yu işaret ettim, "...biri de senin!"

"Ama ben içmiyorum ki."

"Bugüne kadar puro da kullanmıyordun."

Üç grappayı miğdelere indirdik. İlkel Bocia bile bendeki değişiklikliği fark etmişti. Bu değişiklik, Raimondo için bahşiş olarak kırk kart postal ve kabul edilemez pantolonum, bunlara aldırmayan Bocia için ise ruh halimin röntgeni olmalıydı. Bis çağrısı yapmaktan vazgeçtim. Bocia beni Raimondo'dan daha iyi anlamıştı. Ne de olsa Carosello'yu* ciddiye alan biri olarak benim de ciddiyetimi göz önünde bulundurmalıydı. Hatta ben daha da ikna ediciydim

Bir jeton alıp Torretta'yı aradım. Ulissee Pero'yu istedim. "Merhaba Lazzaro, seni merak ettim."

* Carosello: 1957-1977 yılları arasında İtalyan RAI kanalında kısa komik skeçlerin ardından reklamların yayınlandığı bir program.

"Haklısın. Cappetti Migliavacca köşkünün orada Bredik'le karşılaşmaya gidiyorum. Haberin olsun."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır sağ ol, bu özel bir durum. Bir şeyleri çözümleyebildiğim durumda seni buradan ararım."

"Tamam, fakat... uğursuzluk olmasın ama ya... dönmezsen?"

"Santa'ya annelik yaparım." Santa'nın kim olduğunu sormadı: Opera'yı biliyordu. Yani en azından *Cavalleria Rusticana* operasını. Antico'dan çıkıp karanlığın kalbine doğru yol almaya başladım. San Peltro'yu geçmiştim. Ona bakmak için durdum ama anıları hayata geri getirmemeyi seçtim, binanın sessiz varlığı emniyette olduğuma beni inandırmak için yeterliydi. Sony'nin çalışıp çalışmadığını kontrol ettim: "Adım Lazzaro Sant'Andrea. Edwin Bredik ölen iki çocuğun katilidir. Bir de, ...Ugo Milan, daha doğrusu ondan geriye ne kaldıysa, bölgenin esrar dağıtımının ele başısıdır." Teypi kapatıp harap savaş pantolon cebimdeki tabancanın yanına yerleştirdim. Cappetti Migliavacca köşkü oradaydı. Giriş kapısının yakınlarına çömelip beklemeye başladım. Beklemekten daha kötü tek bir şey vardır: beklentide olmak. Birkaç zaman sonra ayağa kalkıp her kuralı çiğneyerek giriş kapısına tırmanmaya başladım.

Dobermann hemen yetişti. Onu tamamen unutmuştum. Belki de sadece çiş yapmak için bahçedeydi. Dişlerini gösterek birkaç metre uzağımda durdu. Bu, üstüme hemen atlama için eğitildiğinin bir kanıtıydı. "Sakin ol oğlum. Otur" gibi sözler söylemeye başladım. Almanca konuşan bir köpeğe söylenecek aptal şeylerdir bunlar. Frau Gritsch'in derslerini astığıma pişmandım. Havlayan bir köpeğe: "Postacı kapıyı çalıyor, Frau Braun kapıyı açıyor" diyemezdim. Altıncı dersti. Bu durumda ben de ona dişlerimi gösterdim. Tükenmek bilmeyen birkaç dakika sonra köşkün kapısı açıldı ve şoför çıktı. Beni dikizledi, köpeği çağırdı ve: "Buradan gidin" diye seslendi. Konuştuğunu ilk defa duyuyordum. Cümlesini daha iyi seçebilirdi.

"Monica'yı görmeye gelmiştim ve..."

“Monica gitti. Beyefendi ve hanımefendi yoklar. Buradan gidin.”

“Satın aldığınız iğneleri nerede kullanıyorsunuz? Yoksa koleksiyoncu musunuz?”

Tehditkâr bir edayla bana yaklaştı. Ona saldırsaydım, dobermanın bana hücum etmesi için emredilmesi gerekmeyecekti. Tek elimle cebimden Sony’yi çıkarttım

“Buraya ne kayıtlı, biliyor musunuz?”

Bu sözlerim onu hiç etkilemedi. Bana yaklaşmaya devam etti. O anda, çıktığım aynı kapıda muazzam bir figür belirdi. Şoför arkasına bakamadan ensesine şiddetle vurdu. Köpek yerinde duruyor, havlıyordu. Bana. Ailenin başaşçısı Fabio, onu okşayacakmışçasına eğildi. Köpek, onu boğazlamasına izin verdi.

Fabio bir saniye için karşıma dikildi: “Siz de kaçın. Hepsi birer canavar!” Ve şişman bedeniyle giriş kapısından fırladı. Tek bir söz edemeden yerimde kalakalmıştım. Hayatımı kurtarıp toplu bir suçluluk ihbarında bulunmuştu. Kıpırdayamıyordum, ne yapacağımı bilemiyordum. Kapı hâlâ açıktı ve içeriden ışık sızıyordu. Bana bir şey, ışığa rağmen içeride otobüsten gördüğüm Bellamonte’nin çehresi olduğunu söylüyordu. O ân, ormana girdiğim ân değil, meydan okuma vaktiydi. Orada tüm soruların cevabını bulacaktım, kendime sormak istemediklerimin bile. Cansız köpeğin yanına çömelip onu okşadım. Suçsuz bir düşmandı. Şoförün vücudu beni ilgilendirmiyordu. Yeni bir şey olmadan önce anladığımı sandığım bir şeyi araştırmam gerekiyordu. Ceplerini arayıp kimliğini buldum. İnceledikten sonra o kadar kuşku arasında bir cevap buldum. Bunu mantıklı bir düzene oturtamadan, şoförün yalan söylediğini kanıtlayan, evden gelen sesler duydum. İçeriye girmem gerekiyordu ama bir şey geri geriye gitmeme yol açtı. Belki de çok fazla kovboy filmi izlemiştim: onurlu bir düello yapabilmemiz için Bredik’le aramda yeterince mesafe olmasını istiyordum. Bu korku olamazdı. O kadar da değil. Şoför cansız bir şekilde yerde yatıyordu, öyle ümit ediyordum. Ben karanlıkta, ev ise aydınlık içindeydi. Monica, Dea, Simona, Nunzia ve Patrizia uzaklardaydılar. İki gün

öncesinin grappaları gibi. Yer burasıydı. Ân buydu. Geriye kalan çok uzaktı. Kapıda başka bir figür yoktu. Artık geriye adım atamazdım. Köpeği, şoförün vücudunu geçip ışık kaynağına doğru yöneldim. Kapı. Kapıyı vurmama bile gerek yoktu. Açıktı. Uzun, çok uzun yıllardır açıktı. Benim için.

Tam yaklaşırken kulağıma bir kadın sesi geldi: "Fabio, neler oluyor?"

Önceki akşam, bir otel odasında bana: "Lazzaro, beni şişman mı buluyorsun?" diyen sesti.

Leydi Cappetti Migliavacca'nın kapıda belirmesi içeriye girmemi engelledi: girişi tıkamıştı. Arkasındaki erkek figürü onu gölgeliyordu. Ak saçlı kara adamım. Bredik. Sesini ikinci kez duyuyordum: "Gianfabio, neredesin?" O anda Bellamonte'de yeni bir karanlık uçurum belirdi. Yerden bir ip toplamıştım ama Ariadne'nin yerine karşımda yeni kuklalar buluyordum. Beni tanıyana kadar emin adımlarla ışığa yaklaştım. Tabancayı çekip: "Benim, Lazzaro Sant'Andrea, hanımefendi" dedim. Bir salak gibi. Tam anlamıyla neden tuttuğumu bilmediğim bir tabancayla terbiyeli bir misafir gibi karşılarına dikilmiştim. Geriye sadece izin almak kalmıştı. Emma Migliavacca'nın tepkisi beni şaşırttı. Tabancayı umursamadan koşmaya başladı, ardından köpeğin bedenine takılıp yere çakıldı. Bredik hareketsizce beni dikizliyordu, buz gibi gözlerle. Tabancayı yerine koydum: o gözler yüzünden etkisini yitirmişti. Leydi Migliavacca ayağa kalkıp şoförün yanına gitti. Bredik beni dikizlemeye devam ediyordu. Tomaso Cappetti'nin gölgesi bile yoktu.

Birdenbire Leydi Migliavacca öfkeyle ağlayarak üstüme çullandı ve beni tartaklamaya başladı. Darbeleri tırmalama değildi, muazzam kolları bedenime bir boğanın gücüyle sarılıyordu. Bredik bize aldırmadan şoföre yaklaştı. Kendimi darbelerden korumaya çalışmama rağmen onu gözlerimle izlemekten kaçınmadım. Nihayet Tomaso Cappetti ortaya çıktı ve eşiyle başa çıkmaya çalıştığımı görerek yaklaştı. Durdu, bir çocuk gibi bağdaş kurup yere çöktü. Leydi Migliavacca'nın sağ yumruğu, yüz yirmi kilosuyla şakağımı sıyırdığında, şövalyelik iç güdüm uçup

gitti. Diğer bir yumruktan kurtulduktan sonra ona bir boksör hamlesiyle vurdum. Sendeleyip kalabalık zemine düştü. Trajedi artık gülünç bir ortaoyununa dönüşmüştü. Bredik gecenin kalbinde uzaklaşmak üzereydi. Onu takip etmek istedim fakat Leydi Migliavacca beni bacağımdan yakaladı. Tekmelemeye çalıştım ama beni sımsıkı kavramıştı. Eğilip şiddetle çenesine vurmak zorunda kaldım. Bredik çoktan kaçmıştı. Geriye Tomaso Cappetti kalmıştı. Reenkarnasyona inancını yitirmiş bir Buddha'yı andırıyordu Yorgun bir şekilde çökük bedenleri inceliyordu. Saldırmama rağmen polisi aramamıştı. İki metreye yakın Bredik müdahalede bulunmamıştı. Beni dikizleyip, şoföre baktıktan sonra oradan ayrılmakla yetinmişti Arabası köşkün önünde duruyordu. Uzaklara gitmiş olamazdı. Onunki belki de bir kaçış değildi. Arkasından gitmek yerine bitkin gözlerle beni süzen Tomaso Cappetti'ye yaklaştım.

"Profesör, neler oluyor?" Sorumu yanıtlamadı ve bana doğru bakmasına rağmen beni görmediğini fark ettim.

Soruyu tekrarladım. Hiçbir yanıt gelmedi.

Onu sarsmaya başladım. Katatonik bir teslimiyet ruh hali altındaydı. Vücut geliştirme yapan biri için yüz kiloyu sarsmak ideal bir durumdur ama şimdi bunun sırası değildi.

Nihayet konuştu. Özellikle benimle değil. "Durdur onu." Emir ve dua, komut ve yalvarma arasında bir ses tonu kullandı.

Kimden söz ettiğini sormadım. "Nerede?" diye sordum.

"Zaluna."

Onu yerdeki üç bedenin karşısında yoga pozisyonunda oturmuş halde bıraktım, birkaç saniye öncesine kadar bulunduğum aynı noktaya bakmasına devam ederken. Yüz yirmi kilosu bir tona dönüşmüştü ve bunun farkına aniden varmıştı. Asfalt yolu tuttum. Hem karanlık, hem de mesafeden dolayı, Bredik'i göremiyordum. Fakat nereye gittiğini biliyordum. Bunu bana, yaşadığı yalanın içinde tükenmiş bir adam söylemişti. Gece çökmüştü. Birçok defa ertelenen randevu gerçekleşmek üzereydi.

Hızlı adımlarla yürüyordum ama koşmadan. Zaluna'ya bir an önce gelmek istiyordum ama mecbur olduğumdan değil. Karan-

lıkla yapacağım o kesin buluşmadan bile cinsellik taşıyordu. Hareketlerim ritmik ama fazla hızlı değildi. Bu gerçek ilk geceyi, aceleci bir ilişkiye girerek harcamak istemiyordum. Milano'daki "ciddi" işe başlamadan ve hayata teslim olmadan önceki son serbest gecemdi. Aynı zamanda özgürlüğün gecesiydi. Eski korkularımın hortlaklarından kurtulmanın özgürlüğünü ve geçmişin kati yenilgesini simgeliyordu. Yarından itibaren ıslak otların üzerine uzanıp pantolonumu kirletemeyecektim. Bugünle yumruklanırken gençlik ektoplazmalarını artık yaşayamayacaktım. Sırtım eğrilecek, ağırlaşacaktım. Evlenip boşanacak, nafaka alıp nafaka ödeyecek, emekliliğe ayrılıp Cattolica'da bir pansiyona gidecektim. Yaşlanırken olgunlaşıyormuş gibi davranacaktım. Karanlığı alt edecektim ve ışık gözlerimi yaralayacaktı. Ölümü bekleyen üçüncü çocuktum. Gerçek, çocukları öldürür, aseksüel bir sapık gibi. Yürüyüş sürüyordu.

"Zemin kazanmak" deyimi sadece bir müteahhitle poker oynadığınızda geçerlidir. Aslını isterseniz, yürüdüğünüzde haklı olan daima zemindir. Daha yeni yeni yorgunluğumu içine çeken bir yoldan ters istikamette tekrar geçiyordum. Bir saat önce-sinin kaçıışı, şimdi saldırıya dönüşmüştü. Bataklıktan ayrılıp Zaluna'ya giden patıkaya daldım. Bu sefer yokuş aşağı iniyordum. Kimi zaman dik, kimi zaman ise şekil verilebilir yollara sahip fakat güçlüğü üzerinde tartışılabilir bir yokuştur. Köşkteki çatışma, Milan'la yaşadığım dövüş gibi, asıl karşılaşmanın sadece önsözüydü. Şiddet bana geçici bir güç, bir kuvvet hissi vermiş fakat aslında yoldan çıkmama neden olmuştu. Huyuma suyuma gidip son mücadele için direncimi azaltmıştı. Zaferi hakettiğimi biliyordum ama bedelini hâlâ ölçemiyordum. Hayatımın bedeli olabilirdi, son hayallerimle birlikte.

Gece avcılarından hiçbir iz kalmamıştı. Orman birkaç saat öncesinin olaylarını yutup içinde saklıyordu sanki. Bu önceden de gerçekleşmişti. Ve yine tekrarlanabilirdi. Uzaklardaki şelalenin sesini duyuyordum. Su. Birinci çocuk Zaluna'da, şelalenin yakınlarında ölmüştü. İkincisini ırmağın orada bulmuştum. Bellamonte'nin sırrı belki de suydur. Açıklanamayan bir sır.

Acımasız ve suçsuz. Su Bellamonte'nin kanıydı. Son noktaya yaklaştıkça, Bredik'le yaşadığım düşmanlık tuhaf bir saygınlıkla sulanmıştı. Sokrates öncesi düşünürün güven ögesi olan su, baldırana dönüşmüştü. Sampeltrinililer için cesaret simgesi olan şelale benim için o anda o unvanı kazanmıştı. Şelalenin biraz ötesindeki asfalt yol yeniden başlıyordu. Uygarlığa armağan edilmiş, katı kanunlarıyla doğayı yenen insandan, insana miras bırakılan eser.

Suyun sesi gitgide yaklaşıyordu. Adımlarımı hızlandırdım. Metrelerce uzanan bitkiler beni Bredik'ten ayırıyordu. Hafif bir damla yüzümü yaraladı. Ardından bir tane ve bir tane daha. Yağmur yağıyordu. Su kendi hatalarının üstünü örtmek, ırmak yatağının yanındaki dolapta gizlediği sırları tek tek selde boğmak istiyordu. Ayağımın birkaç fırsat karşısında takılmasını önledim. Şelale gözlerimin önünde dikildiğinde yağmur hâlâ koyulaşmamıştı. Edwin Bredik'in kalın bedeni ise karşımdaydı.

Birkaç metre aşağıda.

Beni henüz görmemişti ve şelalenin civarlarında dolanıyordu.

Patikanın ucuna gelip onu arkasından yakalayacağıma, önüne çıkmak için ormanlığa daldım.

Ayağım kaydı. Bir nesne değil, bir insandı. Çocuk bedeni. Dehşet yerleşene dek, hâlâ dört ayağımın üstünde, bedenin bir cesede veya bir çocuğa ait olmadığını fark ettim. Bu bayılmış bir cüceydi. Ulyse Pero bana zafiyetle bakıyordu.

Ben herhangi bir hareket yapamadan o titrek bir sesle fısıldadı: "Beni kandırdı... Otelde telefon etmeni beklemek istemedim... Köşke koşup bekledim... çıktığında onu takip ettim. Bacakları benim için çok uzun..." Acısına rağmen gülümsedi. Kendini olaya kaptırıp bir cüce olduğunu unutmuştu. Bana minnettardı ve kim olduğunu hatırlamak onun için bir mani değildi. Unutmak bir engel sayılırdı. "Ulyse, gidip sana bir doktor getireyim."

"Hayır bekle, sadece kırık birkaç kaburgam var ama o hâlâ etrafta. Varlığımı aniden fark etti. Beni birkaç metre uzaktan

gördü ve... bir çocuk sandı. Üzerime atladı ve... sonradan bir cüce olduğumu fark etti... Aynen senin gibi, otobüs durağında... Hatırladın mı?" Zar zor nefes alıyordu.

"Hatırlamaz mıyım? Doktor çağırmaya gidiyorum."

"Boşver, çırpı bacak, dişlerine bir tekme isabet ettirdim. Canını acıtmış olmalıyım. Kudurmuş gibiydi, devasa elleriyle beni kaldırıp patikaya kadar fırlattı. İşimi bitireceğini düşündüm... sonra bir ses duydum .. sanki ağlıyordu. Bektan bir çocuk gibi."

"Pekâlâ. Doktor aramaya gitmeyeceğim. Nerede olduğunu biliyorum. Fazla uzaklaşmayacağım Tabanca nasıl kullanılır bilir musun?" Bunu sorduğuma pişman oldum. Fark etmedi. Pişmanlığımı. "Elbette salak. Her ölçüden şeyi kullanmasını bilirim." Ona Milan'ın tabancasını bıraktım. Fısıldayan biriyle konuştuğunuzda, bağırmaı istemenize rağmen siz de fısıldamaya başlarsınız. Fısıldamıştım. Yağmur sohbetimizin üstünü örtmüştü. Bredik'in silueti hâlâ oradaydı, hareketsiz, şelalenin yanında. Onu basmak artık umurumda değildi. Patikaya dönüp hızlı adımlarla iri bedene yaklaştım. Ağaçlarla karşılaştırıldığında vücudu çok iri gözükmüyordu. Korkmuyordum. Mücadeleyi kazanmıştım, sonu ne olursa olsun. Ve son yaklaşıyordu.

Suların doğaçlama çalma sesini aşmak için yüksek sesle "Bredik" diye bağırdım.

Bana doğru döndü. Karmaşık saçları yağmurun gücünden katlanmıştı, doğal briyantın gibi. Kırıksık ve gururlu yüzüyle baktı: "Siz de kimsiniz?"

"Suçlu sizsiniz, Bredik!" İtiraz etmek üzereydi. Ardından kuvvetli kırıksıklar teslim oldu, Edwin Bredik birden ihtiyarlamıştı.

"Evet, suçluyum. Bunu nasıl anladınız?"

"Bir çocuğun kaybolmasıyla ilgili bir gazete küpürünün üzerine yazdığınız bilinçsiz itirafname sayesinde."

"Evet, kendimi bunca duygusallığa bırakabildiğime şaşırmıştım... Ben..."

"Çocukları siz öldürmediniz, değil mi?" Tahminlerim artık biçimleniyordu. Bozulmayan ve şekilsiz kil gibi.

“Onları ben öldürmüş sayılırım.”

“Belki de öyledir. Oturun lütfen. Size bir hikâye anlatmak istiyorum. Bu arada, o burada. Bir yerlere saklanmış, ağlıyor.” Karşı karşıya oturduk. Artan yağmura rağmen, Zaluna bizim için bir evin, bir mahkemenin salonuydu. Birbirimize benziyorduk, Bredik ve ben. Yeni heyecanlara yer açabilmek için içimizdeki-leri tüketmiştik.

Ona gazete parçasını nasıl bulduğumu anlattım. Sözümü kesmeden dinliyordu. Devam edip şoförden bahsettim: “İğnelerden dolayı onun bir uyuşturucu madde kullanıcısı veya dağıtıcısı olduğunu düşünmüştüm. Gerçek o kadar basitken farkına bile varamamışım. Şüphelerim vardı, artık bilinçliyim. Kapıları açmayıp iğne satın alan şoför...” cebimden şahısın kimliğini çıkarttım, “...Baita Alpina’da yere çökmüş çocuğun yanındaki adam ona uyuşturucu satmıyordu... sadece yardımcı olmaya çalışıyordu Paolo Cocci... 1948 Verona doğumlu. Mesleği hastabakıcı.” “Aynen öyle, ben ise, anladığınız gibi...”

“Psikiyatristsiniz...” iki cinayetin işlendiği yerde de bir hastabakıcıyla bir psikiyatrist bulunuyormuş.

“...Sizin yardım ettiğiniz birisi... hastanız. Katil. Ve siz, Bredik, onu ne durdurdunuz ne de ihbar ettiniz. İşte bu yüzden de suçluluk hissi sonradan yok ettiğiniz suç itirafını yazmanıza yol açtı.

“Artık her şeyi biliyorsunuz, değil mi?..”

“Sayenizde doktor bey. Paolo Cocci’nin Mercedes’le oradan oraya taşıdığı büyük adamı, ailenin aşçısı Fabio’yu Gianfabio diye çağırdınız için. Cappetti’leri ilk ziyaretimde Fabio’yu gördüğümde, Cappetti Migliavacca ailesinin personelini kişisel ölçülerine göre seçtiğini düşünmüştüm. Amerika’daki çocuk diye bir şey yok değil mi? Gianfabio hasta ve... tehlikeli olduğu için yakından takip ettiğiniz kişi. Olayda eşcinsellik konusu da var, değil mi? Dün akşam, otelde, Emma Migliavacca o acınacak tavlama sahnesini düzenledi, asıl amacı ise sizinle konuşmaktı. Ona eşcinsel olduğumu söylediğimde oyunu kesti. Birden üzüldü, eşcinsel kelimesi yalanlar tarafından gömülmüş hayaletleri uyandırıyormuşçasına. Bana gerçeği anlatmanın zamanı gelme-

di mi?" Sonu gelmeyen bilmeyen birkaç saniye boyunca suskun kaldı. Ardından bana ilk başta keskin gelen sesi yumuşadı ve konuşmaya başladı. Sonsuz bir ninni, sonunun ne olduğunu bildiğimiz acıklı bir masal anlattı. Tüm masalların sonu bilinir.

"Gianfabio doğduğunda, ben hâlâ Pordenone'de yaşıyor, orada çalışıyordum. Tomaso'nun tek dostuydum. Abisi, General, işiyle ilgili nedenlerle Milano'ya taşınmıştı. Henüz kavgaya etmemişlerdi, daha doğrusu hâlâ birbirleriyle konuşuyorlardı, Emma'yla yaptığı evlilikten dolayı generalin Tomaso'yu kınamasına rağmen...", "...Emma'nın onunla evlenmesine izin verdiğinden dolayı..." "...sekiz yaşına geldiğinde, o zamana kadar içine kapanık. . zor bir çocuk olan Gianfabio, eşcinsel davranışlarını sergilemeye başladı. Her çocuk cinsel belirsizlik dönemleri yaşar fakat Gianfabio bu olayları.. nasıl desem, şiddetli bir şekilde açığa vuruyordu. Kendinde küçük çocukları dövüp cinsel ilişki hareketlerini taklit etmeleri için zorluyordu. Emma, annesi, bu zafiyetini fark ettiğinde onu cezalandırmaya başladı. Tomaso, oğlunu teşhis etmem için yardımlarımı rica etti. Annesinin onu suçlaması ve benim onu anlamaya çalışmam Gianfabio'nun iki farklı yüzünü ortaya çıkarttı. Suçlu ve Emma Migliavacca tarafından suçlanan ve benim dışarıya çıkmasını istediğim sessiz, saklı yüz. Birkaç yıl sonra Verona'yı Pordenone için terk ettim. Tomaso benim yerime geçmeye çalıştı fakat Gianfabio'nun durumu daha da kötüleşti. Tomaso kendini suçlamaktan perişan oldu." "...Evet, genetik suçlama. Ve bastıramadıkları birkaç şiddet olayından sonra Verona'ya taşındılar. Pordenone'de Migliavaccaların bir unvanları vardı. Verona'da onları kimse tanımazdı. Emma Amerika'da yaşayan çocuk hikâyesini uydurdu... Tomaso da ona mani olmadı. Kimse bunun bir yalan olduğunu kanıtlayamazdı. General Milano'da yaşıyordu, Tomaso'nun da Pordenone'deki aile evini sattığını öğrendikten sonra onunla konuşmayı kesmişti. Gianfabio artık Fabio olmuştu. Benim itirazıma karşı gelerek, bir aradayken ona aileden biri gibi davranıp sosyal ortamlarda ise onu reddediyorlardı. Toplu yalan hepsi için bir gerçeğe dönüşmüştü. Müdahale etmeye çalıştım fakat Emma

aile meselelerinden uzak durmamı istedi. Gianfabio ilk kurbanını feda edene kadar onlarla bir daha görüşmedim. İçinde hâlâ o çocuklara fiziksel anlamda sahip olma arzusu yaşamaya devam ediyor. Sonrasında suçluluk hissi onu sevdiği şeye karşı nefret duymaya ve fiziksel anlamda yok etmeye itiyor. Bunun dışında sadece yemek yapmasını bilir. O, yılmış bir adamın bedeninde yaşamını sürdüren sekiz yaşındaki bir çocuktur.”

”Bocia gibi ama o yaşıtlarını öldürmez.”

”Şiddet olayları yoğunlaştınca Cappetti Migliavacca ailesi bir hastabakıcı tuttu. Konuşmaması için ona iyi para veriyorlardı. Bu ilk cinayete kadar devam etti. Olaydan hemen sonra beni bu işe tekrardan bulaştırdılar. Olanları gizledik, bu da ikinci hatam oldu. Birincisi toplu yalanın bir gerçeğe dönüşmesine izin vermek, Fabio’yu takip etmeyerek onun cinayetleri işlemesine engel olmamaktı. Suç ortaklığını kabul etmesi için Tomaso hastabakıcısına yüklü bir çek vermişti. Gianfabio serbest bırakıldığına inandı. O sadece Fabio’ydu, ailenin aşçısı. Cinayetlerin tek suçlusu kötü yüzü Gian’dı. Gianfabio ise Amerika’da yaşıyordu, kendi için bile. Yapacak bir şey kalmamıştı. İşlediğim hataların karşısında sessiz kaldım...”

”Hayır. Dostluğunuz adına sessiz kaldınız. Eski bir dostu kurtarmak için dün öğleden sonra Verona’dan geldiniz. Belki de sessiz kalmaya devam edecektiniz.”

”Hayır. Artık sessiz kalmayacağım.” Sony faydasız ama çalışır haldeydi.

”O çocukları hepiniz öldürdünüz. Sessiz kalarak. Gianfabio’yu koruyarak. Siz dostunuz için öldürdünüz, Tomaso aşk için, Leydi Migliavacca nefret ve aşk için. Hastabakıcı Paolo, para için. Sadece Gianfabio, niçin öldürdüğünü tahmin edemem, işte gerçekten öldüren o. Bunun cevabını siz psikiyatr olarak biliyorsunuzdur. Kendinizi Tomaso için bir gazeteci rolünde ikinci kurbanın anneannesiyle görüşüp polise ne anlattığını soracak kadar ele verdiniz.”

Ormandan, yağmur ve şelannenin sesinden daha kuvvetli bir ağlama uğultusu yükseldi. Bredik’le birlikte sesin kaynağına

doğru yöneldik. Orada da su vardı. Kırık dişli bir metre doksan boyunda bir çocuğun gözyaşlarıydı. Bredik'i Gianfabio'nun yanında bıraktım. Zaluna'dan ayrılıp Baita Alpina'dan kimliğimi belirtmeden Ulissee için bir ambülans çağırdım. Bu hikâyeden ne kadar uzak kalabileceğimi bilemiyordum, belki de bilmek istemiyordum. Baykuş Mimi'nin yanında grappa içip Nunzia'ya güzel ümitler verdim. Grappa dolu ümit sözleri. Ağlayıp güldüm. İlk günkü gibi masanın üstüne çıkıp şarkı söyledim. Son günün bitimiydi. Karanlığın kalbi artık atmıyordu

Lazzaro dışarı gelmişti. Ama bunu zaten biliyorduk.

U lisse Pero polise benden söz etmemişti. Ormanda gezerken koca bir adam tarafından saldırıya uğradığını anlatmıştı. Ona inanmışlar. Ambülans geldiğinde tabancayı uzaklara fırlatmıştı herhalde. Bredik ve Cappetti Migliavacca ailesi polise benden bahsetmeyi ihmal etmişlerdi. Sonradan öğrendim ki uzun ve acıklı bir hikâye anlatmışlar. Sonunu bilmiyorum. Benim için de zaten öyleydi. Bellamonte'deki o son sabah Annamaria'yla vedaşlamaya gittim. Orada yoktu. Belki de gidecek cesareti bulmuştu. San Peltro'nun yakınlarından geçip okula vardım ve "Mona chi legge" yazısını tamamladım. Otların arasına muştayla sustalı bıçağı zevkle fırlattım. Ulissey'in beni bulabilmesi için Torretta'da adresimi bırakmıştım.

Antico'ya hesabımı ödedim ve Raimondo bana bir kez daha göz kırptı.

Hem ona hem de Bocia'ya krallara layık bir bahşış verdim. Güzel yaşlı bir bayana iki kasa nocino göndermeleri için de ayrıca para bıraktım.

Bir bardak grappa kabul ettim. Sonuncusu. Odama çıkıp gazete parçasını onu bulduğum ayakkabı bölümüne geri koydum. Valizlerim beni aşağı katta bekliyordu. Dönüş otobüsü için biraz vakit kalmıştı. Antico'nun önünde beklerken bir araba aniden frenledi ve içinden sarışın bir delikanlı çıktı. Burnu kırıktı, bileği sargılı ve tek ayağının üstünde topallıyordu. Direksiyonda bir kız oturuyordu. On sekiz yaşında olabilirdi ve kızgın bir serçe havasındaydı. O, sarışının koltuk değneği olmalıydı. Demek beni bulmayı başarmıştı. Yanında kız arkadaşını da getirmişti. İyi ki onu takip etmeye razı olan başkası yoktu. Karşıma diki- lip yumruklarını havaya kaldırdı. Kız arkadaşının yanında onu yeniden pataklamak istemedim. Kız da zaten ortalıkta muştayla dolaşmıyordu. "Bana bak sarışın, savaş oyununu bitirmeye ne dersin?" İşe yaramadı. Bunu zaten biliyordum. Topallarken bir yandan da bana vurmaya çalışıyordu. Darbeyi atlatıp ayakka- bımla sağlıklı dizine vurdum. Eğildi. Kız arabadan indi. Bu sefer yaptığımdan pek gurur duymuyordum. Acı içindeki sarışını ara- baya bindirirken bana dönüp: "Arkadaşın için üzgünüm .." dedi. Cümleyi tamamlamadan bir sağ yumruk dengemi sarstı. Kız, bana indirdiği sağ yumruğunu ovarak arabaya atladı.

Ben yerden kalkamadan gaza basıp salak sarışınıyla birlikte yok oldu. Temelli olarak. O zaman gülümsedim. Ayağa kalktım, valizlerimi aldım ve otobüs durağına yöneldim. Bir tabelada - Bellamonte. İhtiyari durak - yazıyordu. Ama ben zorunlu bir durak olacağını biliyordum. Bir gün sarışının kız arkadaşı bir kasaba eşkiyasıyla flört ettiğini fark edecekti. En kötülerini şehir eşkiyası olmak ister. Sarışın onu yakında hayal kırıklığına uğra- tacaktı, zaten buna yaklaştı. Kız da Annamaria'nın sonunu yaşayacaktı. İyi bir çocukla evlenip yumruklanacak yabancılardan özlemini çekecekti.

Sonuçta Bellamonte kalıyordu. Giden bendim. Son kez için. Beni Milano'ya taşıyan otobüs gençliğimin cenaze arabasıydı. Ciddi bürodaki "ciddi iş" beni bekliyordu.

Son üç günü, gömmek üzere olduğum eski zamanlara layık bir şekilde unutulmaz kılmak için tüketmişim. Bira selleri artık yoktu, sadece sofraya şarabı. Ölçölölük öldürücü darbe olacaktı. Gippo gibi tiplerle Iago barlarda takılmayı bırakmalıydım. Montaj hattındaki bir vida kadar yerime yerleşecektim. Bu benim cenazemdi. Tamamen kaybolmadan, hayatı kendi kurallarına adapte edemeyeceğim için hayatın kurallarına adapte olmadan önce son bir kez kendimi Bellamonte'de yeniden bulmak istiyordum. Bunları geliş yolculuğundan beri biliyordum ama kabullenmek daima zor olmuştu.

Önceki hayatım, geçmişim, artık ısıtılmış bir sebze çorbasıydı. Isıtılmış çorba güzel değildir. Halk arasındaki inanç. Saçmalık. Atasözleri kendi cümlelerini icat edemeyen tipler için uygundur. Basmakalıplar bazı kalıpsız kişilerin bastıkları sözlerdir. Bellamonte kalıp dışı bir yerdi. Semerkant şehriydi ve Timur'suz bile öyle kalacaktı. Isıtılmış çorba güzel olmaya-bilir fakat büronun altındaki büfede satılan sandviten daha iyi olduğuydu. Artık yapacak bir şey kalmamıştı. Otobüs geldi. Frenledi, belki de güzergâhının akışına engel olan varlığımdan rahatsız olmuştu. Bepi, gelirken karşılaştığım şoför, araçtan indi. Diğer yolcuların dikkatli bakışları arasından beni gözlüyordu. Artık oyunun kurallarını biliyordum.

"Selam Bepi, n'aber?"

"İyilik, sağ ol, ya sen?"

Atesina şoförü valizlerimi alıp bagaja yerleştirdi.

Mutluydu. Onun için her şey yolunda gidiyordu. Otobüsteki yerimi aldım. Ön koltuğun arkasındaki Orvieto Katedrali'nin plastik broşürü bana göz kırpıyordu. Bir tesadüf olabilirdi fakat aynı otobüse bindiğimden emindim. En azından Katedral aynıydı. Fakat ne Dea, ne de cüce vardı. Hiçbir sonuca varamadığım Dea. Olur böyle şeyler. Her tür sonuca vardığım cüce. Olmuştu işte. Yanımda kimse yoktu.

Otobüs kalktı. Pencereden Bellamonte'ye son bir kez baktım. Ağlayamadım bile. Henüz genç bir gökyüzünün aybaşını temsil eden yağmur bitmişti. Güzel bir gündü, Bellamonte'de. Otobüs, resmi olduğu için beni şüphesiz gri bir geleceğe götürüyordu. Âşık kızılhaçsız bir *Silahlara Veda*. Hiçbir suçu olmadan, o sonsuz tekerlekli canavar, son macera kilometrelerimi tüketip beni normal kabullenme bürosuna taşıyordu. Onu artık hiçbir şey durduramazdı. Sıradan bir kaderin bana Milano'ya "Hoş geldin" demesini hiçbir şey engelleyemezdi. Les jeux sont faits.

Hiç kimse yenilgimin otobüsünü durduramazdı. Nokta.

Satır başı.

Bir tekerlek patladı.